Draughts Poems from France, Spain, Germany, Poland, The Netherlands, The United States, Sweden, Great Britain, and Russia.

Govert Westerveld

Draughts Poems from France, Spain, Germany, Poland, The Netherlands, The United States, Sweden, Great Britain, and Russia.

Govert Westerveld

II

Draughts Poems from France, Spain, Germany, Poland, The Netherlands, The United States, Sweden, Great Britain, and Russia

Govert Westerveld

Copyrighted.com
Registered & protected
JYGajdDvE8StRc52 May 13, 2022 at 4:58 AM

Draughts Poems from France, Spain, Germany, Poland, The Netherlands, The United States, Sweden, Great Britain, and Russia.

© Govert Westerveld
Academia de Estudios Humanísticos de Blanca (Murcia) Spain

Todos los derechos reservados. Ninguna parte de este libro puede ser usada o reproducida en ninguna forma o por cualquier medio, o guardada en base de datos o sistema de almacenaje, en castellano o cualquier otro lenguaje, sin permiso previo por escrito de Govert Westerveld, excepto en el caso de cortas menciones en artículos de críticos o de media.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or distributed in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system, in Spanish or any other language, without the prior written consent of Govert Westerveld, except in the case of brief quotations embodied in critical articles or reviews.

ISBN: 978-1-4717-5248-3 (Hardcover Lulu)
Ebook: Without ISBN

© Govert Westerveld, May 2022
30540 Blanca (Murcia) Spain

Dedication

I dedicate this book to:

Hanco Elenbaas (The Netherlands)

and

Marta Grabiec (Poland)

Foreword

How many books are there now with only poems about draughts? They must be out there, but I have not been able to find many. I came across the name Manoury (1750), published by Kring voor Damproblematiek in 1991 and that of Jacquemin-Molez (1878) in France.

Draughts and poems. The two have ostensibly nothing to do with each other. This multilingual book takes a closer look, because there is not only beauty in draughts, but also in draughts poems.

The poems are funny, captivating, and entertaining. In this way we learn a lot about draughts players in earlier times. Manoury is proof of this, talking about Polish draughts which was not different from the draughts we play today on the 100-square board. But the poems of Yves le Goff also give us interesting information about players like Steau, Raphael, and Weiss. Between 1909 and 1916 the Netherlands had a good and energetic draughts poet in Salomon Kan. Unfortunately, this player died at an early age. Another active draughts player who organized poetry in Holland for many years before the Second World War was Wouter Hofman. The draughts world owes him a great deal.

It was no easy task to get hold of certain foreign poems, but thanks to the help of Hanco Elenbaas I gained possession of many poems written by the French draughtsman Yves le Goff. He also gave me many tips about the two draughts poets - the father and sun Blankenaar, and with his data I was able to check whether I already had certain poems by both poets, but I am afraid that many of the draughts poems by the Blankenaars are not in this book.

On the other hand, I could count on the help of the Polish Marta Grabiec who came up with the Polish draughts poem by Adam Mickiewicz, written in the early 19th century. Her knowledge of the Russian language enabled me to get hold of the Russian translation of this Polish draughts poem. This translation was made around 1882 by the Russian poet Dmitri Dzmitry Minajew and is exceptionally beautiful.

Strangely enough, I could not find any draughts poems in Italy, although I searched for them for hours. Great Britain also yielded practically nothing.

And I really cannot separate myself from my former life as an innovator for 35 years, because I applied many of the draughts characteristics and my draughts experiences to innovating. In fact, I was always playing draughts. Poetry and draughts can help people deliver more innovative products, processes, and services. Poetry and draughts are not about words and moves. Poetry and draughts are about the right words and the right moves. Innovation is not about ideas. Innovation is about the right ideas. Innovators need to carefully select the features, functions, or experiences that comprise a new product, process, or service.

Draughts is still a long way behind chess. It is therefore my wish that this book compensates for that to some extent.

Govert Westerveld

Amsterdam, the flame of freedom of mind

When I want to ease my mind,
it isn't honour that I seek but freedom.

Rembrand van Rijn
Famous Dutch painter
(1606-1669)

CONTENTS

1 1508 French 1
1.1 Éloi d'Amerval 1
1.1.1 Livre de deablerie 1
2 1547 Spanish 2
2.1 Juan de Timoneda 2
2.1.1 Disculpa del autor 2
3 1570 Dutch 5
3.1 Geuzenlied 5
3.1.1 Van de weert int schaecbert 5
4 1591 Spanish 9
4.1 Friend of Pedro Ruiz Montero 9
4.1.1 Soneto de vn amigo en alabanca del autor 9
4.1.2 Otro Soneto 9
4.2 Miguel Borras 11
4.2.1 En loor de Pedro Ruyz Montero y de la obra, escriue Miguel Borras el presente Soneto. 11
5 1614 Spanish 12
5.1 Alonso de Bonilla 12
5.1.1 Engaño de Eva 12
5.1.1.1 Allegoría de las tentaciones 16
6 1632 German 18
6.1 Paul Fleming 18
7 1657 Dutch 20
7.1 Jan Six van Chandelier 20
7.1.1 Damspel om geld 20
7.1.2 Damspel om geld (2) 24
7.1.3 Jeu de Dames pour de l'argent 25
8 1702 French 30
8.1 Pierre Ferrand 30
8.1.1 Les Dames 30
9 1752 French 37
9.1 Manoury 37
9.1.1 L'Art Polonois 37

10 1760 Latin 52
10.1 Gaetano Buganza 52
11 1777 Swedish 56
11.1 Carl Michael Bellman 56
11.1.1 Marquern 56
12 1793 Dutch 63
12.1 Willem Bilderdijk 63
12.1.1 Lief 63
13 1822 Polish 66
13.1 Adam Mickiewicz 66
13.1.1 Do Franciska Malewskiego 66
13.1.1.1 Warcaby 66
14 1842 English 86
14.1 The Tale 86
14.1.1 End of Troy Divine 86
15 1826 Dutch 94
15.1 Unknown author 94
15.1.1 De Legers 94
16 1874 Dutch 95
16.1 Jacobus Bouwman 95
16.1.1 Na de verkoop van de eigendommen 96
16.1.2 Het Damspel 96
16.1.2.1 Traduction de G. H. Demminck. 99
16.1.2.1.1 Le Jeu de Dames 99
17 1878 French 100
17.1 Jacquemin-Molez 100
17.1.1 Poèmes sur Le Jeu de Dames 103
17.1.1.1 Dédié à Monsieur W. Moreau 103
17.1.1.2 Épilogue a Monsieur W. Moreau 112
17.1.1.3 Aux artistes damatiques de Lille 114
17.1.1.4 Cercle Lillois 115
17.1.1.5 Acrostiches 120
17.1.1.6 Lesage 121
17.1.1.7 Victor Jean 123
17.1.1.8 De Myttenaere 125
17.1.1.9 Laloumet 126
17.1.1.10 Moreau 127
Gustave Moreau (1826-1898) 127
17.1.1.11 Sarazin 128

18 1882 Russian 129
18.1 Adam Mickiewicz 129
18.1.1 Dmitri Dzmitry Minajew 129
Дмитрия Минаева (1835-1889) 138
https://www.scoopnest.com/ru/user/Xudozhnikipoeti/1058282676090736640-18351889 138
19 1886 French 139
19.1 Paul Claudel 139
19.1.1 De la vierge du Pilier de Notre-Dame 139
20 1893 Spanish 140
20.1 Juan Hurtado 141
20.1.1 Al jugador de damas Manuel Cárceles 141
21 1899 Dutch and French 144
21.1 Josef Blankenaar 144
21.1.1 De damstrijd 144
21.2 Josef Blankenaar 147
21.2.1 Constant 147
21.3 Ives le Goff 148
21.3.1 Une digue 148
21.3.2 Maître Steau 150
Maître J. Steau 151
21.3.3 Vingt contre Vingt 152
21.3.4 Maître Raphael 155
Maître Louis Raphaël 156
21.3.5 Maïtre Weiss 157
Maître Isidore Weiss 158
22 1900 Dutch 159
22.1 Josef Blankenaar 159
22.1.1 Aan de leden van de damclub “Constant” 159
22.1.2 Een dam leggen 160
22.2 Ives le Goff 161
22.2.1 Pour la “Tribune” 161
23 1901 Dutch 162
23.1 Josef Blankenaar 162
23.1.1 V.A.D. 162
24 1903 Dutch 164
24.1 Josef Blankenaar 164
24.1.1 Kampioen 164

25 1904 Dutch 165
25.1 Josef Blankenaar 165
25.1.1 Ons tournooiveld 165
26 1909 Dutch 167
26.1 Salomon Kan 167
"Den schoolmeester naverteld" 167
26.1.1 De Natuurlijke Historie van het Damspel (1) 167
26.2 Salomon Kan 170
"Den schoolmeester naverteld" 170
26.2.1 De Natuurlijke Historie van het Damspel (2) 170
26.3 Salomon Kan 172
"Den schoolmeester naverteld" 172
26.3.1 De Natuurlijke Historie van het Damspel 172
26.4 Salomon Kan 174
"Den schoolmeester naverteld" 174
26.4.1 De Natuurlijke Historie van het Damspel 174
26.5 Salomon Kan 176
"Den schoolmeester naverteld" 176
26.5.1 De Natuurlijke Historie van het Damspel 176
26.6 Salomon Kan 179
26.6.1 Henri van den Broek 179
27 1911 French 181
27.1 Ives le Goff 181
27.1.1 A nos champions ! 181
27.2 Yves le Goff 183
27.2.1 La decennale du "Damier Lyonnais » 183
Pierre Lucot 185
28 1912 Dutch 186
28.1 Salomon Kan 186
28.1.1 De Eeuwige Veete 186
29 1913 Dutch 188
29.1 Salomon Kan 188
29.1.1 Sonnet aan het Dambord 188
29.2 Salomon Kan 189
29.2.1 Kort begrip van het Damspel 189
30 1916 Dutch 193
30.1 Salomon Kan 193
30.1.1 Nieuwjaarsgroet 193
31 1921 Dutch 195

31.1 Hadé Esser 195
31.1.1 Verzuchting 195
32 1922 Dutch 197
32.1 Hadé Esser 197
32.1.1 Revue 1921 197
32.2 W. van Daalen 202
32.2.1 Haarlemse Damclub 202
32.3 Hadé Esser 207
32.3.1 Ode 207
32.4 H. J. 208
32.4.1 Mutua Delectatio 208
32.5 Hadé Esser 211
32.5.1 Het heengaan van C.G. Vervloet 211
33 1924 Dutch 213
33.1 J. J. C. Wijnmaalen 213
33.1.1 De laatste loodjes wegen 't zwaarst 213
34 1925 Dutch 214
34.1 A.K.W. Damme 214
34.1.1 Dam-pessimisme 214
34.2 Hadé Esser 216
34.2.1 Grafschrift op een blind-speler 216
34.3 Dikkie Damrig-Dicht 217
34.3.1 Ode door een Ongenees'lijke 217
34.4 W. van Daalen 219
34.4.1 Op het kampioenschap van Nederland 219
34.5 Dikkie Damrig-Dicht 221
34.5.1 Zijn problemen 221
34.6 L. v. d. Klooster 222
34.6.1 Puntdicht 222
34.7 A. K. W. Damme 223
34.7.1 Aan de dam-flitsers 223
34.8 A.A. Polman 224
34.8.1 Diagram-verwarring 224
34.9 Wouter 226
34.9.1 Opdracht 226
34.10 Dikkie Damrig-Dicht 227
34.10.1 De Foutzet 227
34.11 J. Assan di Aribe 229

34.11.1 Aan de Vrouwen 229
34.12 D.D.D. 231
34.12.1 Opgedragen aan George J.A. van Dam 231
34.13 Damflitsmaniak 234
34.13.1 Peccavi 234
34.14 Leo 235
34.14.1 't Oplos-Maniakje 235
34.15 A.K.W. Damme 236
34.15.1 Nonsensiana Damistico 236
35 1926 Dutch 238
35.1 D.D.D. 238
35.1.1 Drama dam-dicht 238
35.2 D. van Rij 239
35.2.1 Dam-optimisme 239
35.3 A.K.W. Damme 240
35.3.1 Wonderbaarijk doorzicht voor H. de J. 240
35.4 G. O. Schwarz 241
35.4.1 De vrouwendamclub 241
35.5 D.D.D. 242
35.5.1 De redding 242
35.6 A.K.W. Damme 244
35.6.1 Jansen maakt een blunder 244
35.7 W. van Daalen 245
35.7.1 Op het 1000ste probleem van P. Kleute Jr. 245
35.8 Wouter 247
35.8.1 Limerick 247
35.9 G. O. Schwarz 248
35.9.1 De vrouw in 't spel 248
35.10 G. Mantel Jr. 249
35.10.1 Het economische probleem 249
35.11 Hercules lid 258
35.11.1 Aan de slimme schijvenzetters 258
36.1.1 A B C op het damspel 259
36.2 J. Assan di Aribo 261
36.2.1 O, De, De, De!! 261
37 1927 Dutch 264
37.1 Cornelis Blankenaar 264
37.1.1 Het Damspel 264
37.2 C. Janneman 266

37.2.1 Damblindheid 266
37.3 Leo 268
37.3.1 Over D.D.D 268
37.4 Wouter 269
37.4.1 Een historisch voorval 269
37.5 Cornelis Blankenaar 270
37.5.1 David en Goliath 270
37.6 Wouter Hofland 272
37.6.1 Een Sprookje 272
38 1928 Dutch 275
38.1 Zach brogan 275
38.1.1 Eindstand 275
39 1931 Dutch 277
39.1 A. K. W. Damme 277
39.1.1 Limerick 277
39.2 A. K. W. Damme 278
39.2.1 Limerick 278
40 1932 Dutch 279
40.1 J. Bendering 279
40.1.1 Historisch! 279
41.1.1 Gezellig Samenzijn 280
41.2 Jur. Rendering 281
41.2.1 Mensch! Durf te dammen! 281
42 1934 Dutch 283
42.1 Cornelis Blankenaar 283
42.2 J. de Jong & B. Coster 285
42.2.1 Een Constant prentje 285
42.3 B. Coster 286
42.3.1 Eigenschappen van het Damspel 286
42.4 J. E. 288
42.4.1 Opvulling van het gedenkboek 288
43 1936 Dutch 290
43.1 Chr. Markus Sr. 290
43.1.1 Oude liefde, roest niet 290
43.2 P. Gasus 292
43.2.1 Damduel 292
43.3 J. Elze 293
43.3.1 Klacht van een damschijf 293

43.4 Wouter Loeb 296
43.4.1 Damliedje 296
44 1937 Dutch 298
44.1 J. Rendering 298
44.1.1 Droomerij 298
44.2 P. Gasus 300
44.2.1 Damduel 300
44.3 A. W. De Mooy 301
44.3.1 Aan de problemisten 301
45 1938 Dutch 303
45.1 P. Gasus 303
45.1.1 Damduel 303
46 Pseudonym 305
46.1 Aan de oplossers 305
47 1939 Dutch 306
47.1 Christiaan Gerritsen 306
47.1.1 De Openingsphenomeen 306
48 1940 Dutch 309
48.1 P. Casus 309
48.1.1 Dammer Suyk 309
48.2 Edgar Plasschaert 311
48.2.1 Een dichtende dammer ! 311
49 1941 Dutch 312
49.1 O. J. B. van der Sleen 312
49.1.1 Ode aan het damspel 312
49.2 J. de Bruyn 314
49.2.1 De dammer A.M. Olsen 314
49.3 P. Jongeneelen 317
49.3.1 Hulde aan den blinden dammer 317
50 1946 Dutch 318
50.1 G. 318
50.1.1 Nooit uitgeleerd 318
50.2 P. Oerlemans 319
50.2.1 Het Damspel 319
51 1948 Dutch 321
51.1 François Carlebur 321
51.1.1 De vererende opdracht 321
52 1951 Dutch 323
52.1 A.F. Hoogvelt 323

52.1.1 Het spel des levens 323
52.2 J.A. Pennings 324
52.2.1 De Pantoffelheld 324
53 1953 Dutch 326
53.1 François Carlebur 326
53.1.1 Damkunstenaar 326
54 2002 327
54.1 Connie Wanek 327
54.1.1 Checkers 327
55 2012 Russian 330
55.1 Александр Смоликов 330
55.1.1 Русские шашки 330
56 2013 French 334
56.1 YumiAbyssia 334
56.1.1 Jeu de dames 334

1 1508 French

Here the verse is reproduced from the French poem "Livre de deablerie" which, according to many researchers, refers to draughts. The Dutch draughts historian Gerard Bakker never agreed with this and suspected that it referred to the chess dames[1]. However, there are drawings from that time in France where the discs were used on boards with checkered fields. The name of these discs was dames in France. The Dutch historian Arie van der Stoep has done pioneering work on this.

1.1 Éloi d'Amerval

La plus ancienne référence poétique découverte sur le jeu de dames...

1.1.1 Livre de deablerie

A quelque beau jeu gracieux,
Qui de soy n'est pas vicieux
Comme au jeu d'echecz ou des dames,
Qui sont beaux jeux, non pas infames,
Et jeux sans sort, cela s'entent

[1] The old game of chess was succeeded between 1475-1540 by the new game with the strong dama, dame (lady).

2 1547 Spanish

2.1 Juan de Timoneda

According to many historians the oldest draughts book[2] was written by Antonio de Torquemada (Valencia, 1547), but this was a mistake by Nicolás Antonio[3], because it was Juan de Timoneda who brought the first draughts book to the market in Valencia in 1547. In this book we find the very first draughts poem in the world.

2.1.1 Disculpa del autor

DISCULPA DEL AUTOR.
Por poco que sepa, qualquiera iugar
del juego del Marro, que llaman de punta
y leer algun tanto, ques otra pregunta
las trechas del libro, no puede ignorar.

Por esso sennores, si soy de culpar
den me la culpa, si culpa me cabe
que solo Dios fue, de cierto se sabe
qu'en ningun cosa, jamas pudo errar.

[2] El Ingenio o juego de marro, de punta o Damas.
[3] **ANTONIO, Nicolás** (1696). Bibliotheca Hispan Vetus, Tomo I, p. 165

AL QUES JUGADOR
Si tu entender quieres, aqueste tratado
entiende primero, que tu pensamiento
este desvelado, y no descontento
porque facilmente, estaras ocupado.

Pues abre los ojos, no estes cegado
y para bien mientes, lo que aquí te libro
porque tu descuydo, no culpe mi libro
por do[nde] si me culpas, seras tu culpado

Juan de Timoneda

3 1570 Dutch

3.1 Geuzenlied

The game of draughts appears in a beggar song referring to the arrival of the Spanish general the Duke of Alva in Antwerp in 1568. The poem is included in a book of beggar songs[4] *with mention of the year 1570. The* weert *refers to the Duke of Alva and the* dambert *to his family coat of arms, which closely resembled a checkerboard.*

3.1.1 Van de weert int schaecbert

Ghy borghere hoort na al mijn vermaen,
Ick soudt u geern ten beste raen,
Wilt den weert in(t) schaeckbert vlieden,
En wilter niet meer te bier gaen,
Men sieter veel boosheyt gheschieden.

Om tappen was hy eens wel bedocht,
Seer neerstich heeft hy een huys ghesocht,
Thantwerpen is hy ghecomen:
Sijn dambert heeft hy mede ghebrocht,
Daer heeft hy een huys vernomen.

Den weert int gulden Vlies ydoon,
Boven al de tappers voorde hy de croon,
Sijn bert sachmen afbreken,
Niet meer te tappen was hem verboon,
En dat dambert was daer uut ghesteken",

[4] Een nieu geusen lieden boecxken (sine loco) 1581.
Geuse Lied-boeck / Waerin begrepen is den oorsprongh vande Troubelen der Nederlandsche Oorlogen / en t gene dat daer op gevolght is, Amsterdam, 1656,

The duke of Alva (Antonio Moro)
By Antonis Mor - Fundación Casa de Alba, Public Domain, https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=159538

Den vreemden weert int dambert hier
Die heeft nu omme doen roepen zijn bier,
Eer dat hem began te tontsueren
Dat wil hy vercoopen hooghe en dier,
Maer ten sal hem niet ghebueren".

Noch twee Notable Weerden vroet
Die daer bewoonden haer eygen goet
Sy tapten tot haerden vromen
Haer berden smeet onder de voet
Met sijn volck is hy in haer huys gekomen.

Om vechten waren sy stracx bereyt
Die twee Weerden hebben zy neder geleyt
t Volck was beroert met hoopen
Den Weert in t Gulde Vlies voorseyt
Neerstigh saghmen wegh loopen.

Den Weert inde roo Leeu vermaert
Was met sijn volck op een vergaert
Maer hy was oock haest verdreven
Elck was van deesen Weert vervaert
Maer drie tappers zijn daer gebleven.

Den Weert int gulden Vlies met sin
Woont met den Weert inde drie lelyen in
Sy hebben haer huys vol knechten
Twee tappers in een huys is kleen gewin
Men sietse dick kijven en vechten.

Sijn gasten die hy voor vrienden hiel
Hadde hy geerne met listen verdult
Soo t daer wel heeft gebleecken.
Hy hadde gheerne zijn Beurse ghevult
Het thiende Bier wilde hy haer ontrecken.

Die gasten maeckten seer groot geluyt
Sy smeten den Weert ter deuren uyt

Met zijn volck quam hy in sneven
Sy seyden: Pack uyt ghy vreemden Guyt
Wy hebben sulcx noyt ghegeven.
Als ghy met vreugden u gelt verteert
Gaet liever tot den besten Weert
Buyten de Ooster-poorte in de Werelt gepresen
Daer vindy bereyt wat ghy begeert
En daer wil elck mensche wesen.

Buyten de Noort-poort op dit termijn
Daer woont een Vrouken hupsch en fijn
Inden Roose over een waterken wijde
Men drinkcter goed koop Bier en Wijn
t Volck komter aen allen zijde.

Neemt oorlof van dit bediet
Als hy u meer te gast ontbiet
Wilt doch van gelt niet wijcken:
Want den arbeyt van u handen siet
Die soude hy gheerne strijcken.

Soo meenich Borgher heeft dit verstaen,
Sy en wilden niet meer te biere gaen,
Haer ghelt sal hem nu falen,
Hy is met sijn groote Huys-huere belaen,
Hoe dat hy die sal betalen

4 1591 Spanish

Pedro Ruiz Montero wrote the first draughts book describing games in Valencia in 1591. We find some poems in the same draughts book.

4.1 Friend of Pedro Ruiz Montero

4.1.1 Soneto de vn amigo en alabanca del autor.

Madre de Auicena y de Lucano,
de Aueruiz, de Seneca y Delmena.
y del gran Capitan de quien se suena,
no ser jamas vencido de hombre humano.
Perdona el baxo estilo y torpe mano,

mi voluntad recibe que es muy buena,
aunque esta facultad de mi es agena,
de alabar a tu hijo y nuestro Hispano.
Pedro Ruyz tambien dicho Montero,

y con razon pues solo el a cacado,
quanto ay que saber en el tablero,
del juego de las damas ya alcancado,
Lo que ay desde el primer punto al postrero,
que deue con laurel ser coronado.

4.1.2 Otro Soneto

Pedro Ruyz Montero que en la cumbre
mas alta de los montes leuantado,
tienes tu nombre dime quien te ha dado,

para el juego del marro tanta lumbre.
Como pudiste la ruin costumbre,
quitar el otro tan acostumbrado,
en ser de todo el mundo respetado,
mas que del grande Phebo la techumbre.
Si vn nueuo Sol nacido aca en el suelo,

eres para ensenarnos lo que entiendes,
mas que en dar luz, el otro den del ciclo.
Puedes dezir que en el tablero estiendes,
el ala de tu diestra mas que el buelo,
del aguila caudal quando la tiendes.

4.2 Miguel Borras

4.2.1 En loor de Pedro Ruyz Montero y de la obra, escriue Miguel Borras el presente Soneto.

D Ente Montero gracias infinitas
por todo el orbe, celebres varones
pues el juyzio con las inuenciones,
de mas dificultad les facilitas.

A virtud con tu industria les incitas
pues a desocupados coracones.
Aunque entre damas con tu juego pones
de andar con ellas ocasiones quitas.

No Sin razon Montero ansi te llamas
pues con tu abilidad los mentes passas.
y de mas de que al alma das sossiego.
Hazes con damas oluidar las damas.
Con casas, conseruar algunas casas.
Y destruyr con tablas las del juego

5 1614 Spanish

5.1 Alonso de Bonilla

A Spanish poet, born in Baeza, famous in the first part of the 17th century. He devoted himself to mystical poetry, standing out from the religious poets of his time. He was very active and very prone to showing an exaggerated conceptualism in his compositions, for which he sometimes lapsed into obscurity and unnaturalness; he was, however, praised by Lope de Vega and other Spanish writers. Many of his works are well known. Bonilla[5] wrote a brilliant poem on the game of draughts.

5.1.1 Engaño de Eva

Romance del engaño de Eva, y tentacion del desierto; sobre el juego de las damas.

Aquel jugador de damas
q con la dama en el huerto
atrauesso de la embidia
en descompassado resto.
El del partido robado,
que para el robo mas fiero,
entabló dela malicia
las pieças de su consejo.
El tahur desarrapado
de virtudes, el fullero
que se abrasa por jugar,
porque solo viue desto.
Como vio la dama ociosa
y acomodado el tablero,
dixo, echaremos vn mate?
respondio la dama echemos.
Assentaronse los dos,

[5] BONILLA, Alonso de (1614). Peregrinos pensamientos de misterios divinos, Baeza.

y entablaron sus trebejos,
ella blancos de inocencia,
y el dela malicia negros.
El negro jugó de mano,
mas no reparò en ella en esto,
por que jugaua los años
de mil millones de nietos.
Diole vna piedra á comer,
q assi se llama en el juego,
pues fue piedra aunq máçana
por ser manjar indigesto.
Puesto el engañoso lance,
comio la dama, y comiendo
perdio el juego totalmente
por comer à tan mal tiempo.
Dixo el Cielo otra mejor
tuuo que jugar porcierto,
que es la del libre aluedrio,
y fuera vn lance del Cielo.
Dexarase la soplar,
y soplaralo al infierno,
q en el juego ay condiciones
de no comer no queriendo.
O si la tocò dixera.
enderezcote, y con esto
endereçara su gusto
al Diuino Mandamiento.
Y si ella se reportara,
asé de quien soy que entiêdo
que no lo hiziera el tablas,
ni aun entablara su intento.
Apocaranse las pieças,
y alla a los lances postreros
ella quedara con tres
y el cõ vna, y muy mal puesto.
Ella con las tres potencias
del racional intellecto,
y el la del engaño sola,
que le es forçoso yr huyêdo

Pudiera tomar las calles
dela razon y el gouierno,
y alfin la de la justicia,
q esta es la calle de enmedio.
Vinieran a la forçosa,
q ella cõ tres, y vna el negro
sabiendole dar el mate
fuera á pocas lances muerto.
Alfin la dama perdio,
y desamparando el puesto
se levantó, leuantando
contra Dios el pensamiento.
Dama porque se leuanta
le replico luego el diestro?
y ella respondio corrida
leuantome porque pierdo.
Este propio jugador
acabo de mucho tiempo
buscando con quien jugar
dio con vn jugador viejo.
Llegose á desafiarle,
aunque su valor temiendo,
que alfin los que hablã poco,
dan muestras de gran cosêjo.
Este jugador callado
era vn moço macilento,
aquien por sus lances brabos
señalauan con el dedo.
Era este famoso alfin
porque mas nos declaremos,
el que armó con su potencia
las pieças del vniuerso.
Dio priessa el descomedido,
conver q el contrario diestro
no se auie desayunado
ni aû preuenido el sustêto.
Apresuraua su daño,
sin echar de ver el necio
que se alcançan en ayunas
mas lances, y mas secretos.

El negro jugaua largo,
aunque de caudal ageno,
prometiendo el fanfarron
jugar de vna mano vn reyno.
Y era en efeto vn pobrete
pues nunca tuuo de resto
cosa que valiesse vn pan,
por no poder posseerlo.
Iugara su Reyno el Blanco,
aunque no podia perderlo,
quando su contrario fuera
capaz de gozar el ceptro.
Iuego demano el tahur,
al contrario preuiniendo,
porque si acaso es ventaja
valga para su derecho.
Diole vna piedra à comer,
por cogerle dos de vn buelo,
tentarle en vicio de gula,
y conocer si era el Verbo.
Viendo el cauteloso lance
aquel soberano ingenio
como era la ciencia misma
acudio luego al remedio.
Dexose soplar la piedra,
sin comer, y al mismo tiêpo
jugó de la que se sigue,
y ganó con ella el juego.
No de solo pan el hombre
tiene en la tierra sustento,
sino de la voluntad
del que es autor de los Cielos.

5.1.1.1 Allegoría de las tentaciones

El autor se sirve de la misma marca – una partida de damas - y nos presenta dos capítulos de la Historia Sagrada. El primero pertenece al Antiguo Testamento, y se refiere a la tentación de Eva en el paraíso.

El autor nos ofrece una comparición entre el juego de tablero de damas y el paraíso terrestre. La tentación es el juego que Eva acepta:

dixo, echaremos vn mate?
respondio la dama echemos

El contrincante de la dama - Eva- en el juego es la encarnación del diablo. Ya desde el comienzo de la poesía, el autor nos protege contra él:

El de partido robado
El tahur desarrapado
de virtudes ....
y él de la malicia negros

Y más tarde no descubre su identidad real, eternizando el mal:

porque jugaba los años
de mil millones de nietos

La pieza presentada en el juego para comer simboliza la manzana ofrecida a Eva por la malicia. Eva cae en la tentación y pierde la partida, porque no usa la posibilidad de no comer la pieza ofrecida. El cielo critica la partida de damas y dirige su propia estrategia ya que esperaba que la pieza blanca fuera soplada por la negra, por lo cual no hubiera caído en la tentación y con lo cual entonces las fuerzas del sentido, dirección y justicia se hubieran valido contra las del desengaño. Estos tres conceptos se identifican con las tres damas blancas que la dama debería haber jugado contra la dama negra del contrario, el desengaño.

El segundo capítulo trata sobre el Nuevo Testamento y está basado en las tentaciones que sufrió Cristo en el desierto. Dios se hace hombre y juega contra el diablo en el mismo tablero de damas. La figura de Cristo se presenta por un joven jugador:

era un mozo macilento,
a quien por sus lances bravos
señalaban con el dedo.

Y al mismo momento con una grande experiencia:

dió con un jugador viejo

Y a continuación descubre el autor al lector la identidad del joven:

el que armó con su potencia
las piezas del universo
aquel soberano ingenio
como era la ciencia misma

Pero el negro no descubre la figura, que intentó seducirle y deseó determinar si su contrincante en efecto fuera la palabra (Dios). Clara es la descripción de las tentaciones sufridas por Cristo en el desierto. En la primera descripción el negro le ofrece un reino que no posee (En el Nuevo Testamento dice el diablo a Cristo: Todo esto te doy si me adoras) En la segunda tentación se continúa la comparición con el juego de damas y se intenta despertar la voracidad, el negro ofrece una pieza para comer y el blanco rechaza el ofrecimiento y deja soplar su pieza, después de lo cual termina su partida con una victoria.

6 1632 German

6.1 Paul Fleming

Two stanzas about the draughts game were written in 1632 and 1635 by Paul Fleming, and published after his death in 1642 and 1865[6].

“Wilst du lortschen, wilst du dammen,
Wilst du ziehen in dem Schach?
Herr, wir wagen uns zusammen!
Lasz uns sehn, wers beste mach“!

„Ich bin zu früh‘ erwacht von deines Tages Flammen,
der mehr als andre glänzt, ich bin zu zeitlich hier,
Doch gib das Bretspiel her und nim es an mit mir,
es gilt mir beides gleich verkehren oder dammen“.

[6] Paul Flemings Teütsche Poemata, Lübeck 1642. Reprint in 1865, see Volume I, p. 344 and 484

Paul Fleming
Teütsche poemata 1642

7 1657 Dutch

7.1 Jan Six van Chandelier

The draughts game, for money against relics of saints, of capuchins, with the ship's merchant, at sea between Alicante and Genoa[7].

7.1.1 Damspel om geld

Godsdienstge heilge Kapucynen,
Die heilger, binnen't Pausdom, schynen,
Dan d'allerheilighste persoonen,
Die onder geestlike ordens woonen:
Wat tuischt ghy om der heilgen beenen,
Al is 't juist, met geen dobbelsteenen,
Waar 't lot 't gewys werd toegeschreeven,
Maar dat de dam werd voortgedreeven,
Op 't scherpen van des speelers sinnen,
Zoo geld nochtans verlies, en winnen.
Wat is dit min dan tuischerye?
Meer dan verdoemde Simonye.
Het heilighdom te berd, na 't schatten,
Hanght aan een wel of qualyk vatten,
En is verlooren, of gewonnen,
Tot blydschap, of tot smert begonnen.
De heilgen loopen oover schyven
Licht ryst er kibbelen, en kyven
De kooplui kennen nimmer paapen,
Als 't beursen kost. Daar, daar aan 't raapen,
En grabblen, in malkanders haairen.
Men martelt weer de martelaaren.
Zoo werden d'ongebrooke beenen
Des Gods, en menschs van Nazareenen,

[7] Six van Chandelier, J. (1991). Gedichten, pp. 435-436

In syn gemartelde uitverkooren,
Vertuischt, verbrooken, en verlooren.
Veel beeter deeden die soldaaten,
Die om den rok geheel te laaten,
Van Gods gekruisten soon gesleeten,
Met teerlingen daar oover smeeten,
Op die, ol lukkige porfuuren,
Gekust, in Jan Latraanens muuren.
Wat voorspraak houdt ghy, in de Heemelen,
Indien ghy, om wat silvre seemelen,
De deelen van hun lyf durft waagen,
En in hun rust zoo rustloos plaagen?
Volght dit niet Neroos wreede voeten,
In d'opgesneeden buik te wroeten,
Nieusgierich waar hy had geleegen,
Wanneer ghe hun, die langh versweegen,
Aan 't loove lyf te rusten gaaven,
Uit's Moeders darmen opgegraaven,
Dus oneerbiedigh om gaat sollen,
Verschuiven, stooten, huts'len, rollen?
Men schroomt een mensch in slaap, t'ontwaaken:
Hoe durft ghy heilge lyken raaken?
Waar Moses grafstee niet verschoolen,
Hy zou noch om de werreld doolen:
Gelyk syn koopre slangh geheeven,
Voor Isrel, te Milaan, in 't leeven.
Maar Vaaders, fyne religieusen,
Wy loopen, met geen houte neusen,
Als reukeloose Tempelgooden,
Vergeefs den wierook aangebooden:
Wy ruiken wel, die brokkelingen
Niet bleeven, van geheilghde dingen,
Of schoon een nette greine kasse,
Voor elk een laadjen had van passe,
Voor oogen weigerigh, met deurtjes,
En syde strikjes, van veel kleurtjes,
Waar in, beschreeve ceeltjes laagen,
Met antwoord van den naam, op vraagen.
Die beentjes sommige uitgebranden,

Van kruinen, ribben, schenkels, tanden
Gelyken alzoo wel van stieren,
En bokken, als bereende dieren:
Gelyken alzoo wel van fielen,
Of ongesaaligde, als gesaalgde zielen.
Ghy braght se, seght ghe, mee van Romen,
Se konden ook, van Tunis koomen.
Wat zou ons niet in twyffel stellen?
Wy sien geen bul, noch tuignisvellen,
Van Paus, noch Bischop, noch prelaaten,
Gebruiklik, by zoo heilge vaaten.
Ghy schynt lichtvaardigh dan te speelen:
Maar't strekt, om Godsdienst voort te teele
Verliest ghe, daar is niets verlooren.
Uw liegen lykt ook, naa behooren.
Want loogens, list, bedrieghlikheeden,
Om beste wille, zyn geleeden.
Zoo heeft die saalge hoer geloogen,
En Jericho deurtrapt bedroogen,
Als sy de spiders opgeslooten,
Uit't heir, van Jakobs erfgenooten,
Missaakte, en 't lieve leeven spaarde.
Uw streeken zyn van hooger waarde,
Met sorge voor de ziel van 't leeven.
Den winner werd een spoor gegeeven,
Dewyl syn aandacht raakt, in 't midden,
Van al die heilgen, om te bidden.
Als die een kruis, of beeld ontmoeten,
Dat met ontdekten hoofde groeten.
Want aansien doet ons saaken weeten,
Die ongesien licht zyn vergeeten.
Verwint ghy eens, of meerdermaalen,
Ghy kont er reisgelt uit betaalen.
Zoo werd de geldhaaf toegelaaten,
Maar anders, als den dood, te haaten.
En wien ghe silver hebt ontstreeken,
Bedankt ghe, voor een liefde teeken,
Met toesegh, uw gedachtenisse
Hem reeknen zal, in d'eerste misse.
Is 't zoo niet heilge Kapucynen,

Die heilger, binnen 't Pausdom schynen,
Dan d'allerheilighste persoonen,
Die onder geestlike ordens woonen?

Jan Six van Chandelier
By J. Stolker, naar een schilderij van M. Jsz. van Mierevelt - https://www.dbnl.org/tekst/six_003gedi01_01/six_003gedi01_01_0631.php, Public Domain, https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=85689963

7.1.2 Damspel om geld (2)

Godsdienstige heilige Kapucijnen,
Die heiliger, binnen het Pausdom, schijnen,
Dan de allerheiligste personen,
Die onder geestelijke ordens wonen:
Waarom speelt gij om de heiligen relikwieën,
Al is het juist, met geen dobbelstenen,
Waarbij de uitslag werd toegeschreven aan het lot,
Maar dat de dam werd voortgedreven,
Op de scherpzinnigheid van de speler,
Met een te verliezen of te winnen inzet.
Waarom is dit minder erg dan spelen?
Het is toch erger dan vervloekte simonie,
Het heiligdom te bord, na het schatten,
Hangt af van het goed inzicht,
En is verloren, of gewonnen,
Tot blijdschap, of tot smart begonnen.
De heiligen lopen over schijven
Gemakkelijk rijst er kibbelen, en kijven
De kooplui erkennen nimmer papen,
Als het beursen kost. Daar, daar aan het rapen,
En grabbelen, in elkanders haren.
Men martelt weer de martelaren.
Zo werden de ongebroke benen
Des Gods, en mens van Nazarenen,
In zijn gemartelde gedaante,
Vertuist, verbroken, en verloren.
Veel beter deeden die soldaten,
Die om den rok geheel te laten,
Van Gods gekruisten zoon gedragen,
Met dobbelstenen daar over smeten,
Op die, gelukzalige porfierstenen velden,
Gekust, in Jan Latraanens muren.
Wat voorspraak houdt gij, in de Hemelen,
Indien gij, om wat zilvergeld,
De delen van hun lijf op het spel zet,
En in hun rust zo rusteloos plagen?

7.1.3 Jeu de Dames pour de l'argent

Religieux Saint Capucins,
qui semblent plus saints, au sein de la papauté,
que la plus sainte des personnes,
qui résident parmi les ordres spirituels :
Pourquoi jouez-vous pour les saintes reliques,
Bien que ce soit vrai, sans dés,
Le résultat a été attribué au destin,
Mais que le barrage a été enfoncé,
Sur la sagacité du joueur,
Avec des enjeux à perdre ou à gagner.
Pourquoi est-ce moins grave que de jouer ?
C'est sûrement pire que la maudite simonie,
Le sanctuaire en damier, après le trésor,
Ça dépend du bon jugement,
Et est perdue, ou gagnée,
A la joie, ou au chagrin commencé.
Les saints écrasent les pieces
Il est facile de se chamailler et de se disputer.
Les marchands ne reconnaissent jamais les papes,
Si ça coûte des sacs à main. Là, là et cueillir,
Et s'empoignant, dans les cheveux de l'autre.
Les martyrs sont à nouveau torturés.
Ainsi, les jambes ininterrompues
De Dieu, et homme de Nazaréen,
Dans sa forme martyrisée,
Pris, brisé, et perdu.
Ces soldats étaient bien meilleurs,
Qui pour laisser la jupe tout à fait,
Du fils crucifié de Dieu porté,
Ils jettent les dés dessus,
Sur ces champs de pierre de porphyre bienheureux,
Embrassés, dans les murs de John Latran.
Quelle intercession exercez-vous, dans les cieux,
Si, pour un peu d'argent,
Les parties de leur corps en jeu,
Et dans leur repos une peste si agitée ?

Volgt dit niet Neros wreede voeten,
In de opgesneden buik te wroeten,
Nieusgierig waar hij had gelegen,
Wanneer ge hun, die lang verzwegen,
Aan het love lijf te rusten gaven,
Uit Moeders darmen opgegraven,
Dus oneerbiedig om gaat sollen,
Verschuiven, stoten, hutselen, rollen?
Men schroomt een mens in slaap, te ontwaken:
Hoe durft gij heilige lijken raken?
Waar Moses grafsteen niet verscholen,
Hij zou noch om de wereld dolen:
Gelijk zijn koperen slang geheven,
Voor Israel, te Milaan, in het leven.
Maar Vaders, fijne religieuzen,
Wij lopen, met geen houten neuzen,
Als reukeloose Tempelgoden,
Vergeefs de wierook aangeboden:
Wij ruiken wel, die brokkelingen
Niet overblijfselen, van geheiligde dingen,
Of schoon een nette grenehouten cassette,
Voor elk een daarvoor bestemd laadje had,
Voor ogen onzichtbaar, met deurtjes,
En zijnde strikjes, van veel kleurtjes,
Waar in, beschreve papiertjes lagen,
Met antwoord van de heilige naam, op vragen.
Die beentjes sommige verkoold,
Van kruinen, ribben, schenkels, tanden
Gelijken evenzozeer op die van stieren,
En bokken, als dieren met rede:
Gelijken evenzozeer van velen
Zowel ongezaligde, als gezaligde zielen.
Gij bracht ze, zegt ge, mee van Romen,
Ze konden ook, van Tunis komen.

Cela ne suit-il pas les pieds cruels de Neros,
Enraciner dans le ventre découpé,
Demandant où il avait été couché,
Quand ils ont été silencieux pendant longtemps,
Pour que le corps de l'amour se repose,
Des intestins de la mère déterrés,
Alors allez-y irrévérencieusement et caressez-les,
Changement de vitesse, cognement, roulement ?
On hésite à réveiller un homme qui dort :
Comment osez-vous toucher les cadavres sacrés ?
Où la pierre tombale de Moïse ne se cache pas,
Il n'errerait pas dans le monde :
Comme son serpent d'airain qui s'est élevé,
En Israël, à Milan, dans la vie.
Mais les pères, les religieux fins,
Nous marchons, sans nez de bois,
Comme des dieux non odoriférants du temple,
C'est en vain qu'ils ont offert l'encens :
Nous sentons, ces fragments
Pas des vestiges, des choses sacrées,
Ou nettoyer une boîte en pin bien rangée,
Il y avait pour chacun d'entre eux un tiroir désigné,
Invisible pour les yeux, avec des portes,
Et étant des arcs, de plusieurs couleurs,
Dans lequel se trouvent des papiers, décrits,
Avec des réponses du nom sacré, aux questions.
Ces os sont un peu carbonisés,
De crêtes, de côtes, de jarrets, de dents...
De même, ils ressemblent à ceux des taureaux,
Et des mâles, comme des animaux de raison :
De même que de nombreux
Des âmes non sauvées et des âmes bénies.
Tu les as fait venir, dis-tu, de Rome,
Ils pourraient, eux aussi, venir de Tunis.

Wat zou ons niet in twijfel stellen?
Wij zien geen bul, noch getuigenisvellen,
Van Paus, noch Bischop, noch prelaten,
Gebruikelijk, bij zulke heilige lichaamsdelen.
Gij schijnt zogenaamd een lichtvaardige speler:
Maar het is de taak, om Godsdienst te verbreiden
Verliest gij, daar is niets mee verloren.
Uw liegen lijkt ook, naar behoren.
Want leugens, list, bedriegelijkheden,
Om beste wille, zijn geleden.
Zo heeft die zalige hoer gelogen,
En Jericho deurtrapt bedrogen,
Als zij de spiders opgesloten,
Uit het leger, van Jakobs erfgenoten,
De aanwezigheid, en het lieve leven spaarde.
Uw streeken zijn van hoger waarde,
Met zorgen voor de ziel van het leven.
De winner werd een spoor gegeven,
Dat zijn aandacht trekt, in het midden,
Van al die heiligen, om te bidden.
Als die een kruis, of beeld ontmoeten,
Dat met ontdekten hoofden groeten.
Want aanzien doet ons zaaken weten,
Die ongezien licht zijn vergeten.
Verwint gij eens, of meerdere malen,
Gij kunt er reisgeld uit betalen.
Zo werd het bezit van geld toegelaten,
Maar anders, als de dood, te haten.
En wien ge zilver hebt afhandig gemaakt,
Bedankt ge, voor een liefde teken,
Met toezegging, uw gedachtenisse
Hem rekenen zal, in de eerste mis.
Is het zo niet heilige Kapucijnen,
Die heiliger, binnen het Pausdom schijnen,
Dan de allerheiligste personen,
Die onder geestelijke ordens wonen?

Qu'est-ce qui ne nous ferait pas douter ?
Nous ne voyons ni bulle, ni témoignage,
de Pape, ni d'évêque, ni de prélats,
Comme d'habitude, dans des corps aussi sacrés.
Vous semblez être un joueur léger :
Mais c'est le devoir de répandre la religion
Perds-toi, et rien n'est perdu.
Ton mensonge, aussi, semble approprié.
Pour les mensonges, la ruse, la tromperie,
Pour le bien de tous, on a souffert.
C'est ainsi que cette prostituée bénie a menti,
Et a trompé Jéricho,
Comme elle a fait taire les araignées,
De l'armée, des héritiers de Jacob,
Épargné la présence, et la vie chère.
Tes coups sont de plus grande valeur,
En prenant soin de l'âme de la vie.
Le gagnant a reçu une piste,
Ce qui attire son attention, au milieu,
De tous ces saints, pour prier.
Quand ils rencontrent une croix, ou une image,
Qui saluent avec la tête découverte.
Car le prestige nous fait connaître des choses,
Qui sont facilement oubliés sans être vus.
Ne t'égare pas une fois, ou plusieurs fois,
Avec ça, tu peux payer le prix du billet.
Ainsi, la possession d'argent était autorisée,
Mais autre chose, comme la mort, à détester.
Et à qui tu as pris de l'argent,
Merci pour ce témoignage d'amour,
Avec la promesse, votre mémoire
On le comptera, dans la première messe.
N'est-ce pas le cas des saints Capucins,
qui semblent plus saints, au sein de la papauté,
que la plus sainte des personnes,
Qui habite parmi les ordres spirituels ?

8 1702 French

8.1 Pierre Ferrand

A French poem by Pierre Ferrand was dedicated to draughts. It appeared in 1702 and has many verses[8].

8.1.1 Les Dames

Du tems du Roy Menelas,
Qui donna tant de combats,
Pour l'avoir certaine Dame
Qu'il avoit prise pour Femme,
Et par un dernier mépris,
L'avoir quitté pour Paris,
Er fut cause que de Troye,
Le Grec fit un feu de joye.
Dans Troye étoient renfermez,
Cent braves pour elle armez,
Qui pour être sous les armes,
Ne rêvoient pas moins aux charmes,
De Beautez qui tous les jours,
Attendoient d'eux du secours.
Ainfi dans le mariage,
On peut croire un beau ménage ;
La gratitude & l'amour
Y faisoient plus d'un bon tour,
Et cependant par grimace,
IIs n'étoient tous que de glace;
Ce-n'étoit que fiel, rigueur,
L'amour content est moqueur.
Comme on ne peut si bien faire,
Qu'un flambeau caché n'éclaire,
Et ne donne quelque jour,
Ainsi fut de leur amour.

[8] **FERRAND, Pierre** (1702). Les vérităz plaisantes ou le monde au naturel. Rouen, pp. 189-198

De quelqu'adresse qu'ils usent,
De quelque façon qu'ils rusent,
Des plus dociles Epoux,
Ils allument le couroux.
Malgré leur fausse aparence,
A la fin leur imprudence,
Aux bonnes gens on fait voir,
Plus qu'ils n'en veulent savoir.
Leurs passions averées,
Jufqu'à tel point sont outrées,
Qu'en dépit de leurs Maris,
Les Femmes ont leurs Paris,
Et les Maris leurs Helénes;
Ce qui fait naître des haines,
Du defordre & du fracas,
Dont on ne se doutoit pas.
Les Filles comme les Meres,
Amoureuses & legeres,
Tous les jours pour leurs suivans,
Avoient un gros de Galans.
Junon & Pallas s'indignent,
Des Cadeaux qui fe designent,
Ainsi que des rendez - vous,
Au deshonneur des Epoux.
Les Déeffes ont beau faire,
Ont beau s'en mettre en colere,
C'est battre l'air & le vent,
Tout va comme auparavant.
Ces mortelles adorées
De Mars à vestes dorées,
Se sont un jeu des plus doux,
De rire d'un tel couroux,
L'infolence plus haut monte,
Elles n'ont aucune honte,
De trancher dans leura Etats,
Des Junons & des Pallas.
De prétendre comme telles
Des loüanges immortelles,
Des offrandes, des presens,

Et jusques à de l'encens
Pour ces nouvelles Déesses,
On fait des Fêtes expresses;
Ce ne sont que jeux, festins,
Et que des honneurs divins.
Une entr'autres à leur perte,
Celebrée a porte ouverte,
On vit Pallas & Junon,
Venger leur gloire & leur nom.
Ces Déesses outragées,
Voyant fierement rangées,
Avec pompe & majefté,
Sur le pié de Deïté,
Ces indiscrétes Mortelles,
Et leurs Amans auprès d'elles,
Qui les chargeoient de presens,
Et leur donnoient de l'encens.
Une jufte impatience
Pressa si fort leur vengeance,
Qu'il se fit en un moment
Un terrible changement.
Ces Idoles superfluës,
Se trouverent abattuës,
Leurs adorateurs confus
De leurs vains honneurs rendus.
Les unes d'effroy pâlissent,
D'autres aux coups se noircissent,
Et toutes fort promptement,
Par un vif dérangement,
S'aplatissent, se sont rondes,
Tant les brunes que les blondes;
De la grandeur tout au plus
Qu'en France sont les Ecus.
Cela fait, les pauvres Dames
Deviennent des corps sans ames,
Qui n'ont pas dans leur malheur
Demi pouce de hauteur.
Les voila bien abaisées,
Et leurs vapeurs apaiées.
Aussi se jouer aux Dieux,

Eft-ce un jeu judicieux ?
Quand on croit qu'elles les quittent
Junon & Pallas s'irritent,
De plus en plus prennent feu,
Et jusqu'a s'en faire un jeu.
Quel jeu toucheroit leurs ames?
Ce fera le jeu des Dames.
C'est fans doute ce jeu - là;
Et ce qui prouve cela,
Les Dames sont toutes faites,
Pour en être satisfaites;
En forme d'un Echiquier,
Elles se ont un Damier,
Sur qui chacune, & de face
Douze de ces Dames place,
Dans certain compartiment,
A s'en joüer longuement.
Peut - on mieux punir leur crime
D'un mépris plus legitime,
Que d'en faire enfin un jeu ?
Et comme si c'étoit peu,
D'en faire encor & sans peine,
Des Dames à la douzaine.
Et c'est là tomber de haut,
N'est-ce pas ce qu'il leur faut?
Et dequoy leur faste est cause,
L'orgueil fait - il autre chose?
Peut-être que leurs Amans
Les défendront quelque tems.
Ces Amans jadis si braves,
Plus rampans que des Esclaves,
Ne font plus de leurs malheurs,
Que de foibles spectateurs;
Et sans en oser rien dire,
Ce qui paroît encore pire,
Peut- être que quelque jour,
Ils s'en jouëront a leur tour.
C'est l'attente des Déesses,
De leurs ardeurs vengeresses.

Gens de guerre de tout tems,
N'ont pas été fort constans.
Devant a ce jeu s'attendre,
Eux presens, c'eft pour l'aprendre;
Junon & Pallas d'accord,
Y seront plus d'un effort;
Ce jeu qu'a fait leur vengeance,
D'une guerre a l'aparence;
Chacune a de son côté
Son bataïllon bien posté,
Ses rangs, sa marche, ses lignes,
Les rufes y sont malignes;
Mais pour mieux se faire voir,
L'un est rouge & l'autre est noir.
L'adresse a la force jointe,
L'attaque se fait en pointe;
Et de tors & de travers,
Se sont des assauts divers.
On n'entre dans la mélée,
Que pour enlever d'en blée,
Et plus vîte que le vent
Qui s'expose trop avant.
Ce jeu veut de la prudence,
il faut voir comme on s'avance;
La Dame qui fait quartier,
En mâle se fait plier.
Aussi souvent la plus douce,
Vous surprend sans qu'on la pousse.
On ne doit ancunement
Toucher Dame impunément.
Dame touchee est joüée,
Et pour telle est avoüée:
Quand on ne la feroit pas
Remuer le moindre pas.

Telle souvent se fait battre,
Pour en faire enlever quatre,
Et damer avec honneur
Celle qui la fuit sans peur.
Or Dame en cet équipage,

Est Dame de haut parage;
Et d'un port si vigoureux,
Que telle Dame en vaut deux.
On évite sa rencontre,
On fuit dés qu'elle se montre,
Ce qui fait que l'on s'émeut,
Elle prend comme elle veut,
Ce qu'elle couche en visiere,
Et de plus d'une maniere;
Arriere, avant, de travers,
Ces campemens sont divers.
Pour avoir cet avantage,
Par adresse ou par courage,
Il faut avoir renverssé,
Et tout le camp traversé,
Des Dames que l'on vent prendre,
Et sans s'en laisser surprendre.
Qui la prend fait un bon coup,
Telle Dame vaut beaucoup;
Pour avoir victoire entiere,
Il faut jusqu'a la derniere,
Les emporter ans façon,
En un mot damée ou non.
C'eft ce qu'en plusieurs parties,
A force bien asssorties,
Ces Déesses ont apris:
Mais ce dont on est surpris,
C'eft qu'on voit que leur vengeance,
Veut qu'en leur propre presence,
Ces Dames de leurs Amans
Soient encor le passe-tems.
Qu'avec plaisir ils, s'en jouent,
Et d'un pareil jeu les loüent.
Cela s'est fait, il suffit,

Ainsi qu'elles l'ont preferit.
A tel point le jeu seût plaire,
Qu'autre chose on ne wit faire,
Que pousser Dames & damer.

Jeu de Dames peut charmer;
Sur tout quand on s'évertuë,
A la Dame rabatuë.
Galans defavourez - vous,
Que ce jeu peut être doux.
Et vous on la grace abonde,
Astres brillans du beau monde,
Songez à de tels retours,
A mieux régler vos amours,
A ne point dans vos tendresses,
Mêler des airs de Déesses.
Mais l'avis est fuperflus,
Et le tems paffé n'est plus.

9 1752 French

9.1 Manoury

Manoury mentions that in about 1751 or 1752 a gentleman who frequented his coffeehouse had composed a poem on draughts[9]. However, when Manoury contacted around 1786 the person for his verses, about half the poem had been lost. Manoury was therefore not able to publish the whole poem in 1786.

9.1.1 L'Art Polonois

CHANT I

En vain sur un Damier jour et nuit appliqué,
On cherche des grands coups le dessein compliqué,
En vain du Jeu des Forts, contemplateur fidèle,
On choisit chez Bertaut, Manoury pour modèle:
Si le gout, le génie, et l' ordre et la raison
Ne se trouvent unis à la combinaison,
Si l'on ne sent du ciel l'influence secrete,
On reste loin du but, et l'on rampe en Mazette.

L'habitude, le temps, et l'ardeur n'y font rien:
Combien j'en nommerois (d'ailleurs tous gens de bien)
A qui, depuis vingt ans, de leur vaine entreprise,
Le plus foible Joueur donne encore la rémise.
Its ont beau sur leur Jeu porter des yeux actifs,
Dans leur propre terrein tous leurs Pions captifs
Malgré les Calembourgs, et les burlesques phrases
Loin des bords Syriens expirent dans leurs cases.
.....

[9] Le Jeu de Dames a la polonaise, ou traité historique de ce jeu.. par Manoury. Paris, 1850, pp. 239-259

Tous les arts, direz-vous, ont leurs commencements,
Et les maîtres fameux sont l'ouvrage du temps?
Sans doute, et pour savoir il faut d'abord apprendre ;
Mais sans talent inné, pent-on jamais prétendre

A l'honneur d'arriver a la célébrité?
Tout doit tendre a ce point. La mediocrite
Est d'un génie etroit l'ordinaire présage.
Quiparvient est grand homme el force notre hommage.

Recois ici le mien, adorable B* **.
Toi qu'on voit égaler tous les maîtres de l'art,
Toi qui sais réunir les charmes et l'adresse,
Toi que j'ose nommer ma première maîtresse;
Je n'ai point oublié tes heureux documents;
Je me rappelle encor ces précieux moments,
Où sottement trahi par mes mains égarées,
Je voyais, par tes soins, leurs fautes réparées :
Tu m'indiquais la route et dirigeais mes pas,
Ma lenteur, mes faux coups ne te rebutaient pas.
Souvent, pour m'animer dans mon apprentissage,
D'un triomphe prochain tu flattais mon courage.
Combien de fois ton Jeu, pour nourrir mon ardeur,
S'est-il ouvert exprès par une feinte erreur,
Et m'as-tu librement laissé passer à Dame!
Tant de soins entrent-ils dans le coeur d'une femme.

De ton sexe, il est vrai, tun'as que les vertus,
A peine ses défauts de toi sont-ils connus;
Tu peux servir d'exemple a tous tant que nous sommes,
Et I' on doit te compter au rang des plus grands hommes.
Telle on vit autrefois chez nos fameux rivaux,
Elisabeth avoir le titre de héros.
Telle encore l'on voit sur le trône affermie,
Cette reine guerriere, aujourd'hui notre amie,
Que par un nouveau nom dont l'histoire fait foi,
Ses fideles sujets n'appellent que leur Roi.
Sa gloire et tes talents vainqueurs de la nature,
Doivent passer ensemble à la race future.
Maisque m'ordonnes-tu? quoi! tu veux qu en mes vers,

Sur ce Jeu qui te plaît , j'instruise l'univers?
Sur toutes ses beautés tu veux que je m'exprime.
Eh ! comment allier la raison et la rime
A tant de noms ingrats à ses lois consacrés?
N'importe, j'obéis, tes ordres sont sacrés;
Du moins viens m'inspirer si tu veux que j'amuse ,
Ma maîtresse autrefois, sois aujourd'hui ma muse.

Du Jeu que je célèbre on ignore l'auteur;
Trois peuples à l'envi se disputent I'honneur
D'en avoir les premiers inventé la pratique;
De leurs opinions, téméraire critique,
Je ne viens point ici décider de leurs droits,
Et juge partial préférer l'un des trois.
Je laisse aux chroniqueurs à percer ce mystère,
Qui doit valoir pour eux la naissance d'Homère;
Je dirai seulement, fidèle historien,
Que d'un superbe nom l'éclat ne prouve rien.
Les Dames que je chante, en Pologne ignorées,
Ainsi d'un titre vain se trouvent décorées;
Mais Londres dès long-temps a donné, dans ses murs,
De leur pouvoir sur lui des témoignages sûrs.
Non loin de l'Océan est une République
Ou leur règne brillant fait la gloire publique;
C'est de lá, qu'on soutient par les plus forts paris
Qu'elles ont pris enfin leur course vers Paris.

Pour en fixer l'époque et les progrès illustres,
A peine maintenant on peut compter six lustres;
Leurs charmes, du Francais échauffant les désirs ,
Il brula de voler à de nouveaux plaisirs.
Insensible aux bienfails de sa triste patrie,
Faisant gloire à ses yeux de son idolâtrie,
On le vit abjurer au milieu de Paris,
Pour des Jeux étrangers les Jeux de son pays,
Des temples consacrés chasser le culte antique,
Introduire en leur sein la moderne rubrique,
De ses premiers autels briser les fondements.
Et sur d'autres autels prodiguer son encens.

Le temps affermit tout, et cette fantaisie,
Adoptée aujourd'hui, cesse d'être hérésie.
Partout, c'est même rit, même dévotion,
Et de tous les esprits c'est la religion,
Chaque jour des zélés voit augmenter la liste:
Déjà pour la grossir, I'empressé nouvelliste,
Arbitre moins ardent du sort des potentats,
Leur rend enfin le soin de régir leurs Etats;
Pour dicter un édit ou créer une taxe,
On le vit accourir des confins de la Saxe;
Maintenant plus tranquille et des Dames épris,
II vient avec ardeur y disputer le prix,
Et laissant Frédéric se battre en Westphalie,
N'empêche pas que Brown dans Prague se rallie.
L'orgueilleux Palamède en voyant un rival
Attirer tous les yeux et marcher son égal,
Jaloux de péeetrer un secret qui l'étonne,
Immole au nouvel art le sien qu'il abandonne.
Je ne tarirais pas sur ces détails flatteurs,
Si je voulais citer tous ses adorateurs.

Belles, pourquoi faut-il vous excepter du nombre,
De ce riant tableau pourquoi faites-vous l'ombre?
Vous qui l'embelliriez! quel dessein, quel démon
Vous fait fuir un objet qui porte votre nom:
On vous prête un talent (c'est ici ma surprise),
Tout dans ce joli Jeu, oui, tout le favorise,
Un silence ennuyeux n'en géne pas le cours...
Je me tais, le respect me guidera toujours;
Mais rendez-vous, laissez au stupide vulgaire
Du sot médiateur le bavard commentaire ,
Laissez à Cassini ce phénomène abstrait,
Venez d'un art plus beau reconnaître l'attrait,
Vous manqueza à sa gloire, et lui manque à vos charmes.
C'est encor contre nous vous présenter des armes,
Mais, belles, vous combattre est un plaisir si doux
Que c'est même un bonheur que de sentir vos coups.
Venez, venez du moins contempler la carrière,
Plus hardi jose enfin en ouvrir la barrière.

Notre art simple en lui-même a de plus simples lois,
Chaque Pion ne fait qu'un seul pas à la fois,
Pas en avant. S'il prend, jamais il ne s'arrête,
Sa marche ne finit qu'où finit sa conquête,
Et s'étend en tous sens; mais il n'a pas le droit
De revenir deux fois passer au même endroit,
Si l'un de ses captifs qui demeure en ôtage,
Avant d'être enlevé lui ferme le passage;
Car la loi lui défend de saisir en chemin,
Les Pions ennemis.qui tombent sous sa main.

La Dame, par faveur dont le beau sexe est digne,
Peut aller d'un seul pas jusqu'au bout de la ligne;
Image du tribut qu'on paie à la beaute,
Où règne son nom seul, règne la liberté.

Devant un Pion blanc quand un noir se présente
Et qu'il laisse à sa suite une case vacante,
Le Blanc doit faire alors le Noir son prisonnier,
Et sur les compagnons qui suivent ce dernier,
Porter sans s'arrêter une main homicide,
Si leur désunion entr'eux laisse du vide.
Malheur à la bonte du soldat indulgent
Qui dédaigne de prendre, ou qui, trop négligent,
Ne prend pas ce qu'il faut: une loi très précise,
Sans qu'il puisse échapper, le met lui-même en prise,
Et le livre au pouvoir d'un souffle destructeur.

De cette sage loi méprisant la rigueur,
Mazettes, vainement vous la voulez proscrire,
Vous, dont l'esprit borné pour tout ne pent suffire,
Occupés d'un objet, un autre objet vous fuit,
A peine du soleil un seul rayon vous luit.
Sachez qu'un général n'est pas digne de l'être,
S'il ne sait tout prévoir, tout parer, tout connaître.
Je ris de ces propos qu'un joueur irrité,
Devant les spectateurs donne à sa vanité,
Par ses propres clameurs sa gloire est avilie,
Plus la faute est légère et plus elle humilie.

Enfin, il faut souffler, je dis plus, on le doit;
Le principe en est sûr; un Polonais adroit,
Employe avec succès ce chimique mystère,
Contre un Jeu délabré, remède salutaire.
Quand il a tout perdu, quand il n'a plus d'espoir,
Se rendre est un opprobre, et souffler un devoir.

Ce souffle créateur qui nous rend le courage,
Et du rang et du coup conserve l'avantage,
Il n'est compté pour rien, soufflé n'est pas joué;
Ce fameux axiome est partout avoué.

Dès que sur un Pion le bout du doigt se porte,
C'en est assez, il faut que de sa case il sorte,
Sans dispute et sans bruit on doit le déloger,
A cet autre principe on ne peut déroger.
Ce Jeu présente en tout l'image de la guerre,
Il en est plus parfait quand il est plus sévère,
C'est le dénaturer que vouloir l'adoucir,
C'est de la résistance ignorer le plaisir

O Jeu qui seul de tous possèdes ma tendresse,
Pardonne si je vais révéler ta faiblesse ;
Mais faut-il pour t'aimer hair la verité,
Non, je dois te juger sans partialité.
Si mon coeur doit dresser des autels à tes charmes,
Mes yeux à tes defauts doivent donner des larmes.
Je me tairais en vain. Hélas! trop de témoins
Démentiraient mon zèle et trahiraient mes soins.

Qu'ai-je dit ? tes défauts ! un seul ternit ta gloire,
Un seul servira d'ombre aux traits de ton histoire.
Je sens en l'écrivant ma plume reculer,
N'importe, je le dois, il faut le révéler.

Dame par trois ne peut être soumise
Qui, seule contre trois la partie est remise,
Surtout si profitant des moments et du lieu,
Pour asile elle a pris la ligne du milieu.
De ce fort redoutable une fois la maîtresse,

Tranquille, elle ne craint la force ni l'adresse,
En passant à propos de l'un à l'autre bout.
Mais tel lieu qu'elle occupe, elle est libre partout,
Si par une main sûre elle se voit guidée.
En vain par l'ennemi sa perte est décidée,
Les piéges sont connus. Son sort est différent
Quand le malheur la livre aux mains d'un ignorant.
Pour la dompter alors, il est plus d'une ruse,
Mais comme à réussir trop long-temps on s'amuse
De ce combat douteux, tous les coups limités,
Par quinze seulement doivent être comptés.
De ce nombre fatal, la loi qui se contente,
Vent que si par excès le seizième se tente,
La Dame qu'on poursuit, rentrée en tous ses droits,
Refuse de marcher à de nouveaux exploits.

D'aller à d'autres vers, moi-même je refuse,
B***, sur mes défauts ton amitié t'abuse,
Tu vois ce qu'ont produit mes efforts impuissants,
Des rimes qui toujours en guerre avec le sens,
Presentent de grands mots et de petites choses ;
Je sais trouver l'épine, et je manque les roses.
Ou si tu ne veux pas révoquer mon tourment,
Attends, et laisse-moi respirer un moment.
C'en est fait, je succombe et ma veine se glace,
Laisse-moi dans les yeux ranimer mon audace.

CHANT II

Je reprends donc la lime, et plus Goth qu'Alaric,
Je vais, pour t'amuser, ennuyer le publie;
Car tu prétends encore, implacable maîtresse,
Que ces maussades chants fassent gémir la presse.
Sans doute qu'en livrant ton disciple au mépris,
A sa docilité tu réserves un prix.

Immuable en ses lois et dans sa théorie,
Notre art dans la pratique à chaque instant varie :
C'est là que pour briller les règles ne sont rien,
Si l'esprit ne vient pas en être le soutien.
Savoir la marche est chose très unie,
Jouer le Jeu, c'est le fruit du génie.
Il ne faut que des doigis pour pousser un Pion,
Mais il faut du talent pour sa position.

Vous donc qui, connaissant et la marche et I'usage,
Brûlez du noble feu d'en savoir davantage,
Des maîtres reconnus allez voir les combats,
Etudiez leur Jeu, suivez-les pas à pas.
Il en est de fameux à qui l'on n'expédie
Patentes ni brevet dans l'Encyclopédie,
Mais qui, pour n'être pas dans ce livre vanté.
N'en courent pas moins vite a l'immortalité.
Leurs grands noms, réservés à des projets plus vastes,
De la Pologne un jour, honoreront les fastes,
Au rang de Philidor plus d'un a su monter,
Il en est jusqu'à trois que je pourrais citer.
Après eux, je me tais, tant le mérite est rare !
De créer des savants tant le ciel est avare !

Pour t'omettre, B***, jai de justes raisons,
Je veux que pour moi seul, réservant tes leçons,
Tu ne montres qu'à moi tes coups et ton adresse,
Et disciple chéri t'avoir seul pour maîtresse.
Avant donc de tenir le céleste compas,
Regardez, profitez, surtout ne troublez pas.
Si quelquefois, frappé par un trait de lumière,
Sur un point important le hasard vous éclaire,
Domptez votre amour-propre, et par un noble effort,
Résistez au plaisir de passer pour un fort.
Quand la palme voltige et n'est pas décidée,
Oser ouvertement annoneer son idée,
C'est montrer moins d'esprit que de fatuité,
C'est violer les droits de la société,
C'est des deux combattants s'attirer le caprice,
Faire un affront à l'un, à l'autre une injustice.

Par ce propos commun que le coup est passé,
Un avis indiscret ne peut être excusé;
Ce coup, ce même coup que l'on a fait connaître,
De ses cendres encor, vrai phénix, peut renaitre,
Mais de tous ces Pédants dont je blâme le soin,
Aucun ne sail prévoir le moindre coup de loin;
Leur talent est borné, leur doctrine imparfaite,
C'est d'un feu qui s'éteint la trompeuse bluette;
Louches dans leurs regards et faux dans leur instinct,
S'ils sont vrais sur un coup, ils se trompent sur vingt,
Et forcés de rougir de leur inconséquence,
Un imbécile aveu scelle leur ignorance.
Que je plains votre sort, joueurs infortunés,
Vous qu'à de tels voisins le ciel a condamnés.
Aveugles quelquefois, et souvent voyant double,
IIs portent avec eux le désordre et le trouble.
En daignant leur parler vous augmentez vos maux;
Voulez-vous leur prouver que leur système est faux,
Qu'arrive-t-il? on nie, on répond, on réplique,
Bientôt de la morale on passe à la physique,
Enfin lon se distrait, et l'esprit dissipé,
Du Jeu, même en jouant, cesse d'être occupé.
Laissez-les donc tout seuls s'échauffer et s'ébattre;
Eux-mêmes cependant regardez-les combattre,
Un mot, que dis-je? un souffle est un forfait pour eux,
A peine souffrent-ils I'usage de vos yeux.
C'est à tort, en effet, qu'un regard les honore.
Pardon, chère B***, si je ten parle encore,
C'est sur eux, malgré moi, m'arrêter trop long-temps,
Sont-ils faits pour remplir de précieux instants?

Si, par l'heureux effet de la science acquise,
Vous crovez posséder l'aptitude requise,
Gardez-vous de languir, éternel spectateur,
Montez sur le théâtre et devenez acteur.
Que par de prompts succes vous vous fassiez connaître,
Et que vos coups d'essai sentent les coups de maître.
Qui, dès les premiers pas, ne sait pas les saisir,

Espère en vain du temps I'honneur de réussir,
Triste et frivole espoir, *dans les âmes bien nées,*
Le talent n'attend pas le nombre des années.

En brave, préférez un dangereux rival,
A votre inférieur, et même à votre égal.

Il faut par le travail acheter la victoire,
A vaincre sans péril , on triomphe sans gloire.
Lorsque novice encor on doît vous diriger,
En maître, en professeur faut-il vous ériger?
De faciles lauriers ne peuvent que vous nuire.
Vous-même, chancelant, ne saurez vous conduire,
Sitot qu'avec un fort vous tiendrez le Damier:
Tel brille au second rang qui s'éclipse au premier.
Soyez plutôt jaloux de voir votre partie
Fixer tout le Café, charmer la Galerie:
Si vous voulez lui plaire et ne la point lasser,
Faites choix d'un joueur propre a l'intéresser,
Dont chaque pas savant soit un nouveau mystère.
On s'ennuie aux efforts d'un athlète vulgaire
Qui bronche à chaque pas, et dont les mouvements,
Mal conçus, mal formés, sont froids et rebutants.

Qu'une sage conduite, une marche assurée,
Sans peine de Damas vous obtienne l'entrée;
Vers cet heureux climat en dirigeant vos coups,
Au poids de la raison s'ils ne sont pesés tous,
C'est fait de votre Jeu. La perte est le salaire
De qui porte en ces lieux un Pion téméraire.
Au prix de tout son bien qu'il a sacrifié,
Le sot par un grand coup se croit deifié;
Mais, tandis qu'enivré d'une vaine manie,
Et payant chèrement les traits de son génie,
Il a des autres sots les applaudissements,
Son rival est vainqueur et rit à ses dépens.

Soyez donc réservés, et que l'amour des Dames
N'allume dans vos coeurs que de prudentes flammes,
De leur possession connaissez tout le prix,

Mais sage en vos désirs, n'allez pas trop épris,
Contentant brusquement votre ardeur indiscrète,
Vous liver au remords d'une joie imparfaite,
Ces charmes séducteurs objet de votre encens,
Par un pouvoir magique usurpé sur vos sens,
Si Minerve sur vous n'étend pas son égide,
Vous offriront bientôt un écueil homicide:
D'Ulysse ainsi, jadis, par un perfide son,
Les Syrènes tentaient d'égarer la raison.

C'est par un autre excès prouver son ignorance
Que d'être trop timide et craindre la dépense;
Une Dame toujours exige quelques frais,
Et qui vent en jouir doit payer ses attraits;
Avec un peu d'usage, on sait ce qu'elle coûte.
Nos grands maîtres, d'ailleurs, ont prévenu le doute;
Dans le Code sacré de leurs décisions,
IIs l'ont en termes clairs taxcé a trois Pions.
Quelquefois cependant, loin de payer le gite,
Le coup qui le procure est un coup qui profite;
Mais ainsi que l'amour a des enfants chéris,
La fortune à son char a d'heureux favoris;
On compterait en vain sur l'aveugle déesse,
II ne faut se tier que sur sa propre adresse,
Se conduire sans crainte et sans témérité,
Et donner à propos sans prodigalité.

A sa juste valeur une Dame réduite,
Saura vous rendre alors plus sûr de sa conduite:
Dans son cours vagabond vous ne la verrez pas
Aux coups d'un fier rival exposer ses appas,
Ni de vos bras enfin, avec force arrachée,
Obscurcir votre gloire à la sienne attachée.

Soigneux de vous placer dans un poste important,
En jetant vos filets, voyez ceux qu'on vous tend;
Que vos yeux soient perçants, que rien ne leur échappe,
Séduit par la beauté d'un dessin qui vous frappe,
Gardez-vous d'en rester uniquement rempli,

Mais soyez tout a tout, politique accompli;
En contemplant des cieux le physique mystère,
N'oubliez pas vos pieds et regardez à terre;
Le puits de l'astrologue est pour vous un avis,
Et vous l'éviterez si les miens sont suivis.

Faites-vous d'un projet l'heureuse découverte?
Combinez-en la suite, et le gain et la perte.
De ces coups surchargés, l'appareil éclatant,
Ne vant pas quelquefois un simple *tant pour tant*.
Il est beau de les voir, dangereux de les faire,
De nos demi-savants, c'est l'ecueil ordinaire.

Des lunettes surtout evitez les appas,
Quand on a de bons yenx, on u'en fail point de cas,
Leur aspect est riant, la suite en est terrible.
Ces Pions dont le gain vous parIaît infaillible,
Sont des traits malheureux qui vous percent le sein,
Un ennemi rusé les offre à ce dessein.
Ah! si des vieux Troyens vous connaissez l'histoire,
Si leur triste cité vit dans votre mémoire,
Craignez, craignez d'un Gree le perfide présent.
Les Polonais ne sont que trop Grecs à présent,
Et c'est avec raison qu'on leur cite Virgile,
Quand ils veulent tenter une vertu fragile.

Que vos Pions serres, avec ordre conduits,
L'un par l'autre au besoin se voient reproduits;
Que celui qui se trouve en un pas difficile,
Eprouve sur-le-champ une assistance utile,
Et que toujours lies par un concours égal,
IIs soient pour s'entr'aider prêts au moindre signal.
De ces chefs maladroits évitez l'ignorance:
Leurs soldats, dispersés a trop grande distance,
Inutiles sujets de leur maître oubliés,
Dans de malheureux coins meurent expatriés.
Je n'entends pas des coins interdire I'entrée,
Mais je veux, pour remplir cette enceinte sacrée,
Un grand art, de grands soins et des motifs puissants,
La seule occasion les rend intérressants.

Je ne veux pas non plus que vos lignes pressées
Par leur propre fardeau se trouvent oppressées,
Des troupes quelquefois le cortége nombreux,
Gêne les mouvements et devient dangereux.
Dans ces positions la ressource commune,
Est, suivant nos décrets, de faire *une pour une,*
Souvent même enchainé par un fatal lien,
Il faut pour en sortir perdre un Pion pour rien.
L'art seul connait le prix d'un pareil sacrifice,
On distingue par là le Maître du Novice;
Celui-ci faible encor, séduit par un faux goût.
Croit pour être vainqueur que le nombre fait tout
Mais des gros bataillons méprisant l'étalage,
L'autre, d'un terrain sûr, préfère l'avantage,
Et pour le conserver, sachant perdre à propos,
Marche, attaque et defend libre dans ses travaux.
Ainsi l'on fait d'un bras, patient volontaire,
Pour le salut du corps l'abandon salutaire.

II est bien d'autres cas où par un don prudent,
Le joueur éclairé pare à tout accident.
Je n'en citerai qu'un, celui de la remise.
La Dame qui lui reste, à ses désirs soumise,
Se prive sans regret des Pions concurrents
Qui pourraient du Damier embarrasser les rangs;
Ils sont tous immolés au salut de la Dame,
Car c'est par eux toujours que sa perte se trame.

CHANT III

Tel qu'aux leçons d'Euterpe, un Amphion docile,
Pour unir à son art un art plus difficile,
Et nouveau Jéliot, à la cour, à Paris,
Enchanter tour à tour les grands et les petits,

Aux charmes de la voix, aux lois de la cadence.
Des grâces et du goût doit joindre l'élégance,
Et par un Jeu parfait, inimitable acteur,
Être comédien aussi bien que chanteur:
Tel un joneur heureux formé par Uranie.
Doit de mille agréments décorer son génie,
A la force du Jeu joindre l'honnêteté,
La douceur, le maintien, surtout la probité.
Je veux trouver en lui, pour prix de mon hommage,
D'un ensemble fini, la gracieuse image.
Un savant tout savant ne me satisfait point.
Je ne veux pas surtout, j'insiste sur ce point,
Que le gain sur son coeur I'emporte sur la gloire,
Ni que l'intérêt seul le mène à la victoire.
Je vois avec mépris ces joueurs ambulants,
De cafés en cafés colportant leurs talents,
N'aspirer qu'à l'argent pour unique avantage,
Et des profits du Jeu se faire un héritage :
Mercenaires, dont l'art n'est plus qu'un vil métier,
Et qui vendent leur temps à qui vent le payer!

Toi dont on chérit I'art moins que le caractère,
Qui sais si bien jouer, qui sais encor mieux plaire,
Toi qui de tes rivaux te fais autant d'amis,
C'est sur toi que je vais copier mes avis.

10 1760 Latin

10.1 Gaetano Buganza

Gaetano Buganza[10] (1732-1812) wrote a Latin work[11] that was published in 1786, but according to Pratesi[12] one should place the probable date of the position of the Latin verses around 1760. The last subject of the work refers to typical pastimes, among them the game of draughts. Pratesi translated the Latin texts into Italian.

Ma già siamo stati in piedi abbastanza: perché, dico, non ci riposiamo con giochi che si possono fare da una comoda poltrona?

Prendiamo subito la tavola, che ha un nome nobile, un nome, non so per qual motivo, femminile.

La tavola sia bianca che nera per le caselle alternate in un quadrato, accampamento pronto per le fasi alterne della guerra.

Si combatte dalle due parti con sottili dischetti di bosso, differenziandosi le sue schiere per il doppio colore.

In ugual quantità stanno ordinatamente da una parte le bianche dall'altra le nere, ciascuna terribile fronteggiando la sua avversaria.

---

[10] For a complete bibliography and biographical notes see *Mantova* by E. Faccioli, Le Lettere vol.III, Mantova 1963, 189, 205.

[11] *Poesie latine dell'Abate Gaetano Buganza Mantovano. Scritte sopra argomenti di costume moderno e familiare non trattati in prima da altro poeta latino pubblicate per la prima volta e corredate d'annotazioni dal D.A.R.M.F.,* Firenze 1786, Nella Stamperia di Anton-Giuseppe Pagani, e Comp.

[12] PRATESI, Franco (1988). Un'antica descrizione poética della dama. In: Damasport, 30, No. 3, p. 3.

But we've been on our feet long enough: why, I say, do not we rest with games that can be played from a comfortable armchair?

Let us take the board at once, which has a noble name, a name, I do not know why, feminine.

The board is both white and black for alternating squares, a camp ready for the alternating phases of war.

It is fought on both sides with thin discs of boxwood, differentiating its ranks by its double colour.

Equal numbers of white men on one side and black men on the other, each one terrible in facing its opponent.

Le leggi di gara sono queste: in diagonale tutte procedano, e circondino il fianco del nemico.

Una vince se, trovandosi di fianco all'avversario, quando passa al di sopra, ha subito un approdo dove inserirsi.

Vince portandosi via secondo regola la pedina catturata, ed entrando coraggiosamente in campo avverso.

E se non lo facesse la vincitrice a ritirarsi vinta dal campo viene costretta. Li giocatore le soffia sopra con la bocca.

Ma se una pedina raggiunge il margine del campo nemico è di gran gloria per il condottiero del gioco:

allora se riscatta una pedina-compagna dall'avversario va lentamente; e canta inni di vittoria.

Come elmo si grava del peso della compagna sovrapposta e dovunque piace ai padroni si muove avanti o indietro.

Oh fuggite pedine sottili, dalla forza impari, e tenete protetto il fianco a guisa di cuneo.

Quella avanza nel territorio con gambe lunghe, e guizza saltando, si che una sola morte può colpire molte.

Oh fuggite, oppure anche voi toccando la meta ben nota andate loro uguali, procedete indomite nell'elmo meritato.

Allora sarà possibile competere ad armi pari e allora potrà cadere la tiranna sotto la vostra mano.

Comunque sia, giochiamo così con la tavola e con le pedine, finché una nuova voglia ci prenda, stanchi del gioco.

The laws of the move are as follows: all proceed diagonally, and circle the enemy's flank.

One wins if, being next to the opponent, when he passes over, he immediately has a landing place to enter.

It wins by taking away the captured pawn and bravely entering the opponent's field.

And if he does not do so, the winner is forced off the field. The player blows on it with his mouth.

But if a pawn reaches the edge of the enemy field it is of great glory to the leader of the game:

then if he redeems a pawn-companion from the opponent he goes slowly; and sings hymns of victory.

As a helmet he burdens himself with the weight of the overlapping mate, and wherever the masters like he moves forward or backward.

Oh flee thin pawns, of unequal strength, and keep your flank protected like a wedge.

That one advances in the territory with long legs, and darts and jumps, so that one death can strike many.

Oh, flee, or you too, touching the well-known goal, go like them, proceed untamed in the deserved helmet.

Then it will be possible to compete on equal terms and then the tyrant may fall under your hand.

Be that as it may, let us play thus with board and pawns, until a new desire takes us, weary of the game.

11 1777 Swedish

11.1 Carl Michael Bellman

Carl Michael Bellman (1740-1795) wrote a poem (1783) of at least 160 pages about corporal Mollberg who plays the game of marquern[13]. The word marquern has to do with the Frisian checkers game in the Netherlands. Here we will only include a few pages of this poem that we have written in modern Swedish.

11.1.1 Marquern

NÅGRA AV KUSKARNA
Bravo, bravissimo!
Lovsjung gudarna i öl och persico!
Ljud, kamrater, ljud! Re'n templets spira stralar-
Låt spritta Bacchi blod i dessa röda skålar!
Men skynda oss ... Allons!

MOLLBERG
Halt, schtille, prozession!
Se, Jensen i fullt språng från templet efter pron-
So viele prottom, prur? Hör hur han sig beklagar...
Halt, kiper Ede, halt!

JENSEN.
Fy, innan det väl blev dag,
Innan dimman skingrat sig och stjärnan slocknat ut,
Innan någon inspektör hunnit rykta sin kappa,
Innan väktaren från sitt torn åt värdshus tittat

[13] BELLMAN, Carl Michael (1836). Samlade Skrifter. Fredmans Epistlar. Götheborg. This book contains: Bellman, Carl Michael (1777). 3. Bachi Tempel, öppnadt vid Parentationen, öfver Stolmakaren och Commendören Österman. Den 11 Januari 1777, pp. 147-149. Here we use modern Swedish.

Marquern

SOME OF THE COACHMEN
Bravo, bravissimo!
Praise the gods of beer and persico!
Sound, comrades, sound! Re'n the temple's sceptre beam-
Let Bacchi's blood splash in these red bowls!
But let's hurry... Come on!

MOLLBERG
Stop, schtille, procession!
See, Jensen in full run from the temple after pron-
So viele prottom, prur? Hear how he complains...
Stop, kiper Ede, stop!

JENSEN.
Fie, before it was day,
Before the fog is cleared and the star is out,
Before some inspector had time to take his coat,
Before the watchman from his inn tower

Och hustrun med sin man sig vid en snaps försonat,
Innan någon korpral har vaknat i baracken
Och Mollberg i sin skrubb hunnit sluta sitt **Marquern**,
Innan fiskarens första lögn i jägarens öra ljudat
Och första sanningsord från jägarens läppar flutit,

Ja, innan att rätt och nämnd från förra dagens rus
Av tumlaren blivit väckt - så stod jag här okänslig.
Känn hur pulsen slår och hjärtat i mig ränner...
Men, himmel, vad uppror ... vad hjul och fimmelstänger!
Vad brygder, lass och klöv med åror, träkärl, fat,

Och kring i alla val vad slagsmål, stoj och prat!
Fy, vad jag flängt befängt, både över väg och stege,
Att tidigt templets folk vår Movitz' fest berätta!
Min barm, min svullna barm, är ruggig som en ull,
Och denna feta hatt av regn och gyttja full...
Men Trundman redan syns med vit turban och krage
På templets trappa, klädd, att liktåg mottaga.
Dess öga, fullt av gråt, insvepes i hans höftkläde,
Varje gång han bugar sig i tempeldörren bestört.
Dock tycks hans ögonkast bli stundvis mindre tunga,
När han med urnans skymt sig vänder till de unga.

All Chorets ungdom främst i gröna rockar syns,
Som ropa högt att Movitz' fest börjar.
De ropa än en gång med tummarna i öra:
Var redo, Bacchi folk, att vinets lovsång göra!
Med löv och oljeblad hans altar prydas ska -
Var redo, Bacchi folk, att samlas i ert kall.

And the wife with her husband reconciled at a snaps,
Before any corporal has awakened in the barracks
And Mollberg in his scrubbing had time to finish his **Marquern**,
Before the fisherman's first lie has sounded in the hunter's ear
And the first word of truth from the hunter's lips has flowed,

And before the right and the name of the last day's rush
By the tumbleweed awakened - I stood here insensible.
Feel my pulse beating and my heart racing...
But, heaven, what rebellion ... what wheels and whirligigs!
What brews, lasses and hooves with oars, wooden vessels, barrels,

And all around what fights, what fights, what talks!
Fie, how I have fled, both by road and ladder,
To tell the temple people of our Movitz's feast early!
My bosom, my swollen bosom, is rough as wool,
And this fat hat of rain and mud full...
But Trundman is already seen with white turban and collar
On the temple steps, dressed, to receive the licture.
His eye, full of weeping, is wrapped in his hip-cloth,
Each time he bows at the temple door in dismay.
Yet his eyes seem at times to grow less heavy,
When, with the urn's glare, he turns to the young.

All the youth of the Chorus mostly in green robes is seen,
Who shout aloud that Movitz's feast begins.
They shout once more with thumbs in ear:
Be ready, Bacchi people, to wine's praise make!
With leaves and olive leaves his altar shall adorn -
Be ready, Bacchi people, to gather in your calling.

Bland lampors dunkla sken på nedsläppta snören
Syns hjältar tumla om; och Avall, kommendören,
Av sorg vid Movitz' död framstupa i sin flod
Med krukan tömd och grön han snarkar i sitt blod.
På trappan kommendören, förutan pung och påsar,
Med ögonen ihop han svettas och han flåsar.
Förgäves Trundmans rop hint väcka honom än -

Han ropar Pomerans! Så somnar han igen.
Mig är nu anförtrott, som templets brygder vårdar,
Det skola dessa kärl inom de yttre gårdar
Avvältras var for sig, allt efter sin likör.
Så stig in var och en - I Bacchi kuskar, hör -
Stig in var en av sitt sprund!

Among the dim glow of lamps on downed strings
Heroes are seen tumbling about; and Avall, the commander,
...in sorrow at Movitz's death, is in his river...
With the pot emptied and green he snores in his blood.
On the stairs the commander, without purse and bags,
With his eyes closed he sweats and he gasps.
In vain Trundman's cry hint wake him yet -

He calls Pomeranian! Then he falls asleep again.
I am now entrusted with the care of the temple's brews,
These vessels within the outer courts
...shall be turned aside, each according to his liquor.
...in the Bacchi coaches, hear...
Come in, each one of you, by his breath!

Carl Michael Bellman
De Per Krafft the Elder - Desconocido, Dominio público, https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=239120

12 1793 Dutch

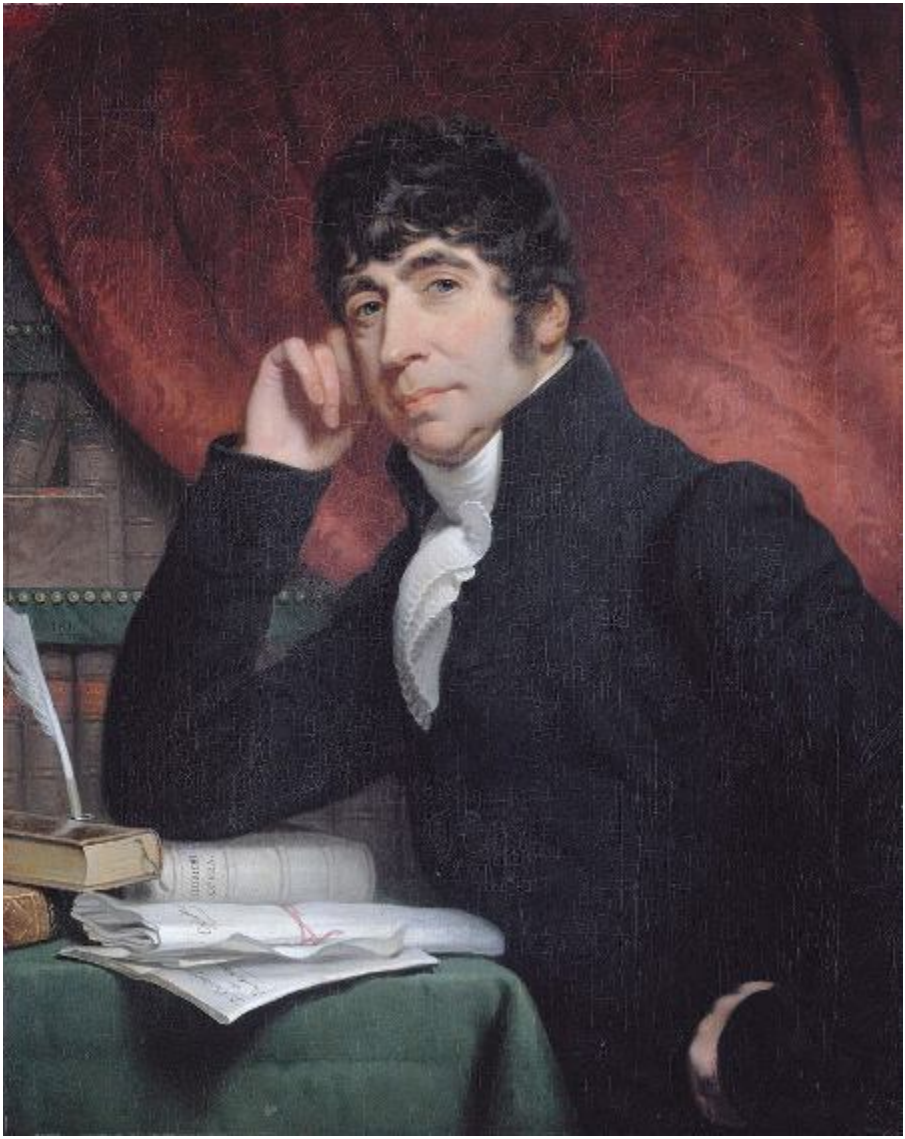
12.1Willem Bilderdijk

The great Dutch poet Willem Bilderdijk (1756-1831) wrote an enormous amount. His poetry is estimated to comprise more than three hundred thousand verses. Only one of them is about draughts[14].

12.1.1 Lief

Ge maakt een heel lief vers: ge schrijft een lieven brief;
Ge zingt, ge speelt de fluit en 't orgel, beide, lief,
Ge weet heel lief (zegt elk) te dammen en te schaken
En met een lief gesprek de vrouwen te vermaken;
Ge kleedt en kapt U lief; ge doet cen lief pleidooi.
Lief doet ge wat ge ook doet, maar niemand noemt het mooi;
t Wordt geen van alle schoon, maar altijd lief gerekend.
Doch weet ge, wat dit lief in ieders mond beteekent?
Schoon, noemt men, fraai of mooi, hetgeen behaagt of treft,
Lief, 't geen de inschikk'lijkheid uit goeder hart verheft.

[14] Het Damspel, May 1928, No. 5, p. 85

Willem Bilderdijk (1756-1831)

Adam Bernard Mickiewicz
By Walenty Wańkowicz - www.latribunedelart.com,
Public Domain, https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=774664

13 1822 Polish

13.1 Adam Mickiewicz

Adam Bernard Mickiewicz de Poraj was born in Poland on 24 December 1798 and died in Constantinople on 26 November 1855. He was a Polish poet and patriot whose work marks the beginning of Romanticism in his country. He wrote a long beautiful poem about the game of draughts around 1822[15].

13.1.1 Do Franciska Malewskiego

13.1.1.1 Warcaby

Franciszku, dosyć prawne roztrząsać księgarnie,
Niech je pył zasłużony choć na czas ogarnie;
Rzuć słabości i niecnot przeglądać obrazy,
W naturze ziemskiej pilnie wszystkie liczyć skazy.
Zbyt to są dla ułomnych smutne widowiska,
Serce z nich nic nie czerpa, choć rozum coś zyska.
Inna jest żyć bez zbrodni, inna poznać zbrodnie;
Często i prawodawca nie był z prawem zgodnie.
Lokryjczyk wbrew statutom, które sam uchwala,
Ojcowskie karał oko za grzechy synala.
I ten, co zakon wyrył na głazach dwunastu,
Zgwałcenia jego pierwszy daje przykład miastu.

Ale po cóż umarłe mam wołać przykłady?
Silniejszym jest natura mojej wsparciem rady.
Choć prawo siedzi w mieście, prawość na wsi mieszka;
Nie marmur, lecz zielona wiedzie do niej ścieżka.
Myśmy ze wsi nie mędrsi, może lepsi wyśli,
Bieżmy tam: kto się bawi, ten o złem nie myśli.

---

[15] **MICKIEWICZ, Adam** (1822) Do Franciska. Warcaby. Poezye Adam Mickiewicz. By Józef Zawadzki. Vilnius, pp. 123-138

St Francis, enough of the legal wrangling over bookshops,
Let the deserved dust envelop them for a time;
Throw away your weaknesses and wickednesses,
In the nature of the earth carefully count all its blemishes.
These are too sad spectacles for the weak,
The heart gains nothing from them, though the mind gains something.
It is one thing to live without crime, another to know crime;
Often the legislator was not in harmony with the law.
The Locrian, contrary to the statutes he himself enacts,
Punished the father's eye for the sins of his son.
And he, who engraved the law on twelve boulders,
His rape is the first example to the city.

But why should I call upon dead examples?
Stronger is the nature of my support of the council.
Though law sits in the city, righteousness lives in the country;
Not marble, but a green path leads to it.
We from the countryside are not wise, but perhaps better,
Let us go there: he who plays, thinks no evil.

A jeśli niedojrzałej wiosny słotna pora
Lub skwar nas w domu zamknie, albo chłód wieczora,
Czyż to piękną zabawkę wynaleźć zabroni?
Niechaj się czasem umysł i do gry nakłoni.
Nie do tej, gdzie aż w północ oczekując nudnie,
Dręczę ciało, a wdzięcznie myśli nie zatrudnię:
Tak zwykle gmin się tylko bawi mało warty,
Kręcąc skazówki, kości miotając lub karty;
Kruszec jest grania celem, graczów wabi żądza,
Podłość walczy o zyski, ślepy los przysądza.

Ale czyj duch wznioślejszy, pojętność niesłaba,
Takim lepiej rozmyślna przystoi Warcaba,
Znad katajskich wzięliśmy tę zabawę granic,
Przez nie w zbrojne rzemiosło wtrawiał się sułtanie:
Jak nacierać, jakimi wycofać się biegi,
Pouczał się kościane hetmaniąc szeregi,
Lub do miejsca stosując różnych zdatność osób,
Z trudnej gry brał trudniejszy królowania sposób.
Dziś nie koronna głowa, ni mleczny zabierca,
Ale Warcabę czułe ulubiły serca;
Hucznych znikając zabaw, niełakome zysku,
Dzionek na towarzyskim skracają igrzysku.
Precz od nich, z ulicznego wydobyty steku,
Obyczajem i twarzą nieznany człowieku!
Dobrańsza tylko para wychodzi do szranek:
Przyjaciel z przyjacielem, z kochanką kochanek.

Franciszku, sercem czuły, a zimny z urzędu!
Nie znasz miłości, nie masz dla Warcaby względu.
Pozwól, niech tobie gry tej prawidła wymienię;
Bo tamtej jedno kiedyś nauczy spojrzenie.
O Wido! gdybym dostał twój pędzel bogaty!
Wido! tak biegle w polskie przestrojony szaty!
Zdarz, niech twojego torem idąc wynalazku,
Opisom mym udzielę powabu i blasku.

And if the unripe springtime is a rainy season
Or the heat of the house or the chill of the evening,
Will it forbid us to invent a beautiful toy?
Let the mind sometimes be persuaded to play.
I am not the one who waits till midnight to play,
I torment the body, and gracefully do not employ the thoughts:
I am not going to hire a thought, I am not going to hire a body,
The clues, dice or cards;
Bullion is the goal of play, players are lured by lust,
Vulnerability fights for gain, blind fortune seizes.

But whose spirit is loftier, whose skill is not weak,
To such a one is better suited Draughts,
We have taken this game from the borders of Cathay,
We have taken this game from the Qatayan borders:
How to attack, how to retreat,
He taught himself the bony ranks,
Or how to place different people,
From the difficult game he took the more difficult way of reigning.
Today he is not a crowned head, nor a milkmaid,
But Draughts is the tender heart's favourite;
They have no desire to profit from the lavish games,
The day is shortened at a social game.
Away from them, from the street steak,
With custom and face unknown man!
Only the best of couples go out to compete:
Friend with friend, lover with lover.

Francis, tender at heart, but cold in office!
You do not know love, you have no use for damas.
Let me tell you the rules of the game;
For that one will one day learn by looking.
O Wido, if I had your rich brush!
Wido, so fluently dressed in Polish robes!
May I, by your invention,
I shall give to my descriptions allure and splendour.

Niech stąd Warcaba świeżej nabędzie zacności,
Niech chwalonym przez ciebie Szachom nie zazdrości,
A mnie niech wdzięcznie czyta ten, dla kogo piszę,
Niech cierpliwie słuchają mili towarzysze.

Wiedzcie tedy, iż gra ta jest bojów obrazem;
Trzeba miejsca, chcąc wojska przeciwne zwieść razem.
A więc naprzód dla Warcab szranki przybierz świetnie.
Niech je siedem dróg równych z obu stron rozetnie;
Potem czarne i białe strugaj czworościany
I w miejscach opisanych rozsadź na przemiany.
Kiedy się plac ogrodzi, skreśli i wymierzy,
Nie zaniedbaj do wałek przywołać rycerzy.
Dwunastu ma ich jedna, tyleż druga strona;
Że pieszo walczą, pieszków niech noszą imiona.
By omyłek w wojennym tłumie uniknęli,
Tamci czarny strój mają, ci są całkiem bieli;
A chociaż różni, szaty w różnym noszą wzorze,
Przecież stają na czarnym z obu stron kolorze.
Pułk chce się z pułkiem zetrzeć, trupem usłać pole,

Albo żywym broń wydrzeć i zaprzeć w niewolę.
Każdy na czoło jednym postępując krokiem,
Nieprzyjaciela swego pilnym śledzi okiem,
Patrzy, czy który rycerz, zapędzony w biegu,
Nie wymknie się choć na krok ze swego szeregu;
A skoro z tyłu za nim próżny plac odkryje,
Wskoczy nagle i utnie zuchwalcowi szyję.

Czy wygrana ucieszy, czy pośród pogromu,
Cofnąć stopy pod karą nie wolno nikomu;
Iść naprzód, walczyć, gonić za nieprzyjacielem,
Wedrzeć się do obozu jest głównym gry celem.
Kto pierwszy umiał zdobyć przeciwników szranki,
Ozdobi się laurowym wieńcem z rąk kochanki;
I jako błędni niegdyś czynili rycerze,
Do boju idąc damę na koń z sobą bierze.

May Draughts acquire fresh nobility from here,
May the Draughts players praised by you not be jealous,
And let the one for whom I write read me gratefully,
Let my kind companions listen patiently.

Know therefore that this game is a picture of battle;
You need a place where you can deceive the opposing armies together.
So let the draughts' battlegrounds be well chosen.
Let seven roads on both sides cut them apart;
Then make black and white tetrahedrons
And in the places described place them alternately.
When the square is enclosed, cross it out and measure it,
Do not neglect to call the knights to the rampart.
There are twelve on one side and as many on the other;
That they fight on foot, let them bear the names of footmen.
So that they may avoid mistakes in the crowd of war,
These are black, these are white;
And though different, they wear different robes,
They stand on black on both sides.
The regiment wants to clash with the regiment, to wipe out the field with corpses,

Or to snatch the guns from the living and take them captive.
Each to the front in one step,
He is watching his enemy with a keen eye,
To see if any knight, driven on the run..,
Does not slip a step from his line;
And when behind him he sees a vacant square,
He leaps suddenly and cuts off the bolder's neck.

Whether winning will gladden, or in the midst of a pogrom,
No one shall retreat under penalty;
Go forward, fight, chase the enemy,
To break into the camp is the main aim of the game.
He who was the first to conquer the foe
Shall be adorned with a laurel wreath from his lover's hands;
And as knights once did wrong,
He will take a dame into battle on horseback.

Co wprzódy stąpał pieszo, dziś po całym szlaku,
W przód i w tył, w lewo, w prawo hasa na rumaku;
Jeśli mu jaki śmiałek waży się zajść w oczy,
Dopędzi go, zabije i nazad uskoczy.
Tak ów Karol trwożliwy już umykał z tronu
Przed nachodem powstańców i wojsk Albijonu,
Ale jak tylko dostał pomoc Orleanki, Potłumił i Angliki, i buntowne
Franki.

Odpieraj więc, jak możesz, i kładź wszędzie tamy,
Ażeby twój przeciwnik nie mógł zdobyć damy.
Jeśli jej i sam z obcych wziąć nie zechcesz szyków
I własną mocą w boju zgnębisz przeciwników,
Wtenczas dla nich, prócz straty, największa sromota;

Według praw tracą sławę i paść muszą kota.
Częstokroć wódz, w swej sile zaufany zbytnie,
Nie chce rycerki, myśląc, iż sam wszystkich wytnie;

A tymczasem przeciwnik, mając pomoc w damie,
Wypędzi go z obozu, doścignie i złamie;
Już wódz chwieje się ranny, miecz upuszcza z dłoni,
Kochanka nad nim żadnej łezki nie uroni:

Tak, co wprzódy zwycięstwa karmił się otuchą,
Umiera, a co gorsza, umiera na sucho.

Pary więc szukaj gwałtem lub przez chytre środki;
W parze miłe zwycięstwo, w parze i zgon słodki.
Choć przegrasz, mniejszą będzie daleko przegrana,
Jeżeli grób twój łzami odwilży kochana.

What once was on foot, now is all over the trail,
Back and forth, left and right on his steed;
If a daredevil dares to look him in the eye,
He will hunt him down, kill him and run away.
And so the fearful Charles fled from his throne
Before the oncoming insurgents and Albion armies,
But as soon as he had the aid of Orleans, he subdued both the English and the rebellious Franks.

So fight back as much as you can, and put up dams everywhere,
So that your adversary may not get the dame.
If thou wilt not take her from the stranger's array
And by your own power you will crush your adversaries in battle,
Then for them, besides loss, is the greatest shame;

By law they lose their fame and have to kill the cat.
Often the chief, too confident in his strength,
He does not want a knight, thinking that he will cut everyone down himself;

But the adversary, aided by a dame,
He will drive him out of the camp, catch up with him and break him;
Already the chief wobbles wounded, drops his sword from his hand,
His mistress shall shed no tears for him:

The lover will not shed a tear over him; He, who before was nourished by victory, will not shed a tear over him,
He dies, and what's worse, he dies dry.

So seek the pair by violence or by cunning means;
In pairing a sweet victory, in pairing a sweet death.
Though thou lose, the smaller shall be far lost,
If your grave thaw with tears, dear.

Masz tedy prawa wojny, krótkoć je podaję;
Różnych jeszcze narodów znaj różne zwyczaje.
Sarmata, ufność w samej kładący odwadze,
Woła na cię przed bojem: „Zwalczę, lecz nie zdradzę!”
Stąd piersią w pierś uderza, w tył razów nie ciska,
Choćby kark nieprzyjazny nadstawiał się z bliska.
Dama jego, podskoków wyprawiać niezdolna,
Równym jak mąż jej krokiem postępuje z wolna,
Ten tylko u rycerskiej wzgląd zyskawszy młodzi,
Że się jej z krwawych bojów ujść bez hańby godzi.

Hiszpan śmiało uderza na miecze i spiże,
Z czoła walczy, lecz okiem i tam, i sam strzyże;

Często skradać się lubi śród gwaru, śród pyłu,
I zdradliwie przebija nieprzyjaciół z tyłu;
Stąd w takich bojach nieraz za cięciem bułata
Dwóch, czterech, pięciu zgładzić potrafi ze świata.
Gdy zwyciężony padnie, Hiszpan, zdarłszy zbroje,
Cofa się, by łup unieść między pułki swoje.

Dama kastylska w bitwach różnym trybem stawa:
Nie masz w księgach zwyczaju wyraźnego prawa;
Raz, chciwa wojennymi ozdobić się łupy,
Staje na bojowisku i obdziera trupy;

Ale kiedy nad nimi pastwi się okrutnie,
Często pieszek podskoczy i dumny łeb utnie;
Jeśli zaś rzuca martwych i dalej ucieka,
Od nieprzyjaznych szyków stawając z daleka,

Choć jedna tylko walczy, gęste trupy ściele,
Liczniejsi jej nie mogą zbić nieprzyjaciele.

You have therefore the laws of war, I give them briefly;
Know the different customs of different nations.
The Sarmatian, trusting in courage alone,
He calls on you before the battle: "I will fight, but I will not betray!"
Hence he strikes breast to breast, he does not strike back,
Though the unfriendly neck be close at hand.
His dame, unable to leap,
With a step as steady as her husband's, he advances slowly,
This only in the knightly regard of the young,
That she escapes from bloody battles without shame.

The Spaniard strikes boldly with swords and spires,
He fights with his forehead, but with his eye and there and there he cuts himself;

Often he likes to creep amid the din, amid the dust,
And treacherously pierces his enemies from behind;
That is why in such battles sometimes at the stroke of a mace
Two, four, five he can kill from the world.
When the victor falls, the Spaniard, having stripped off his armour,
...the Spaniard, having torn off his armour, retreats to carry the spoil among his regiments.

The Castilian dama in battles stands in different ways:
There is no clear law in the books;
Once, greedy for the spoils of war,
She stands on the battlefield and strips the dead;

But when she has cruelly treated them,
Often the footman leaps up and cuts off the proud head;
If, on the other hand, he throws the dead and runs on,
If he throws the dead, and flees farther, Standing from the hostile array afar off,

Though only one fights, she stumbles thickly,
Enemies more numerous cannot destroy it.

Francuz, staczając walki, naprzód idzie żwawo,
Zabijając w tył, lata i w lewo, i w prawo;
Strzelec trafny, nie zważa na damy, na pieszki.
Częstokroć kulą sięgnie aż w sam koniec ścieżki;
I jeśli mu się kogo położyć udało,
Przez całe szranki wpada do obozu śmiało.

Znając wojska, wybieraj, jakieć się podoba;
Jednak muszą się na to gracze zgodzić oba.
Po polsku walczą zwykle celniejsi zasługą,
Bój ten wymaga sztuki i ciągnie się długo;
Pod koniec, kiedy damy tłumnie wjadą w szranki,
Bardzo trudno przychodzi ścigać jejmościanki.

Gra więc hiszpańska krótsza, podstępna, zajadła,
Wielu dzisiejszym wodzom do smaku przypadła:
Bardziej niźli do męstwa, do wybiegów zdatni,
Ćwiczą się nieprzyjaciół w chytrej łowić matni.
Francuz, że prędko kończy i daleko skacze,
Lubią go tylko młodzi i zuchwali gracze.

Lecz nie dosyć, Franciszku, żeś świadom obrotów,
Żeś widział wojska: jeszcześ do bitwy nie gotów.
Czyż ten hetman, kto tylko rąbie, strzela, kole?
Nie; umiej szyki sprawić, umiej przeznać pole!
I w grze są różne miejsca: wskaże moja rada,
Kiedy je zająć, kiedy strzec się ich wypada.

Naprzód w prawo jest koniec o podwójnym głazie;
Młynek to, port bezpieczny w niebezpiecznym razie.
Tam broń się, choćby na cię bito bez spoczynku;
Nim ustąpisz, przemoknie krwią droga do młynku.

The Frenchman, having fought, advances swiftly,
Killing in the rear, he flies left and right;
An accurate marksman, he heeds not the ladies, the foot soldiers.
Often the bullet reaches to the end of the path;
And if he's got someone to put down,
Through all the battlements he falls boldly into the camp.

Knowing the armies, choose whichever one you like;
However, both players must agree on it.
In Polish, the more accurate fighters are usually of merit,
This battle requires art and lasts long;
At the end, when the dames crowd into the fray,
It's very difficult to chase the dames.

So the Spanish game is shorter, cunning, acrimonious,
Many of today's chieftains are fond of it:
They're more fit for a run than for valour,
They practice to catch their enemies in a sly trap.
The Frenchman, that he finishes fast and jumps far,
Only young and bold players like him.

But it is not enough, Francis, that thou art aware of the revolutions,
That you have seen the armies: you are not yet ready for battle.
Is this hetman, who only ploughs, shoots, wheels?
No; you must be able to make formation, to know the field!
And there are various places in the game: my advice will show you,
When to take them, when to guard them.

Forward to the right is the end of a double boulder;
This is a mill, a safe port in case of danger.
There defend yourself, even if you are beaten without rest;
Before you give way, the road to the mill will be soaked with blood.

Jeżeli grasz po polsku, a młynek w twej właści,
Możesz damy wygodnie bronić od napaści;
Przeciwnie, gdy Hiszpanka na placu zostanie,
Stanąwszy w młynkach, łatwe na nią polowanie.
Z lewej strony głaz jeden w koniec szranków bodzie,
Miejsce to zowią beczką: groźne na przechodzić;
Gdyż jeżeli w nim dama zasiędzie na czaty,
Nabawi pewnie klęski albo znacznej straty.

Te są w tyle, lecz inne z czoła stanowiska,
Kędy na nieprzyjaciół można natrzeć z bliska.
Iż przyległe granicom, nazwane są kątki;
W nich bitwa często krwawe zwykła mleć początki
W nich się kryje kto słaby lub ostrożny zbytnie,
I w nich biegły gromiące stawi działobitnie.
Pomnij zrazu je zająć, byś obce rwał skrzydła;

Tak doświadczenie każe, tak walki prawidła.
Środkiem gracz najbieglejszy i najgorszy lezie;
Często jest tam zwycięstwo, ale częstsze rzezie.
Chyba się losem szczęsnym przeciwnik omyli,
Wtenczas możesz mu pieszków w jednej zrąbać chwili;

Lecz kiedy w kąty wjedzie, zapęd wojska wstrzyma,
Tak się zaprzesz na środku, iż stąpić gdzie nié ma.
Ale po cóż szeroko przepisy rozwodzę?
Nie przepisy stanowią zwycięstwo, lecz wodze.

Oni początkiem bojów, dają bojom prawa,
Od nich zależy cała w warcabach zabawa.
Nieprędko do potyczki bohater przywabi,
Co się powolnie wlecze jak ów togat Fabi.
Nie śmiejąc ni uciekać, ani stawić czoła,
Wyda rozkazy, znowu wydane odwoła;

If you play in Polish, and mill in your proper,
You can comfortably defend the dame from attack;
On the contrary, if a Spanish girl stays on the square,
Standing in the mills, she is easy to hunt.
There is a boulder on the left at the end of the ramparts,
This place is called a barrel: dangerous to pass;
For if a dame should reach it on the lookout,
She will probably suffer defeat or great loss.

These are behind, but other in front,
Where the enemy can be attacked at close range.
And adjacent to the borders, are called corners;
In them the battle often has its bloody beginnings.
Therein hides one who is weak or too cautious,
And in them the fierce runner will put up a thundering cannonade.
Be sure to seize them at first, so that you may rip off the wings of strangers;

So is experience, so is warfare.
In the middle the most skilful and the worst player flies;
Often victory is there, but more often slaughter.
Unless, by a stroke of luck, the adversary is mistaken,
Then you can cut down his foot soldiers at a moment's notice;

But when he enters a corner, he holds back the advance of the army,
You'll be so stuck in the middle that there's nowhere to go.
But why do I talk in detail about the rules?
It is not the rules that make the victory, but the leaders.

They start battles, give battles rights,
All the fun in draughts depends on them.
Not soon will a hero be attracted to a skirmish,
Who drags himself slowly like that togat Fabi.
Daring neither to flee nor to face,
He will give orders, then cancel them again;

To w przód, to w tył pojeżdżą, patrzy, głową kręci,
Myśli, wtem, co umyślił, wypadło z pamięci;
I przegrawszy nareszcie po rozwagach długich,
Pozna, iż sam się znudził i nie bawił drugich.
Równie śmieszny, kto drobnych obyczajem dzieci
Bez namysłu, bez celu, oślep w ogień leci;
Biją go, jeśli natrze, łowią, jeśli zmyka,
Ginie wreszcie nie ciesząc zgonem przeciwnika.

Ten tylko słusznie wielkie gracza imię bierze,
Kto męstwo i rozwagę w jednej trzyma mierze,
Czyja głowa i ręka z bojem oswojona,
Kto i dobrze umyśli, i prędko wykona.
A gdzież są tacy gracze? Lecz wieszczy glos słyszę -
Słowom moim udzielą wiary towarzysze -
Franciszek będzie takim, jeśli tylko przyjmie
Ustawy, w przyjacielskim nakreślone rymie.

Lecz za cóż go nie wołam do stolika ze mną,
Z gry objaśniać naukę, może w pismach ciemną?
Gdy mu inni te służby pomniejsze oddadzą,
A jakąż one dla mnie zakazane władzą?
Warcaby! niegdyś moja zabawko ustawna,
Za cóżem nie widziany koło was od dawna?

O ty! dla której wiecznie tajne me zapały,
Której imię pomyślić staję się za śmiały -
Tobie spokojność moje gdym przegrał w warcaby,
Odtąd już gra ta dla mnie straciła powaby.
Nie dziw, żem toczył zawsze mniej szczęśliwe boje:
Tyś patrzyła w warcaby, ja w oblicze twoje;

Back and forth they go, he looks, shakes his head,
He thinks, and then what he has thought is out of his mind;
And having lost at last, after long deliberations,
He will know that he himself is bored and has not entertained others.
Equally ridiculous, who with small children's customs
Flies blindly into the fire without a thought, without purpose;
They beat him if he strikes, they catch him if he runs away,
He dies at last without enjoying the death of his adversary.

He only rightly takes the great player's name,
Who holds valour and prudence in one measure,
Whose head and hand are familiar with battle,
Who thinks well and executes quickly.
Where are such players? But I hear a soothsayer's voice.
My words shall be believed by my companions -
Francis will be such, if only he accepts
The laws, in friendly rhyme.

But why do I not call him to the table with me,
To explain the science of the game, perhaps in the dark scriptures?
When others will give him these minor services,
And by what power forbidden to me?
Draughts, once my constant toy,
Why have I not been seen by you for so long?

O thou, for whom my ardours are eternally secret,
Whose name I am too bold to think of -
To you my peace of mind when I lost at draughts,
Since then this game has lost its charms for me.
No wonder that I have always fought less happy battles:
You looked at the pieces, I looked at your face;

Najdroższego oblicza będąc niedaleki
I wiecznie chcąc je widzieć, i tracąc na wieki,
Miotany od sprzecznego poruszeń natłoku,
Ból w sercu, w licach bladość, ogień miałem w oku;
Alem się nadaremnym nie zdradził zapałem,
Westchnienie zatłumiłem, słówka połykałem.

Bo los, wynosząc ciebie między jasne rody,
Z samą nadzieją wieczne przykazał rozwody!
Ustąpię, jęki nawet z głębi nie wypadną!
Lecz pamiętam, bo pamięć nie jest mi podwładną.
Pamiętam dzień ów grania i szczęścia ostatni,
Gdyś mię i pieszki moje wpędziła do matni.
Odtąd na wieki w jednym porzucone szyku,
Brańcy obok zwycięzców tkwią na mym stoliku.
Raz tylko śmiałem ulżyć grą długiej żałobie,
Lecz więcej grzechu tego nie pozwolę sobie;
Bo twoja oczywiście zstępująca postać
Kazała grze poczętej nietknioną pozostać.

Franciszku! czy litości, czyli doznam wiary,
Czy to bóstwo, czy zmysłu popsutego czary;
Z uniesieniem widzący, a niechętny badać,
Nadludzkie tobie cudo muszę wyspowiadać.
Pomnisz, jak przeraźliwych strat odniósłszy rany,
Z jej obecności, z waszej pociechy obrany -
Całe dni pustelnicza więziła mię klatka -
Wielu niespanych nocy dotrwałem ostatka.
Raz, gdy już świateł lampa konająca skąpi,
Nagle się gęstwa cieniu koło mnie rozstąpi;
Wzrok osłupiał i myśli splątały się tłumnie:
Alić jasny powietrzem anioł spływa ku mnie.
Boże! to jej twarzyczka, jak poranek blada;
Włos na szyję srebrnymi promykami spada,
Chmurka jej przezroczysta za sukienkę służy,
Czerwieniejąc u piersi obwiązkami róży;

The dearest face being near
And eternally wanting to see it, and losing it forever,
Trembled by the contradictory crowd of movements,
Pain in my heart, pallor in my face, fire in my eyes;
But I did not betray myself with vain zeal,
I suppressed a sigh, I swallowed words.

For fate, having brought thee among bright families,
With hope alone commanded eternal divorce!
I will give way, my groans will not even fall from the depths!
But I remember, for memory is not my master.
I remember that last day of playing and happiness,
When thou didst put me and my walkers in a trap.
From then on they were for ever in one array,
The losers next to the winners on my table.
Only once did I dare to ease the long mourning with a game,
But I shall allow myself no more of this sin;
For your obviously descending figure
Ordered the game conceived to remain untouched.

Francis, have mercy, that is to say, have faith,
Is it a deity, or a broken sense of magic;
With rapture seeing, but unwilling to investigate,
I must confess thee a superhuman wonder.
You will remember how terribly you were wounded,
From her presence, from your comfort -
I was caged in a hermit's cage for days -
Many a sleepless night I lasted.
Once, when the dying lamp was dim,
Suddenly a thick shadow parted around me;
My sight became dazed and my thoughts crowded:
A bright angel flows towards me.
God, it is her face, pale as the morning;
The hair on her neck falls in silver rays,
Her transparent cloud serves as a dress,
Reddening her breast with rosebuds;

Widziałem ją, jak ciebie oglądam na jawie,
Widziałem ją w codziennej obecną postawie,
Tylko mającą bardziej jasności dokoła,
Więcej boską - bo więcej piękną być nie zdoła.
Ku stolikowi potem przyśliznęła kroku,
Spotkaliśmy się okiem, cały byłem w oku,
Sercem tak blisko serca i licem do lica,
Szczupła nas rozdzielała tylko warcabnica.
Odtąd już wielokrotnie w przedporanne cienie
Bóg jest łaskaw podobne zsyłać mi widzenie;
Zawżdy około warcab pobawi się z bliska,
Lecz nie chce, abym graniem zmienił stanowiska:
Snadź od bóstwa sprawionych orszaków i błoni
Dotykać skazitelnej nie godzi się dłoni.
Tak gra musiała dla mnie wszelki powab zgubić.
Franciszku! jeśli dłużej chcesz warcaby lubić,
Na spółbliźnich uzyskuj tryumfalny wianek,
Nigdy nie wyzywając do boju niebianek!
Pomnij, że kto ośmielił na Pafiją dłonie,
Tydejczyk rychło zbrzydził szeregi i bronie;
A ja, com niegdyś smutki rozweselał cudze,
Teraz smutny was mijam lub uczeniem nudzę.

I saw her as I watch you in the open,
I've seen her in her everyday posture,
Only having more brightness all around,
More divine, because she cannot be more beautiful.
Then she slipped a step towards the table,
We met eye to eye, I was all eyes,
My heart so close to her heart and my face to her face,
The only thing separating us was the draughtsboard.
Since then many times in the morning shadows
God has been kind enough to send me similar visions;
He always plays close to the pawns,
But he does not want me to change my position:
Perhaps from deity's made retinues and bosoms
To touch the pristine hand is not worthy.
So the game must have lost its allure for me.
Francis, if you want to like playing draughts any longer,
At your friends get a triumphant garland,
and never challenge a heavenly woman to battle!
Remember, that who dared on Pafiya's hands,
The Tydean soon disgusted ranks and arms;
And I, who once cheered the sorrows of others,
Now I sadly pass you by or bore you with teaching.

14 1842 English

14.1 The Tale

It was quite difficult to find a poem about draughts in Great Britain. When one was finally found that mentioned "played at draughts", the poem[16] had little to do with draughts.

14.1.1 End of Troy Divine

(with side-notes by the printer's devil)

O Muse, I wish to be amusing,
  An aeronaut in Fancy's regions,
So aid me, Goddess, when I do sing
  Of all that fell out at a siege once,- (quarrelled ?)

Just help me to a wing-no more,-
  My sale will prove me a good sailor
And though too sore afraid I'll soar:
  A goose's pinion helps a taler. (tailor ?)

Dame Helen was a naughty dame
Who caused in one young spark a flame
  That burned a city down,-
Which cost the people for the same
A sovereign,-while his losses came,
  (King Priam's) to a crown. (5s.?)

[16] SHANNON, Edward N. (1842) Tales, old and new, with other lesser poems; being the first volume of the works. London, pp. 279-290

Though low men ne'er won her applause,
She soon escaped from Hymen's claws, (high men's ?)
Like other noted fraus
A lawless dame was she-because
She loved not Men-e-laus. (many laws ?)

And when, according to the song,
She left her husband quite,
He said, because she had done wrong,
That she did never right ! (write ?)

In fact she neither wrote nor sent,
But, like a lady gay,
When voyaging for Troy she went,
Took Paris on her way.

Duke Paris was an archer rare,
An arch duke was he too;
And so, said he to Helen fair;
"Your husband must the willow wear,
"While I'm content with you." (yew?)

Said she: " You are my bowman bold,
" And, eke, my only beau."
He made a bow, and her he told
She was his great Bow Belle that tolled (told ?)
Him to rejoice below!

Her husband's curses followed her,
And scarcely could he dine;
But having wrapped himself in fur, (fir ?)
Why then he took-to pine!

And of the pine he made a mast,
  And rigged a vessel tall.
Said he, " Ill take a trip, at last,
  " Though I may chance to fall!"

This wrathful king, when he was seen
  Upon the Trojan shore,
Looked like a lion, though his queen
  Declared he was a bore! (boar ?)

The neighbouring knaves of royal mold
  His navy soon increase,
And so-like tallow-merchants bold,
  Away they sailed for Greece. (grease ?)

This king forsaken turned his face
  Toward Ilion's walls, and said:
" The horn-works of that wicked place
  " Would turn a body's head."

His temples ached, and well they might,
As when old Jove's brought forth to light
  Miss Pallas armed to pose us.
He groaned and said, in piteous plight,
  " Oh tempora! Oh Moses!" (mores ?)

As Homer has remarked, he then
Viewed Troy with a true painter's ken,
  As also with a seer's,
And guessed King Priam's boorish men
  Would occupy Teniers. (ten years ?)

Ten years, in fact, those warriors great
  Each other much annoyed;
And many a knock was at the gate,
And many a casque was tapped by Fate (cask?)
On many a dissipated pate,
  Ere Troy was quite dis-Troyed

The Irish general Pat-Roc-
lus Hector soon laid flat,
Whom, in the combat's mortal shock,
Achilles killed for that.

The Trojans were most deuced mules,
Until a wooden steed
Made asses of the sturdy fools-
A woundy cross indeed!

This steed was made of deal; why not?
There is a deal in fashion:
But then the wicked beast had got
No bowels of compassion.

Twas feminine, and fair to sight;
The guilty Greeks they gilt it quite,
Which made it seem a bright mare.
The Trojans seized it with delight,
And so the folks in Troy, one night,
Were troubled with the night-mare.

Had Priam known their doings then,
He had deemed it quite a sin
That his men should, like Yorkshire men,
In horse-dealing so shrewd of ken,
Take other people in.

The Princess Cass, a doleful lass,
Put in her word, of course,
And said great woe would come to pass,
Unless they broke the horse.

With an horse-laugh they answered, straight,
And fell to drink and gobble.
Said she, " You'll find, when 'tis too late
"At night, your hobby, warriors great,
" Will put you in a hobble."

Again they laughed, again they quaffed,
  Again they played at draughts,
Strong draughts of ale that made them ail,
Like those who half seas over sail
  Upon the craziest crafts.

Soon each intestine warrior draws,
  To wage intestine war.
And deadly jars were caused, because
  The gate was left a-jar!

Said they, " We've Bacchus here to back us,
  "And Mars shall mar our foes;
"Favoured by Nox, with sturdy knocks
  "We'll fracture-their repose."

Thus when the crafty Greeks, en masse,
  Into fair Ilion came,
They burned it to the ground, alas!
  Which was a burning shame.

There was wild uproar and turmoil,
  Much rage and little pity.
Stakes were pulled up to aid the broil, (steaks ?)
And the hot victors bagged the spoil,
  Just when they sacked the city!

They boarded all the boarding schools;
But the boards were broke, and 'gainst the rules.
  Broken was every bar-gate;
The Board of Works were worked like mules;
The Board of Ordnance, hapless souls,
  Were fired at like a target!

King Priam's man, at dead of night,
  The royal curtains drew;
And would have said, in mortal fright,
That half the town was burning bright,-
  But this he could not do.

The king awaking, straight roared out :
" 'Sblood ! is the town on fire ?"
His valet answered, in about
Ten minutes, when he grew more stout,
"Yes-s-s-s-s, sire !"

The Lord in Waiting would not wait,
To hear one sentence more.
Full twenty stone he weighed, (Troy weight)
And, as he waddled to the gate,
A heavy heart he bore.
One stone on t'other, at that rate,
They would not leave, he swore.

The royal household was broke up;
And some of them broke down,
As they with broken heads did troop,
To get away from town.

The Master of the Horse took horse,
And set off at full speed;
To the high road he took, of course,
Which was quite low, indeed

The steward was half stewed, before
He'd leave his situation;
The gardener, from his hot house-door,
Saw an end of vegetation.

The cook, less swift than any hound,
Though well used to stand fire,
Fled from the broil, just nicely browned,
Ireful to lose his hire.

The scullions knocked their sculls against
The scullery, in their fear;
The boot-boy, when the scrape commenced,
Brushed off, just like a dear. (deer ?)

You'd swear 'twas Warren's blacking-bard,
So sable was his hue,
He plied his feet so wondrous hard
(All alexandrines) through the yard,
And to the jettée flew!

The watchmen, as they bawled, "Past one
"O'clock !" had cause to rue,
For they could not run from sword or gun,
And found themselves past, too! (past two ?)

The bells all rung the loud alarm;
The belles all wrung their hands;
The bows twanged loud, and did much harm;
The beaux ran off in bands.

With tears in their eyes, and tears in their coats,
Many citizens took to flight:
But that horned herd were not scape-goats,
And were pounded all that night.

So fast the dreadful pillage sped,
Anchises could not keep his bed,-
Away with it the robbers run:
But he laid a bet, at monstrous odds,
That he'd escape with all his gods ;-
Eneas backed him-so he won.

Troy's veteran battalion hoary,
Men famed, and fat as sturgeons,
Were all cut up, with all their glory,
By some veterinary surgeons.

Wrath walked in blood, up to the shoe-tie;
Some sought for booty, some for beauty;
Some to the shambles steer,
And charged the butchers, there on duty,
For charging rather dear.

The insurance-companies were broke,
(Their profits turning all to smoke,)
So were the doors and windows,
Folks bawled out " Fire !"-and then were shot;
All thought the engagement rather hot,
For they were scorched like Hindoos.

The stock-jobbers took off their stocks,
To hang themselves, and 'scape the knocks,
As several other men did;
But they were caught, despite their locks,
And stockingless set in the stocks,-
“Twas trade that was suspended.

The clergy, with their wives and nieces,
Were all stripped of their gowns,
And were deprived of their broad pieces,
Aye, and- their little ones.

That horse could ne'er have caused such ruin,
Behaving worse than any Bruin,
If we believe the bards,
But that the regulars of Troy
Irregularly did enjoy
A snore at the Horse Guards.

Such was the end of that fair town
Which Gods had raised of yore,
For now the captors razed it down,
Much plainer than before.

Good folk, by this example rare,
You all have plainly seen
What troubles a poor king must bear,
That's married to a quean! (queen ?)

15 1826 Dutch

15.1 Unknown author

The following draughts poem was mentioned in an old draughts book of 1826[17]:

15.1.1 De Legers

De legers staan geschaard;
Met afgepaste schreën
Ziet g' op het rustig veld
Hen voor- en rugwaarts treën;
Nu dreigt verderf en dood
Uit duizend hinderlagen
En wie zich 't veiligst acht,
Is vaak het eerst verslagen.

[17] Uit: Verzameling van zetten op het dambord. Uitgave A. May van Vollenhoven, Rotterdam 1826. Cited by Het Damspel, September 1925, p. 191

16 1874 Dutch

16.1 Jacobus Bouwman

After the sale of the properties of Aris de Heer (1806-1874), Jacobus Bouman wrote a poem. It was always said that Aris de Heer had never lost a draughts game. Both situations were reason for a poetic soul like Jacobus Bouman[18] to publish the following two poems:

Jacobus Bouman (1799-1877)
https://www.flevolandsgeheugen.nl/page/8488/jacobus-bouman

[18] Voor het gedicht "Het Damspel", zie: Purmerender Courant, 1-11-1874

16.1.1 Na de verkoop van de eigendommen

Voor korte tijd was A. de Heer
nog levend in z'n stand;
Helaas! de dood lag hem ter neer
Thans rust zijn stof in 't zand.

Zijn vee en goed en huis en land
straks nog zijn eigendom;
Is reeds verspreid in veler hand
Zoo keert zich alles om.

Zijn lichtbeeld dat zoo juist en klaar
Het leven wedergeeft;
Vertoont alsof hij 't zelve waar
Die in elks hart nog leeft.

Reeds was zijn taak hier afgewerkt
De aarde eischt niets meer;
Tot hooger werkkring nu versterkt,
Leeft hij in reiner spheer[19].

Midden Beenster

16.1.2 Het Damspel

"De damkunst telt als wetenschap
In heel de rei van hare vrinden,
Slechts enkelen die den hoogsten trap
van kunstgenoegen in haar vinden.
Wel wordt ze als tijdverdrijf geacht,
Als kunst slechts al te schaars betracht.

[19] https://draughtshistory.hoofdlijn.nl/index.php/bekende-dammers/aris-de-heer.

Van Embden kon met zegt den naam
Van damspels groote meester dragen;
Zijn schrander pen zoo juist bekwaam
Deedt lang nog van zijn roem gewagen:
Nog altijd spreekt het nageslacht
van wat zijn kunst heeft voortgebragt

De Heer, vol ijver, moe noch mat
Heeft nooit zijn man gevonden;
Met wie hij ook in 't strijdperk trad
Niet een die hem verwinnen konde.
Een halve eeuw, met kracht omgord,
Bleef hij de meester van het bord.

Hoe menigmaal, soms ver van hier,
zag men hem op het damveld strijden;
bedaard en vlug en sterk en fier.
Mogt hem somtijds een spel ontglijden
als zulk een strijd was afgestreen,
ging hij toch als verwinnaar heen[20]."

[20] Dettmeijer, E. G. (1886). La Gazette du Jeu de Dames, No. 7, Novembre. Cited by https://draughtshistory.hoofdlijn.nl/index.php/bekende-dammers/aris-de-heer Nieuwe Hoornsche courant, 18-6-1927

Aris de Heer
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

16.1.2.1 Traduction de G. H. Demminck.

16.1.2.1.1 Le Jeu de Dames

Parmi le grand nombre d'Amateurs du Jeu de Dames, il n'y a que bien peu, qui trouvent la vraie jouissance dans ce beau jeu, que l'on regarde trop souvent, non comme une espece d'art, mais comme un agreable passe-temps.

C'etait VAN EMBDEN qui portait avec raison le nom de Grand-Maitre du Jeu de Dames. Les produits de sa bonne plume parleront encore longtemps de sa gloire, et la posterite regarde encore avec reconnaissance ce que sa plume nous a laisse.

DE HEER, toujours ardent, n'a jamais trouve d'adversaire qui put lui tenir tete. Lui seul fut pendant un demi siecle sans rival sur le damier.

Que de fois, souvent loin d'ici le vit-on combattre, calme et fort, toujours habile et fin ; et qu'une partie lui echappat, tout le monde, apres la lutte, le saluait encore vainqueur[21].

[21] La Gazette du Jeu de Dames, No. 7, Novembre 1886. Cited by https://draughtshistory.hoofdlijn.nl/index.php/bekende-dammers/aris-de-heer

171878 French

Auguste Jacquemin-Molez was born on 31 August 1818 in Reims. He was a son of Louis Jacquemin and his wife Nicole Coltier who worked as grocery merchants. Auguste Jacquemin-Molez devoted a considerable part of his life to writing poetry about games[22] and other matters. In 1881 he suffered from cataracts and became blind. That was no obstacle for him to remain very active at all times. He died in Reims on 10 June 1894[23]. Jacquemin-Molez published a book about poems of the draughts game. Here one will find the content of his whole book and thus become aware of the strong French players in those years.

17.1 Jacquemin-Molez

Avant-Propos

En composant ee petit poème sur le jeu de Dames, c'est principalement aux amateurs que je m'adresse, ainsi qu'à ceux qui possèdent déjà quelques notions de ce jeu : e'est pourquoi je n'ai pas voulu compliquer cet opuscule de détails élémentaires connus de tous ceux qui s'y intéressent. .Je n'ai pas, non plus, jugé à propos de parler des différentes parties combinées, qui se jouent par certains amateurs pour varier leurs plaisirs. Je me suis borné, comme je l'ai décrit dans l'intérieur de cet ouvrage, à mentionner les principales règles et à donner quelques avis aux joueurs simples et de moyeune force. Les commençants feront bien de se procurer l'excellent *Traité du jeu de Dames* par LALLEMENT, révisé, corrigé, augmenté et publié par G. Grégoire, célèbre professeur à ce jeu; ils trouveront daus ce

[22] **JACQUEMIN-MOLEZ, Auguste** (1879) Poème sur le jeu de dames et sur le concours à ce jeu qui eut lieu à Lille, le 24 février 1878. In-8″, 32 p. Lille, imp. Massart. 1879

[23] https://levainbio.com/cb/crebesc/un-boulanger-compagnon-menuisier-du-devoir-de-liberte/ 12-4-2022

précieux ouvrage tout ce qui peut. Exercer leur esprit et contribuer à les fortifier.

J'ai fait suivre cette théorie d'un épilogue adressé à M. W. MOREAU, artiste peintre à Gand (Belgique), et en même temps excellent joueur de Dames, dont je fis connaissance il y a plusieurs années, par le plus pur hasard, au sujet d'une partie de Dames que je faisais avec un ami; j'ai reproduit la physiologie des principaux membres du cercle du jeu de Dames de Lille, établi au *Café du Négoce,* d'après les renseignements que m'a communiqués M. Moreau, je leur ai adressé quelques strophes sans avoir l'avantage de les connaître; qu'ils daignent excuser ma licence; c'est l'amour du jeu de Dames qui m'a entraîné et qui m'a inspiré ces lignes à leur intention,avec l'assentiment toutefois de M. Moreau.

Il serait à désirer qu'à l'exemple de Lille, chaque ville importante fondât un Cercle de Joueurs de Dames pour fortifier les commençants et leur inspirer le goût de ce beau jeu, puis, correspondre ensemble afin d'établir des relations utiles et agréables.

Lorsqu'un fort joueur de Dames est de passage dans une ville où il doit séjourner, il devrait se renseigner s'il existe dans cette localité des amateurs sérieux et chercher tous les moyens possibles de se mesurer avec eux afin de contribuer au perfectionnement de ce jeu.

Chaque jour le progrès tend se faire, déjà I'on voit maints journaux offrir chaque semaine à leurs lecteurs de magnifiques problèmes variés et inédits qui, dans leurs solutions, viennent nous révéler les noms, jusqu'alors inconnus, d'habiles stratégistes, de tous les points de la France, voire même de l'Etranger.

Joueurs et amateurs de Dames à l'œuvre ! Unissons nos efforts pour faire connaître et propager l'excellence de ce jeu, faisons-lui reconquérir son ancienne vogue. Ne désespérons pas d'obtenir cet heureux résultat.

Tel est le but que je me suis proposé en créant ce petit poème qui est peut-être le premier essai qu'on ait tenté dans ce genre.

La poésie est plus attrayante que la prose, on la lit plus volontiers, elle charme et captive l'esprit, j'ai donc l'espoir que mon travail sera lu et examiné.

Puissent mes désirs être réalisés, je serai satisfait d'avoir contribué pour ma faible part, à la régénération du beau, de l'ingénieux, du séduisant et sublime jeu de Dames.

Jacquemin-Molez – Reims, 15 juin 1875

François-André Danicant Philidor

17.1.1 Poèmes sur Le Jeu de Dames

17.1.1.1 Dédié à Monsieur W. Moreau

Théorie du Jeu de Dames
Poème didactique
Sur les Phases & Émotions de ce Jeu

Je consacre ces vers aux amateursxle Dames,
Aux amis de la lutte, aux joueurs sérieux,
Xux auteurs de traités pour leurs justes réclames,
Aux artistes en vogue, au talent glorieux.

Que ne puis-je en ce jour, inspiré par ma muse,
Rendre à ce jeu brillant I'honneur qu'on lui refuse
La jeunesse actuelle aime les jeux bruyants,
II faut pour la distraire un objet qui lui plaise,
Les Dames, les échecs ne sont pas attrayants,
Aux cartes, au billard, on pent jaser à l'aise.
Je suis loin de vouloir critiquer aucun jeu,
Chacun prend son plaisir solon son caractère;
Quant à moi, je le dis, j'en fais même l'aveu,
Les Dames, c'est toujours celui que je préfère ;
J'aime par goût l'intrigue et la combinaison,
Ce jen remplit mon but et me donne raisoin.
Quelques-uns me diront : (gens indignes d'excuse),
« Vous vous cassez la téte à de pareils calculs?
» Vous perdez votre temps, vos agréments sont nuls,
» Ce jeu, c'est un travail, est-ce ainsi qu'on s'amuse? »
« — Profanes ! Ignorants ! qui cultivez l'erreur,
» Cessez de difamer, vous jugez sans connaître,
» Ce langage est stupide et de nulle valeur,
» Méditez les raisons que je vais vous soumettre. »

Ce jeu, c'est le plus beau qu'on puisse imaginer,
Il offre à l'amateur qui cherche à combiner,
Un champ vaste au combat et d'agréables luttes,
Où l'on voit tour à tour et victoires et chutes.
Un poète éminent que je tiens à nommer :
Edgar Poë lui-même a voulu proclamer
Pour ce jeu remarquable, une suprématie
Sur tous les jeux connus, même sur les échecs !
L'illustre Philidor par son autocratie,
N'en possédait-il pas les stratégiques clefs?
Anx Dames, aux échecs, il était invincible,
A ces derniers surtout, il dirigeait sans voir
Plusieurs jeux à la fois, chose incompréhensible.
Aux Dames il voulut appliquer son savoir ;
Au bout de quinze coups, malgré tout sont grimoire,
ll brouilla la partie étant bien convaincu
Qu'impossible il était de jouer de mémoire,
Depuis lors cet arrêt a tonjours survécu.

Faut-il de mon sujet faire un nouvel éloge ?
C'est à d'autres que moi qu'il faut donner le tour,
Consultez les auteurs, c'est eux que j'interroge.
Tels que : Manoury, Blonde et Commard et Dufour,
Lallement et Grégoire, aujourd'hui notre maître,
Avec eux vous serez forcés de reconnaître,
Qu'il n'est rien au-dessus de cet art merveilleux,
Qn'on peut le proclamer le roi de tous les jeux !

Voyez ces deux lutteurs, l'échiquier sur la table,
Appuyés sur le conde et le front sur la main,

lls ont l'air inquiet, joyeux ou redoutable,
Selon que la partie indique perte ou gain ;
-Ils ne se doutent pas même de leur présence ;
Ils n'entendent personne, ils ne voient que leur jen ;
Entre eux règne toujours le plus profond silence ;
Ils observent la régle en tout point, en tout lieu ;
On croirait qu'il s'agit du salut de la France !
Tant ils sont attentifs au plan qu'ils ont conçu ;

Malheur ! à qui viendrait par une inconvenance
Déranger leurs calculs, il serait mal reçu.
Ils ne se passent rien, pour l'erreur pas de grâce ;
Si l'un d'eux s'est trompé croyant tenter un coup,
De sa faute il subit la peine quoi qu'il fasse,
C'est une loi commune envers et contre tout.
S'il a su tendre un piége avec adresse et ruse,
Et que son eunemi s'y soit laissé tomber,
Sans trève ni pitié, de sa force il abuse,
Tant qu'il ne le voit pas se rendre ou succomber.

Ce jeu fut inventé, dit-on, par Palamède,
Son origine aurait donc plus de trois mille ans,
Trois mille ans, c'est beaucoup, peut-être l'on excède,
L'histoire nous le dit, croyons ses documeuts ;
Il s'est perpétué chez nous de race, en race,
Peu nons importe alors sa naissance et son nom,
N'est-il pas reconnu digne d'un grand renom
De bon droit, il figure à la première place,
Parmi les jeux d'esprit les plus intéressants ;
Par ses variétés on découvre sans cesse
Des coups toujours nouveaux, splendides et brillants,
Et des piéges remplis d'astuce et de finesse.
Plus on l'approfondit, plus on est étonné
De ses combinaisons et de sa stratégie,
On prétend que depuis qu'il est imaginé,
II ne s'est pas joué deux fois même partie.

L'inconnu nous intrigue, on veut le pénétrer,
Chacun est curieux de vouloir s'illustrer,
Ici, tout est calcul, mémoire et clairvoyance ;
Les fantes qu'on commet sont fautes d'imprudence.
Tout se passe au grand jour et s'exécute au vu ;
Pas de hasard possible, il n'est rien d'imprévu.
Ce jeu, par son attrait, fait qu'on s'y passionne,
On jouerait dans le feu sans craindre aucun danger.
Au fort de I'action qu'un succès aiguillonne,
On oublierait, ma foi, de boire et de manger!
Il ne faut pourtant pas trop pousser la fatigue,

Les jeux sont inventés ponc récréer l'esprit,
De sa santé l'on doit ne pas être prodigue,
C,'est un soin personnel que le bon sens prescrit.

Mon cadre est tont tracé, je ne veux pas m'étendre
Sur de simples détails connus de tout joueur,
Les éléments du jen, chacun sait les comprendre ;
II faut se conformer aux règles en vigueur ;
On doit être en tout temps scrupuleux et sévêre
Sur le respect des lois qui doivent s'observer,
C'est le plus sûr moyen que l'on puisse trouver
Pour devenir habile en pareille matière.

Des Dames, je ne veux pas en faire un traité,
Je me borne à citer les règles principales,
Que je présente ici sous formes nominales,
D'aprês les bons auteurs, dans leur intégrité.

— Pion touché, pion joué, c'est la règle première,
C'est-à-dire qu'il faut, sans qu'on vous y requière,
De vos pièces jouer celle que vous touchez,
A moins que ce ne soit dans un but d'arrimage,
Vous dites, dans ce cas, lorsque vous commencez :
J'adube ; c'est un terme adopté par l'usage;
Lorsqu'on possède encor sa pièce entre ses doigts,
Le coup n'est pas forcé, s'il est plusieurs endroits
Où l'on peut la placer; on est maître du choix.

— On appelle souffler, enlever une pièce
Qui devait prendre, et qui, par ruse ou maladresse
Ne l'a pas fait, sinon fait incomplètement.
Après avoir soufflé, l'on joue à l'ordinaire.
Souffler n'est pas jouer, nous dit le rudiment,
Si l'on veut négliger, différer de le faire,
On le peut, le soufflage étant facultatif;
C'est selon le prolit que l'on doit en attendre,
Malgré tout ce moyen est souvent lucratif.

— Quand on est averti, l'on est forcé de prendre
Du coté du plus fort, ce coup est de rigueur;

On ne peut refuser sans encourir le blâme,
Tout en reconnaissant l'adversaire vainqueur.

On est libre à son choix de prendre pion ou dame,
C'est le nombre qui prime et non pas la valeur,
Deux pions contre une dame ont toujours préférence
C'est reconnu par tous les joueuvs d'excellence.

—Dans l'action de prendre on peut diverses fois,
Sur une case vide y passer sans entrave.
Tandis que sur un pion sans transgresser les lois
On ne peut repasser, c'est une clause grave.

— Si l'on prend plusieurs pions on doit les enlever
Tous ensemble après coup, car sans cette mesure
Enlevés tour à tour, on verrait arriver
L'infraction citée, on peut bien le conclure.

— Aux Dames, il existe une imperfection.
C,'est la nulle partie ou mieux dit la remise,

On ne saurait donc trop porter d'attention
Pour que ce cas fortuit moins souvent se produise ;
ll est des coups brillants qu'il faut étudier,
Quand on veut bien conduire une fin de partie,
Sans eux vous ne pourriez jamais remédier
Aux inconvénients de votre impéritie ;
A force de pratique, il faut les pénétrer
Si l'on veut parvenir un jour s'illustrer.

— On ne rencontre pas toujours de force égale,
Deux joueurs pour lutter avec chance rivale ;
Pour rétablir entre eux l'équilibre légal
Il faut que le plus fort, compensant le dommage,
Fasse équitablement à l'autre un avantage
D'un demi-pion, d'un pion ce n'est déjà pas mal,
Deux encor ça se voit, mais plus c'est impossible,
Ou le jeu n'aurait plus d'intérêt admissible.

Voilà mes documents tels qu'ils étaient promis ;
Je vais les compléter pour les joueurs novices,
Par des renseignements et de sages avis
Qui leur seront toujours utiles et propices.

— Si vous voulez apprendre à jouer promptement,
Avec plus fort que vous mesurez votre adresse,
Cherchez à pénétrer des coups I'arrangement,
Surtout n'agissez pas avec trop de vitesse.

Quand vous vous sentirez l'esprit préoccupé,
Abstenez-vous plutôt, ce sera préférable
Que de vous mettre au jeu; lors vous seriez trompé;
Il existe des jours où rien n'est favorable,
De même qu'il en est où l'on découvre tout ;
D'un coup presque impossible on en viendrait à bout.

Evitez de toucher votre pièce à l'avance,
Ni même aucune case en y posant le doigt,

Réfléchissez avant, usez de prévoyance,
On doit toucher des yeux sans indiquer l'endroit ;
Pas de distraction, parlez le moins possible,
Ne faites pas connaître un coup prémédité:
Vous pourriez vous tromper, on n'est pas infaillible,
Si ce eoup était faux, vous seriez dépité.
Quand vous aurez commis une faute assez grave,
Il faut la réparer, s'il se peut, sans entrave,
Pour que votre adversaire en ait moins de prolit ;
S'il ne l'aperçoit pas, gardez-vous de lui dire,
Votve indiserétion pouvrait parfois vons nuire,
Puisque, le même coup peut être reproduit.

Soyez prompt à jouer, avant que de le faire
Embrassez vivement l'ensemble du damier ;
Raisonnez les deux jeux, ce calcul vous éclaire.
Si vous pouvez avoir le coup sur l'adversaire
Vous pourrez arrivel' à Dame le premier.

S'il n'est qu'un seul côté quand vous aurez à prendre

Surtout n'hésitez pas, c'est nuisible d'attendre ;
En réfléchissant trop vous perdez votre temps,
Et pouvez vous laisser souffler par négligence.

Si fort que vous soyez n'ayez pas cl'indulgence.
Tendez à l'ennemi piéges et guet-apens,
Faites-le succomber en moins de temps possibles.
Portez-lui sans pitié les coups les plus terribles :
Si vous le ménagez, il faut vous défier ;
ll en proíitera pour se fortifier ;
Une belle partie est quelquefois remise,
Quand par légêreté vous l'avez compromise,
On a vu même en perdre en cette occasion
Ponr avoir abusé de sa position.

En écartant vos pions, vous les mettez en prise,
En les serrant par trop vous les emprisonnez,
On peut dans chaque cas vous faire une surprise,
En pareille occurrence il faut avoir du nez.

Au côté faible il faut donner de la puissance,
Cette chose est facile en combinant le jeu,
A de propices coups on doit donner naissance,
Pourvu que l'on se trouve habile tant soit peu.

Soyez très attentif à la partie adverse,
Lorsque vous la verrezvous préparer un coup,
Feignant de I'ignorer, que votre esprit s'exerce
En déjouant son plan à la gêner partout.

S'il reste peu de pions, étant fin de partie,
Sachez les rapprocher pour qu'ils s'aident entre eus,
Sans quoi vous pourriez bien faisant une sortie,
Voir vos projets déçus par un coup désastreux.

Si votre joueur prend par goût, par préférence,
Les rives du damier, laissez-le s'y placer,
Mettez-vous au milieu, selon toute apparence,
En resserrant ses pions, vous pourrez le forcer

A rester dans les coins, dans cet état de gêne
Ils seront prisonniers, et, pour les dégager,
Vous le verrez contraint, non sans beaucoup de peine,
Au moins d'en donner un pour sortir de danger.

Lorsque Vous débutez le centre est préférable,
A gauche comme à droite on est en liberté,
Vous pouvez avancer, le pion est plus jouable,
Daos sa marche il craint moins de se voir arrêté.

Le premier pion poussé, ce n'est qu'une amusette,
En droite ligne si vous poussez le suivant,
II existe un danger ! c'est le coup de mazette;
Faute de l'éviter on succombe souvent:

Quand vous apercevrez le jeu de l'adversaire
S'affaiblir d'un côté, sans trop vous dégarnir,
Atttaquez-le par là; s'il veut vous retenir
Et vous barrer passage, afin de se soustraire
Au danger qu'il redoute, il sacrifiera tout,
Sans quelquefois pouvoir amortir votre coup.

l,orsque vous prépavez adroitement un piége,
Et que votre ennemi cherche à le déjouer,
C'est qu'il a découvert volve intrigant manége,
Renoncez-y plutôt, vous pourriez échouer ;
De vouloir persister c'est un mauvais systême,
On compromet son jeu, manquant l'occasion
De mieux l'utiliser, changeant de stratagme,
Dans ce cas soyez vif à la décision.

N'entamez pas un coup à première apparence,
Sondez le fond du jen, voyez le résultat,
Car si ce coup n'offrait pour vous aucune chance ;
Il vaudrait beaucoup mieux renoncer au combat.

Lorsque vons ne pouvez sauver un pion en prise,
C'est le coup de repos, sachez l'utiliser ;
Etnparez-vous d'un poste, agissez par surprise,
Forcez votre adversaire à vous indemniser.

ll faut vous défier surtout de la lunette,
Préparée à dessein, c'est un appât trompeur :
Malicieusement votre ennemi vous guette,
Résistez bravement au démon tentateur.

Sachez vous préserver de la moindre surprise,
Combinez votre jeu sur les règles de l'art,
Prenez garde à l'écueil du pion qu'on met en prise
Derrière lui souvent existe un traquenard

Quand un coup ruineux fortement vous menace,
Sacrifiez un pion, même deux, s'il le faut,
En différant la perte un moment efficace
Peut troubler l'adversaire et le mettre en défaut,
Il arrive souvent qu'on perd une partie,
Pour avoir fait d'un pion la faible économie.

Si vers fin de partie ayant deux pions de moins,
Vous conservez l'espoir de parvenir à Dame,
Offrez-en encore un et mettez tous vos soins
Pouv vous mettre à l'abri d'une nouvelle trame.
Car avec une Dame et l'adversaire trois,
La partie est remise entre joueurs adroits.

Imaginer les coups, c'est le fruit du génie,
Mais ce n'est pas toujours une source de gain,
On peut détruire un jeu troubler son harmonie,
Aprés un coup splendide et d'un effet certain,
Ce qu'il faut rechercher pour gêner l'adversaire,
C'est l'endroit le meilleur, c'est la position,
Dans les termes de, l'art : c'est la force du pion,
Vous entravez sa marche, en l'obligeant de faire
Pour sortir d'embarras une concession.

Artistes du damier ! je n'ai plus rien à dire,
Voilà de mon sujet ce que j'ai pu traduire ;
D'autres plus éloquents parleront mieux que moi,
Etes-vous satisfaits?... C'est ce que je désire ;

Vous êtes mes censeurs, soyez de bonne foi.
Ah ! daignez accorder indulgence à ma muse,
C'est un collègue au jeu qui réclame l'excuse,

17.1.1.2 Épilogue a Monsieur W. Moreau

Hommage au cercle Lillors
A Monsieur W. Moreau, artiste peintre à Gand

J'ai conçu ce poème à votre intention,
Veuillez en accepter l'heurense dédicace,
Aux Dames, vous avez un esprit perspicace,
Vons êtes à ce jeu rempli d'attention ;
Vous jouez en artiste avec une élégance
Qui sait charmer celui qui combat avec vous.
Soit vainqueur, soit vaincu, vos procédés sont doux :
Vous subissez le sort sans humeur, ni jactance :
Moreau, vous possédez toutes les qualités
D'un amateur courtois, d'un joueur émérite,
J'aime à le reconnaître et je me félicite
Des moments de plaisir qu'avec vous j'ai goûtés.

Le hasard est parfois chose assez singulière,
C'est grâce à ce beau jeu, que j'ai, sans le vouloir,
Fait votre connaissance en y jouant un soir,
Au café Saint-Denis avec Monsieur Bazière.
Depuis cet heureux jour, je n'ai qu'a me louer
Des excellents rapports que nous avons ensemble.
Puissions-nous dans trente ans pouvoir encor jouer
A ce jeu séduisant. Eh bien ! ... Que vous en semble ?
Grâce à vous, cher Monsieur, qui m'avez renseigné,
Je sais que vous avez en résidence à Lille,
Au café du Négoce, un cercle dirigé
Par de vrais amateurs qu'envierait notre ville.

Vous avez su comprendre en vous associant,
Qu'il s'agissait d'un jeu, l'image de la guerre ;
C'est ainsi qu'on y voit : bourgeois, négociant,
Propriétaire, artiste ou simple prolétaire,
Se revêtir d'un titre à l'allure guerrière.

C'est à Monsieur Lesage, intrépide lutteur,
Qu'appartient de bon droit le premier rang d'honneur ;
Permettez, Colonel, pour ce jeu plein de charmes,
Que votre serviteur vous présente les armes !
— Je m'incline devant Monsieur Dubois, Major,
C'est un grade qui vaut ma foi son pesant d'or,
Vétéran du damier, il a le jeu facile,
Prompt dans tous ses calculs, on le dit très-habile.
— A l'artisle Moreau, le joyeux Commandant,
Je viens server la main, en lui recommandant,
Qn'à l'aide du pinceau dont il a le principe,
De son Etat-Major il nous donne le type.
— Le premier Capitaine est bien Monsieur Nory,
Il est, assure-t-on, d'une force exemplaire.
— J'ai hâte de citer un autre Dignitaire
Aux Dames, très zélé, c'est son jeu favori,
Gentilhomme doué d'un noble caractère,
Rempli de dévoûment pour son cercle chéri ;
Quoique de Saint-Omer, de Gorguette d' Argoeuve,
A Lille met souvent son talent à l'épreuve.
Aprés c'est Monsieur Voëts, compositeur très fort,
Adressant mainte fois des problèmes au Sport.
— Je pourrais enrichir cette nomenclature
D'autres joueurs actifs, mais j'ignore leurs noms,
Me voyant obligé d'en taire la clôture,

17.1.1.3 Aux artistes damatiques de Lille

Permettez-moi Messieurs, nobles joueurs en vogue,
De vous faire l'hommage ainsi qu'à W. Moreau,
De mon humble poème et de son épilogue ;
Les Dames vous portez crânement le drapeau :
Fraternité ! Salut ! Aux joueurs de mérite !
Honneur au vrai talent ! Gloire à la réussite !!!

Reims, 15 juin 1876

17.1.1.4 Cercle Lillois

Poème sur le concours au jeu de dames donné au café du négoce, le 24 février 1878 dédié aux membres du Cercle Lillois.

Aprés avoir chanté des Dames le beau jeu,
Je désire parler — car j'en ai fait le voeu —
De ce brillant concours qui s'est passé dans Lille,
Le premier qu'on ait vu n'importe en quelle ville.
Remercions ici les novateurs lillois
D'avoir organisé le plus beau des tournois ;
Ils se sont concertés pour les frais de la fête,
Ils n'ont rien négligé pour qu'elle soit compléte ;
De l'initiative ils en ont tout l'honneur,
Ils méritent de tous un éloge flatteur.
Tout spécialement De Gorguette d' Arqoeuve,
Qui, par son dévoûment, sut en fouvnir la preuve ;
II fut de ce concours le zélé promoteur,
Chacun doit rendre hommage à sa louable ardeur.
Quatre prix sont offerts au talent méritoire,
Avec riche diplôme attestant la victoire ;
C'est un signe éclatant de libéralité,
De tous les adhérents membres du comité.
On vit des amateurs de France et de Belgique
Venir au rendez-vous de la lutte héroiqne.

Le vingt-quatre du mois de février dernier
Est un jour bien choisi pour fêter le damier
Au café du Négoce où le cercle demeure,
On s'y rend le matin, exactement à l'heure ,
Des souscripteurs présents on procède l'appel ;
On lit le règlement, ç'est l'acte officiel
Que l'on doit respecter dans sa stricte mesure,
Quel que soit le destin, sous peine de censure;
Pour choix de l'adversaire on consulte le sort,
Efficace moyen pour établir l'accord.

Le signal est donné, deux à deux on s'aligne,
Sur le champ de combat les damiers sont en ligne ;
Chaque joueur possède un petit sablier,
Pour mesurer le temps qu'il faut mettre à jouer
Au maximum un coup, quelle qu'en soit la suite,
On sans quoi le concours n'aurait pas de limite.
On observe la règle avec attention,
Tout se passe dans l'ordre et sans discussion ;
Ce qui charme le plus c'est le profond silence
Qui règne constamment durant chaque séance.

Quel spectacle émouvant ! C'est magnifique à voir,
Ces guerriers s'escrimant du matin jusqu'au soir,
Soufflant à peine mot, sans cesse dans l'extase,
Ne touchant aucun pion sans consulter la case,
Craignant d'être surpris par défaut de calcul,
Et voir le gain détruit par un résultat nul.
En ce jour chez T'hieffry, l'assistance est nombreuse,
Elle est de ces duels avide et curieuse.

Une journée entière est donnée aux débats,
Et jusqu'à leur clôture il fallut cinq combats;
Le premier a duré cinq heures continues,
Pour ce temps, deux champions les ont ainsi tenues.
Les vaincus, de rigueur, se voient éliminés
Et devant les vainqueurs ils se sont inclinés :
Sans interruption la lutte recommence,
Le sort est consulté de nouveau, c'est l'urgence ;
C'est alors que l'on voit ensemble les heureux
Combattre avec ardeur comme de vaillants preux.
Cette auguste bataille ainsi que la première,
Pour les belligérants fut paisible et sévère ;
Un prix était gagné par ce deuxième assaut :
Pour le revendiquer aucun ne fait défaut.

» Athlètes courageux, dit le gai secrétaire,
» Suspendez un instant votre marche guerrière,
» Malgré votre désir d'en entrevoir la fin
» Le plus pressant de tous, c'est celui de la faim;
» Il est temps d'y songer, chers collgues, à table !
» Nous trinquerons ensemble au talent véritable ;
» Ainsi réconfortés et l'esprit en repos,
» Pour vous remettre au jeu vous serez plus dispos. »
Et chacun d'aplaudir à ce charmant langage
Qui rendait à Gaster le plus sincère hommage.
L'exercice du corps et celui de l'esprit,
Tous deux avec le temps aiguisent l'appétit.
Le dîner se termine, an succès on s'enchaîne,
Chacun est à son poste et rentre dans l'arène ;
On s'anime, on s'excite, il s'agit de savoir
L'importance du prix que l'on espère avoir.

Les vaincus font entre eux une attaque nouvelle
Pour cueillir une palme ils redoublent de zèle,
Etant de nombre impair, on livre deux combats ;
Sur ses compétiteurs, Laloumet a le pas ;
II est élu vainqueur et selon l'ordonnance,
Le quatrième prix devient sa récompense.

II reste sur le turf trois combattants heureux
Comme précédemment le sort en nomme deux,
Le vaincu, dans ce cas, n'arrive que troisième,
Tel est du règlement l'ingénieux système;
De Myttenaere a droit à ce prix désigné,
II en est satisfait, tel il l'a témoigné.

Nons voici maintenant en dernière séance ;
Les deux plus forts champions vont se mettre en présence :
Victor Jean, marseillais, et Lesage, lillois,
Deux joueurs sérieux, habiles et courtois,
Entre eux vont disputer l'auréole de gloire,
C'est l'instant solennel, l'heure de la victoire,
Chacun veut admirer cet illustre combat
Et voir ceindre le front du digne lauréat.

Un scrupuleux silence existe dans la salle,
On peut ouïr le pion glisser par intervalle !
Tous les coups sont pesés minutieusement ;
La chance est partagée, aussi le dénouement
Est-ce qu'on attendait : La partie est remise,
Entre ces deux héros la force rivalise ;
C'est à recommencer, car il faut un vainqueur,
Braves guerriers en lice ! A l'œuvre ! et de tout coeur !
Le jeu se tient serré, pour l'attaque, on s'observe,
'l'out se borne à l'échange, on est sur la réserve,
Si l'un des deux veut prendre une position,
L'autre vient riposter en arrêtant le pion ;
Marseille enfin fléchit, Lille s'ouvre un passage
Le succês est certain, on acclame Lesage !
La joie est à son comble et le Cercle lillois
De par son Colonel est fier de ses exploits !

Chose rare, pendant ce concours admirable,
On n'eut à relater qu'un seul coup remarquable,
Par Monsieur Victor Jean il fut exécuté,
Quoique De Myttenaere eût toujours bien lutté ;
Ce coup très décisif renversa l'adversaire ;
A sa propre défaite il ne put se soustraire.
Chacun complimenta cet artiste éminent,
Qui faisait ressortir un sublime talent.

Le délégué se lève implorant le silence
Afin de proclamer les vainqueurs d'excellence
» A Lesage de Lille échoit le premier prix,
» Victor Jean de Marseille au second est admis ;
» De Myttenaere à Lille est nommé le troisiême
» Et Laloumet d'Amiens obtient le quatriême.

Aussitôt dans la salle éclatent les bravos,
On veut féliciter des Dames, les héros.
Aux organisateors il faut rendre justice,
Et louanger Thieffry de son parfait service,
Honneur au Secrétaire et gloire atl Président !

Ce grand jour c'est passé sans le moindre accident,
La ponctualité, le respect, la franchise
I,'ont caractérisé, du jen c'est la devise ;
Ainsi s'est terminé ce merveilleux concours,
Etrangers et Lillois s'en souviendront toujours !

17.1.1.5 Acrostiches

Adressés par l'auteur aux quatre lauréats du Concours de Lille, ainsi qu'au Président et au Secrétaire du Comité.

J e suis émerveillé de ce brillant concours,
A vec joie et bonheur j'en ai suivi le cours,
C royez à mon estime, à ma reconnaissance
Q ue ne peut exprimer ma trop faible éloquence ;
U n ami dévoué m'appelle parmi vous
E t tout heureux j'arrive à ce beau rendez-vous.
M *oreau*, Lillois, merci ! votre accueil sympathique,
I mprimé dans mon coeur est caractéristique
N ouveaux et chers amis, je vous serre la main ;

JACQUEMIN.

17.1.1.6 Lesage

A Monsieur LESAGE , négociant lillois

1er PRIX ET DIPLÔME

L ille a fait un appel aux amis du Damier,
E t parmi les lutteurs un Lillois fut premier,
S alut, trois fois salut, au fils de la victoire,
A l'émule, au rival de l'illustre *Grégoire* ;
G loire au vaillant champion, honneur au *Colonel*,
E n lui je reconnais un talent immortel :

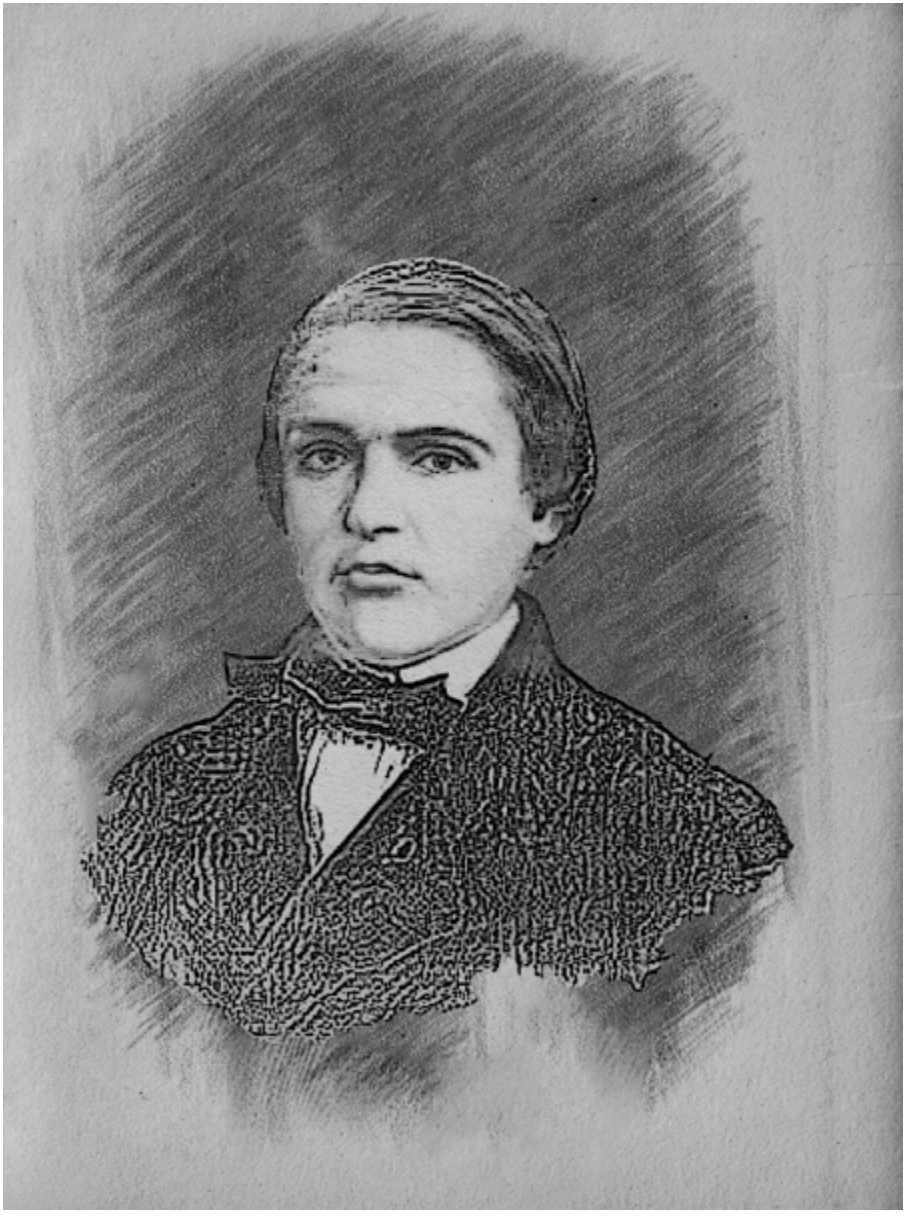

Henri Lesage
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

17.1.1.7 Victor Jean

A Monsieur Victor JEAN , négociant marseillais
2 me PRIX ET DIPLÔME

V ictor Jean de Marseille est le roi du Damier,
I l excelle à ce jeu, c'est un adroit limier ;
C herchant à dépister le plus fort adversaire,
T oujours avec prudence il se livre à la guerre ;
O n distingue chez lui l'intelligent lutteur,
R espectant en tout point les régles de l'honneur.
J e tiens proclamer son talent méritoire,
E nlin lui décerner une palme de gloire,
A Lille, récemment vainqueur et lauréat,
N oble artiste on le vit briller d'un vif éclat !

Victor Jean
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

17.1.1.8 De Myttenaere

A Monsieur DE MYTTENAERE, négociant liliois
3 me PRIX ET DIPLÔME

D ans *Lille*, la jolie, un cercle d'amateurs,
E mules du beau jeu créé par Palamède,
M éditant un concours invitent les joueurs,
I ls sont bientôt compris, à leur voeu l'on accède,
T *hieffry* donne une salle, on se livre au combat,
T out athlète est dispos : *Capitaine* ou *Soldat*,
E t vous, *De Myttenaere*, un des trois commissaires,
N 'avez-vous pas vaincu différents adversaires ?
A h ! nous vous avons vu lutter jusqu'à la fin;
E nivré du succès au soir comme au matin,
R emporter un des prix promis à la vaillance ;
E xcellent *Capitaine*, à vous la récompense !

17.1.1.9 Laloumet

A Monsieur LALOUMET, d'Amiens
4 me PRIX ET DIPLÔME

L ille a voulu fêter les héros du Damier,
A miens a concouru pour cet assaut guerrier,
L aloumet, Balédent veulent entrer en lice,
O n les vit en ce jour combattre avec délice ;
U n des deux fut vainqueur, je cite *Laloumet,*
M algré ses concurrents pour un prix on l'admet
E n lui chacun remarque un amateur d'élite,
T out joueur le constate et je l'en félicite.

17.1.1.10 Moreau

A Monsieur MOREAU, artiste peintre, à Gand
PRÉSIDENT DU COMITÉ

M ars, le dieu de la guerre et des Dames aussi
O ffrait par vous, *Moreau*, *Président* bien choisi,
R iche concours à Lille, aux amis de la gloire,
E n artiste amateur vous avez résisté
A ux chocs du *Colonel*, sans être dépisté,
U n si digne combat équivaut à victoire !

Gustave Moreau (1826-1898)

17.1.1.11 Sarazin

A Monsieur SARAZIN , avocat lillois
SECRÉTAIRE ET ORGANISATEUR DU CONCOURS

S arazin, vous avez en adroit secrétaire
A gencé ce concours avec le meilleur goût ;
R ien ne fut négligé, l'ordre réglementaire
A régné sans encombre à la lutte et partout ;
Z élé dans votre charge, habile *Capitaine*
I ntrépide au combat et sans cesse debout.
N ous vous remercions d'une amitié certaine.

Reims, 1er Mars 1878.

En témoignage de reconnaissance, le Cercle des Joueurs de Dames, de Lille, a offert une Médaille d'argent avec certificat à l'appui à M. Jacquemin-Molez et a fait imprimer cet ouvrage.

Lille, le 5 Novembre 1878.

18 1882 Russian

18.1 Adam Mickiewicz

The draughts poem of Adam Mickiewicz was translated by Dmitri Dzmitry Minajew[24] (1835-1889). I could not find the exact year of the translation. It might have been shortly after 1882.

18.1.1 Dmitri Dzmitry Minajew

Адам Мицкевич. Шашки (Францу Малевскому)
Перевод с польского Дмитрия Минаева

Юридические книжки, Франц, оставь ты, ради Бога,
Пусть они под слоем пыли отдохнут хотя немного;
Не рассматривай картину человеческих страданий,
Заблуждений и пороков и безумных злодеяний, —
Это зрелище печально: сердцем вынесем немного
Из него мы, хоть рассудком будем взвешивать всё строго.
Осуждать легко, хоть каждый не избегнет укоризны;
Часто сам законодатель оскорблял закон отчизны.
Локридянин, нарушая все свои постановленья,
За вину детей отцов их ослеплял без сожаленья:
Даже тот, кто дал законы, всем известные на свете
На двенадцати каменьях, — нарушал законы эти.

Но зачем искать примеров в прошлом каждого народа?
Правду слов моих, конечно, подтвердит сама природа.
В городах законы пишут, а в деревне чище нравы

[24] Шашки: Францу Малевскому; автор Адам Мицкевич, пер. Дмитрий Дмитриевич Минаев Оригинал: польск. Warcaby : Do Franciszka. — Источник: Мицкевич А. Сочинения А. Мицкевича. — СПб.: Типография М. О. Вольфа, 1882. — Т. I. — С. 314

И законности охотней соблюдаются уставы,
Так не лучше ли в деревню нам скорее удалиться?
Тот далёк от преступленья, кто умеет веселиться.

Если ж вешнее ненастье удовольствие отравит,
Если ж сырость или холод дома нас сидеть заставит,
Что мешает нам развлечься мирно дома той порою
И заняться на досуге занимательной игрою?
Не такой игрой, конечно, за которой мы скучаем,
И, не дав рассудку пищи, только тело утомляем.
Лишь одни пустые люди с нескрываемым азартом
За столом играют в кости или страсть имеют к картам;
Цель игры подобной — деньги, жажда выигрыша; — смело
Игроки к добыче рвутся и судьба решает дело.

Для людей серьёзных, умных, для людей с соображеньем,
Только шашки служат нынче благодарным развлеченьем.
Та игра — игра востока; полюбив её, садился
И военному искусству молодой султан учился,
Костяные шашки, словно войско, битвой упражняя,
То их двигая в атаку, то лукаво отступая,
И испытывая силы неприятельского стана,
И наукой — жить на свете — были шашки для султана...
Не султаны, не герои, — уж пора теперь другая: —
Люди кроткие играют нынче в шашки, избегая
Всяких шумных развлечений, игр, которых им не нужно,
И не ведая корысти, день кончают мирно, дружно.
В ту игру непосвящённый — прочь! Он должен удалиться.
Для такого ратоборства первый встречный не годится.
Чтоб играть в игру такую, нужно близко знать друг друга,
Совершенно быть под пару, как любовник и подруга.

Франц! С душою очень нежной, хоть сухим всегда казался,
Ты над шашками смеёшься и ни разу не влюблялся,
Так позволь же познакомить мне тебя с игрою этой,
А влюбиться ты успеешь, взглядом пламенным согретый.

В платье польское так ловко переряженный, о Видо,
Для чего с твоею кистью я не справлюсь? Вот обида!
Сделай так, чтоб я, твой бледный копиист по подражанью,

Красоту и блеск придать мог своему живописанью.
Пусть так шашки воспою я и талантливо прославлю,
Что их чтить на белом свете повсеместно я заставлю,
А меня пусть тот читает терпеливо и без скуки,
Для кого решился храбро я теперь перо взять в руки.

Знай же, Франц, игра такая целый бой изображает,
А для битвы нужно место, что конечно каждый знает;
Почему для боя площадь отведём, на ней устроив
Семь дорог пересечённых, как арену для героев,
Разделивши на квадраты двух цветов всю площадь, чтобы
Войско заняло ту площадь и вступить в борьбу могло бы.
А когда всё поле битвы мы очертим безупречно,
Нам о рыцарях придётся позаботиться конечно;
По двенадцати на каждой стороне, они дерутся.
Так как рыцари все пеши, то пусть *пешками* зовутся,
И чтоб нам не ошибаться при движеньи их проворном,
У одних мундиры белы, а другие в платье чёрном.
Но хотя они враждуют, и на них различно платье,
Но стоят на чёрном фоне те и эти, без изъятья.
Хочет полк с полком сразиться, храбрость, силу
обнаружить,
Рвётся взять побольше пленных иль врагов обезоружить,
Шаг за шагом подвигаясь, каждый зорко наблюдает
За противником, движенья все его соображает
И едва заметит только, что шагнул неосторожно
Из шеренги рыцарь смелый, словно коршун, если можно
И порожнее есть место, он шагает дерзновенно
И противника-безумца поразить спешит мгновенно. —
Ждёт погром или победа — невозможно отступленье,
Отступать на поле битвы — нет ужасней преступленья!
Каждый должен беспощадно биться так или иначе
И в чужой ворваться лагерь: вот игры такой задача. —
Кто в сражении отличился и позицию взял силой,
На того венок лавровый возлагают руки милой.
И как странствующий рыцарь, приготавливаясь к бою,
На коня сев, даже даму может он везти с собою;
И пешком ходивши прежде, он теперь имеет право
Гарцевать верхом повсюду и налево, и направо.

Если ж всаднику дорогой попадётся враг, — понятно
Он, убив его, ускачет на коне своём обратно;
Так трусливый Карл поспешно удирал, поднявшись с трона
Пред нашествием восставших и пред войском Альбиона;
Но когда узнал, что Жанна д'Арк его охраной стала,
То разбил он и британцев, и бунтующего галла.

Защищайся, ставь преграды, в битве стойкий и упрямый,
Чтоб противник не был в силах овладеть твоею дамой.
Если сам не пожелаешь дамы брать в враждебном стане
И врагов своих осилишь, то скажу тебе заране.
Что противников разбитых срам великий ожидает,
И по правилам игры той, *пасть кота* им угрожает.
На свои надеясь силы, часто вождь в пылу сраженья
Не заботится о даме и не чует пораженья;
Между тем его противник при пособьи дамы часто
С ним справляется, наносит роковой удар — и баста!
Враг шатается, роняет меч из рук и только стонет,
И о нём его подруга ни слезинки не уронит,
Так, мечтая о победе, умирает он, плохую
Выбрав долю, потому что погибает *на сухую*.
Потому, ты добивайся дамы хитростью иль силой:
Веселей вдвоём победа, да и смерть приятней с милой;
Даже в битве пораженье так тебя не озадачит,
Если милая подруга горько смерть твою оплачет.

Таковы войны законы, здесь изложенные кратко.
У народов разных, впрочем, свой закон, своя повадка.
Так сармат неустрашимый, в храбрость собственную веря:
«Разобью, но не изменой!» — говорит «не лицемеря».
Потому грудь с грудью бьётся, но не бьёт бегущих в спину,
Хоть бы враг был под рукою, поражённый вполовину. —
Дама тоже как и рыцарь без скачков, но шаг за шагом
Подвигается, сражаясь, но, как бы особым благом
Женским, пользуется правом с поля битвы удалиться
Без стыда — такого шага даме нечего стыдиться. —
На мечи и *пушки* смело все испанцы налетают,
Атакуют прямо с фронта и вкруг зорко наблюдают,
Иногда они подкрасться любят, спрятавшись в засаде,
И изменнически могут поразить нежданно сзади.

В этих случаях единым взмахом острого булата
Пятерых врагов лишают разом жизни — и тогда-то,
У противников убитых отобравши их доспехи,
Отправляются в свой лагерь без боязни и помехи. —
Для кастильских *дам* законов нет особых и обычно
Дозволяется в час битвы всем им действовать различно.
Те, которые добычи всюду ищут и к ней рвутся,
Иногда, чтоб грабить мёртвых, возле трупов остаются;
Но когда они так грабят, в мародёрстве этом ловки,
Пешка выскочит и разом срежет голову воровке.
Если ж *дамы* мёртвых бросив, удаляются от строя
Неприятелей, ловушку для доверчивых устроя,
То сражаясь в одиночку, мертвецами устилают
Роковой свой путь и в битве просто удержу не знают.
Галл, сражаясь очень храбро, подвигается как лава,
Бьёт и спереди, и сзади, бьёт налево и направо,
Пешкам, дамам никакого не даёт почти значенья;
Но его любая пуля достигает назначенья,
Даже и при расстоянии для других стрелков далёком,
И врывается он в лагерь неприятельский наскоком.

Вот все игры, — можешь войско выбирать себе любое,
Если твой партнёр согласен на известный выбор боя.
Польский бой обыкновенно по душе солидным людям;
По игре об их искусстве и терпении мы судим.
При конце игры выходят дамки в поле скопом целым,
И преследование дамок признают нелёгким делом.
Потому игра испанцев игрокам нетерпеливым
Больше нравится: окончить можно партию всю живо.
Кто к увёртливости склонен — держит ушки на макушке,
Тот партнёру подставляет остроумные ловушки.
Галл игру кончает скоро, далеко при том шагает,
И игрок горячий способ этот всем предпочитает.

Ты знаком теперь с ходами шашек, милый Франц, но дело
Тут не в войске только: нужно — им командовать умело.
Разве гетманом зовётся тот, кто колет лишь да рубит?
Нет, умей построить войско, иль оно тебя погубит,

Ознакомься с полем битвы, — выбор места очень важен, —
И мои советы помня, будь — где ловок, где отважен.

Замечай: в углу направо у тебя двойная клетка.
Это — *мельница*: спасенье можешь в ней найти нередко
В ней вполне ты безопасен; несмотря на нападенья,
Перебьёшь врагов ты много, даже сделав отступленье.
В польской партии, владея этой *мельницей*, в засаде
Вместе с дамками спокойно защищайся при осаде;
Если ж в поле есть *испанка*, — ставши в *мельницу* поспешно
Ты сражаться с этой дамкой можешь смело и успешно.
Слева тоже есть двойная клетка, — *бочкою* зовётся;
Этой *бочки* бойся; — плохо от неё тебе придётся,
Если там засела дамка, наблюдая за тобою,
Ты тогда не жди пощады, и не рвись напрасно к бою.
С двух позиций этих, сзади или спереди лежащих,
Можно бить врагов, по крайней мере, близко к ним
стоящих.
Так как с ними пограничны *уголки*, то постоянно
Начинается в них битва, разгораясь неустанно.
Тут игрок бессильный или осторожный виден сразу,
И тут есть о чём подумать храбрецу или пролазу.
Потому позиций этих ты держись для обороны,
Как предписывают строго игрокам игры законы.
В середину поля лезет лишь плохой игрок: он может
Победить, но ещё чаще в битве голову положит.
Если ж враг неосторожный зазевается, то верно
Пешек многих он лишается, и ему придётся скверно,
А когда он укрепится в *уголках* — пиши пропало,
И оставшись на средине жди погрома и скандала.

Но о правилах подробно для чего распространяться?
Не они ведут к победе, а вожди. Сбираясь драться,
Лишь они дают характер всей игре, и без уменья
Та игра не представляет никакого развлеченья.
Тот игрок нас не заманит, не собьёт с пути-дороги,
Что плетётся еле-еле, словно Фабий в длинной тоге.
Он боится дать сраженье и назад не отступает,
Отдавая приказанья их тотчас же отменяет,
Шаг вперёд решится сделать и опять шагнёт обратно,

Что-то всё соображает, что-то шепчет всё невнятно
И, в конце концов, разбитый, рать свою всю уничтожа,
Сам скучает, на партнёра нагоняя скуку тоже;
Как дитя смешон не меньше тот, кто без соображенья,
Без оглядки, и без цели лезет в самый жар сраженья;
Бьют его при нападении, бьют когда он удирает,
И, противника не теша, наконец он погибает. —
Нет, игрок тот настоящий — и, поверь мне, это верно,
У кого, с рассудком вместе, в деле храбрость равномерна.
Кто, привычный к ратоборству, в бой вступает без
смущенья,
Кто, обдумав шаг, приводит план свой быстро в исполненье.
Игроки такие где же? Но я слышу голос словно:
(Мне друзья мои поверят, — говорю не голословно)
Если дружеским советам Франц последует, то будет
Игроком таким наверно, и страсть к шашкам не осудит.

Отчего ж не приглашаю я его к столу? Скорее
И наглядней приучил бы Франца милого к игре я.
Оказать ему такую невеликую услугу
Может каждый, почему же услужить нельзя мне другу?
Для меня когда-то шашки были лучшим развлеченьем,
Почему ж в них не играю нынче с прежним наслажденьем?

Ты, которой не известно, что в душе моей творится,
Ты, чьё имя я не в силах прошептать, чтоб не смутиться,
С той поры как мир душевный проиграл тебе я в шашки,
Охладел я к ним. Играя, не дала ты мне поблажки,
И никто тому, конечно, при игре не удивлялся:
Ты за шашками следила, я ж тобою любовался.
От лица мне дорогого отвести не мог я взора,
Словно чуя, что я должен буду с ним проститься скоро,
Раздражаемый наплывом разных чувств, в молчании
строгом
И с пылавшими глазами, говорящими о многом.
Но своей безумной страсти, при страдании глубоком,
Затаивши вздох, не выдал я ни словом, ни намёком:
Знатный род твой стал меж мною и тобой, и, полный муки
Безнадёжно мог я только изнывать, ломая руки.

Покоряюсь воле рока, вслух не жалуюсь напрасно.
Но забыть — людская память не покорна, самовластна —
Я забыть не в состоянии той игры, когда в ловушку
Ты моих поймала пешек, повалив их друг на дружку.
С этих пор стоят все шашки на моём столе без дела;
Их рука моя коснуться только раз один посмела,
Только раз один нарушил долгий траур, но такого
Преступления отныне не решусь я сделать снова,
Потому что предо мною ты явилась как виденье,
И до шашек не касаться отдала мне повеленье.

Я не знаю, Франц, насколько ты мне верить пожелаешь,
Божество ли это было или чувств обман, — как знаешь
Так и думай, я пускаться в разъяснения не буду,
Но то чудное виденье никогда не позабуду.
Помнишь, как страдал я сильно в муках страсти
безнадежной
И, лишённый утешенья дружбы искренней и нежной,
Взаперти, в пустынной келье проводил и дни, и ночи;
И без сна, вплоть до денницы, у меня горели очи.
Раз, когда ночная лампа, чуть мерцая гаснуть стала,
Вдруг рассеялась тьма ночи, и её как не бывало!
Я глазам своим не верил, голова моя кружилась,
И чудесное виденье предо мной тогда явилось:
То была *она*, с большими, неподвижными очами,
Кудри падали на плечи серебристыми лучами,
Платьем облако служило ей, когда она слетела,
И букетом роз румяных на её груди алело,
Как теперь тебя я вижу, так её я видел ясно.
И она была как прежде несравненна и прекрасна!
Только вкруг чела имела ещё большее сиянье,
И божественнее было это чудное созданье.
А потом тот призрак милый тихо к столику спустился.
Мы смотрели друг на друга; я — весь в зренье обратился.
Утра раннего бледнее близ меня она стояла,
Лишь одна доска для шашек нас в то время разделяла.
С этих пор довольно часто это милое виденье
Я встречаю как отраду моего уединенья,
Призрак к шашкам подлетает, их как будто охраняя,
Но не хочет, чтоб играл я, их порядок изменяя.

Понял я её желанье: шашки я не беспокою,
И считаю святотатством тронуть их моей рукою.
Потому-то охладел я к той игре. Её полюбишь
Ты, быть может, Франц, коль строго исполнять совет мой будешь:
Побеждая ближних, лавров триумфальных добивайся,
Только жительницы неба победить ты не старайся.
Тот, кто Пифии, припомни, нанести удар решится,
Как фиванец, среди войска права действовать лишится.
Так и я умел утешить друга грустного когда-то,
А теперь надоедаю всем... Нет прошлому возврата.

Дмитрия Минаева (1835-1889)
https://www.scoopnest.com/ru/user/Xudozhnikipoeti/1058282676090736640-18351889

19 1886 French

19.1 Paul Claudel

*The **Virgin of Paris** or Notre-Dame de Paris is a near life-size (1.8 metres tall) stone statue of the Virgin and Child created in the early 14th century. The statue was commissioned for and remains in the Cathedral of Notre-Dame in Paris where it survived the 2019 Notre-Dame fire. It is an example of the court style in Late Gothic sculpture. The statue is in honour of the Blessed Virgin, mother of Jesus. It retains an emotional appeal that links it to the Strasbourg Death of the Virgin. I studied the word Dame and the word Virgin with regards to the development of the new powerful dame. In this sense we cannot forget France and its Notre-Dame*[25].

19.1.1 De la vierge du Pilier de Notre-Dame

De la vierge du Pilier de Notre-Dame de Paris[26]

Avez-vous donc pleuré, avez-vous donc souri
Est-ce peine ou bien joie dans vos grands yeux gothiques
Vous êtes la plus belle au jardin des mystiques
O Vierge du Pilier, marbre toujours fleuri

Sous l'enorme couronne, on vous sent frêle et forte
Gracieuse enfant cambrée, fière maternité
Et vous régnez là-bas, dans le lointain où portent

[25] WESTERVELD, Govert (2015) The Training of Isabella I of Castile as the Virgin Mary by Churchman Martin de Cordoba. 172 pages. Lulu Editors
[26] http://ldelavarene.canalblog.com/ 26-3-2022

Vos doux yeux sans iris, regards d'éternité

La main enjoueé du Fils défait votre dentelle
Un morceau de rocher, mais fine, immatérielle
C'est ainsi qu'est la grâce au fond de nos coeurs durs

Et de son autre main, il tient le globe d'or
Dans les rayons sans fin des hauts vitraux d'azur
En votre cathédrale où Paris vous adore

20 1893 Spanish

20.1 Juan Hurtado

Juan Hurtado Tomás from Villena was invited to play against Manuel Cárceles Sabater and many games were played. Hurtado won by a small difference. The latter took the opportunity to dedicate a poem[27] *to Cárceles, alluding to the past of Cárceles who lost his revolt in Cartagena in 1873 and was condemned to death. Hurtado often mentions the word* cárcel*, which means* prison.

20.1.1 Al jugador de damas Manuel Cárceles

Prisión es lo que detiene,
Y cárcel lo que sujeta:
Es fuerte lo que aprisona,
Y cruel lo que encarcela,
Por eso a luchar contigo
Que cárceles en sí llevas,
Desde el altar de mi alma
Le pedi á Dios fortaleza;
Que es impotente la cárcel,
Para el alma que se eleva;
Y Dios que siempre proteje
Al humilde que le ruega,
- Porque Dios nunca se olvida
De ensalzar á la modestia, -
Prestóme ayuda, y vencí;
Tu derrota no es bajeza;
Porque con Dios á un jigante
Se vence con una piedra.
¿No has quedado satisfecho
A pesar de estar en tierra?
¿Se resiste tu amor propio?

[27] El Eco de Cartagena, 8-8-1893

Pues, cuando á Diciembre vuelvas
Perderás, porque esta vez
Las cárceles están presas;
Por la gratitud de un hombre,
Que ha venido á Cartagena,
Solo porque dar debía
Gusto á D. Pedro Conesa;
Que en el mundo, - (no lo olvido,)
El que beneficios siembra,
Aunque estos los desparrame
Entre mucha mala yerba,
Cuando prepara las hoces
Alguna espiga se encuentra;
Y si èsta le falta, el bien
Lleva en sí la recompensa.

JUAN HURTADO TOMAS.

Dr. Manuel Cárceles Sabater
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

21 1899 Dutch and French

21.1 Josef Blankenaar

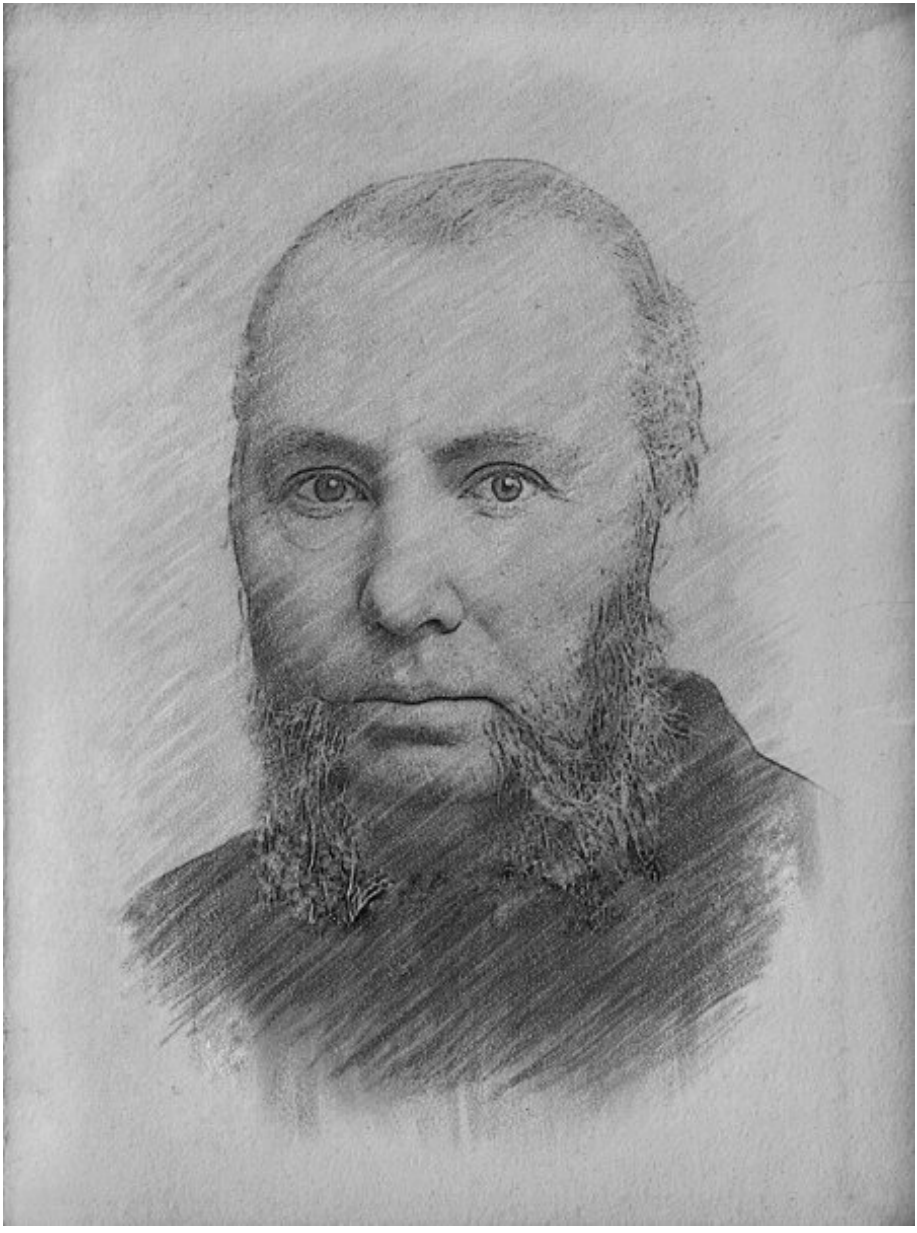
It was in August 1899 that Mr. Vervloet, Mr. Blankenaar Sr, Mr. Torley Duwel, and a few others in Rotterdam came up with the idea of founding a draughts club, a plan that had been suggested earlier by Mr. Constant Stams. The decision to convene a meeting was quickly made and on the 26th of the same month about 12 draughts enthusiasts came together in the Poolsch Koffiehuis. Apart from the three mentioned gentlemen Blankenaar Jr., J. M. Goudriaan, B. Pak, and J. Metz. They decided to form an association and the Constant draughts club was born on 7 October. The name Constant (steadfast), and Mr. Stams' first name, was well chosen. At the beginning the meetings of the Constant had a strictly housekeeping character. However, already in October 1900 the still young club organized a national competition with beautiful prizes and 21 players from the north and south participated. Mr. L. J. Content from Amsterdam won the title of Champion of the Netherlands with 33 points followed by the well-known A. Zomerdijk from Beemster with 30 points, J. W. de Vos with 29 points, and J. H. Torley Duwel and J. P. Huibers with 27 points each. The unforgettable Blankenaar sang the praises of this battle as follows[28]:

21.1.1 De damstrijd

De kamp is gestreden, de veldslag beslist
Op 't vierkant en open terrein;
't Is vreemd, dat bij 't schuiven men vaak zich vergist,
Ten spijt van het waakzame brein.
Wel denkt men, door vroegere ervaring geleerd:
„Pas op nu! geen fouten gemaakt!"
En toch doet men zetten, heel dwaas en verkeerd,

[28] Het Damspel, October 1909, No. 7, pp. 101-102

Waardoor men in 't *duister* geraakt!
Te meer valt dan 't *licht* op de tegenpartij
Die daadlijk een aanslag verzint;
Zoo gaat het in 't leven, 't zij droevig of blij,
De *knapste,* de *kundigste* wint!
Maar — 't is hier gezien — óók de *schranderste* schoot
Soms bokken, en waarlijk niet klein,
De *sterkste* kreeg soms van den *zwakste* een stoot,
Dit leere ons voorzichtig te zijn.
Content bleek een baas; met beleid en talent
Verwierf hij den rang: *kampioen*.
Hij was met den uitslag natuurlijk content
En kan er zijn voordeel mee doen.
Toch deden ook de andren volhardend hun best
In 't vinnig en geestig duel;
En 't mooiste van alles: geen mensch werd gekwetst,
Want de oorlog, de strijd bleef een spel!
Maar niettemin werd er gewaakt en geloerd
Als waar men op **Mavors** gebied.
Dien strijd, zonder zwaarden of moordtuig gevoerd,
Verheffen wij luid in ons lied.
Heil, heil onze meesters! zij hebben getoond
Wat doorzicht vermag en verstand;
Zij worden met recht door de zege bekroond,
Behaald in de Damclub **Constant!**

Josef Blankenaar
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

21.2 Josef Blankenaar

Carel George Vervloet was the pivot around which everything revolved. He always sacrificed time and money for the good of his club. We quote Josef Blankenaar[29]:

21.2.1 Constant

Welnu, zoo blijv' 't nog vele jaren
Bij vriendentrouw en speeltalent,
Vergun me — ik tokkel toch de snaren —
Een toon voor onzen *president*.
Aan zulk een leider, rijk aan vonden.
Zoo warm van hart, als mild van hand,
Gevoelen wij ons nauw verbonden ;
Hij leve ! en 't klink' uit aller monden .
„Met *hem* bloeie onze kring „CONSTANT"!

[29] Het Damspel, October 1909, No. 7, p. 105

21.3 Ives le Goff

The draughts magazines always refer to the Frenchman Yves le Goff as the author of poems about draughts. The poems of 1899 that follow can be found in Le Tribune.

21.3.1 Une digue

Une digue[30]
Si, si ! fut la réponse,
j'y suis porté sans cesse,
mais je vais vous en dire franchement le motif :
Ma femme, qui très haut cote ses faveurs,
a élevé une digue[31]
(c'est-à-dire étourdit ma grande faim)
de sa douce main contre le torrent de mes divertissements.

[30] Le Tribune, July 1899, p. 9. (Courtesy of Hanco Elenbaas).

[31] Au jeu, la dame qui peut barrer une ligne entière, en hollandais s'appelle « Dam » soit « Digue » et le texte fait en outre allusion au terme hollandais « Een dammetje leggen » soit jouer une partie de dames. Voir: Le Tribune, July 1899, p. 9.

Yves le Goff
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

21.3.2 Maître Steau

Maître Steau[32]
Je voudrais, si possible, en un mot bien aimable
Tourner un compliment comme une verité
Au Président, au Maître, en tous points honorable,
Du Panthéon Damique, au loin lant réputé.

J'appelle en vain mon esprit indomplé
Au secours de ma plume, hélas ! le misérable
Sur lequel aujourd'hui javais un peu compté
Me refuse tout aide, ò chose épouvantable !

Sans mettre sa pensée à la torture ainsi,
Je crois que l'on pourrait dire à peu près ceci:
Il est bon, et pour tous il a la main ouverte,

Généreux, gentleman accompli, fin, causeur.
Du beau Jeu de Dames, il parle en connaisseur,
Non, il n'en parle pas, que dis-je - II en disserte.

[32] Le Tribune, July 1899, p. 9. (Courtesy of Hanco Elenbaas).

Maître J. Steau
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

21.3.3 Vingt contre Vingt

Vingt contre Vingt[33]. (comme dans le jeu de dames)
Ce fut un combat de géants. La lutte,
Livrée au matin, dura quatre jours,
Le vieux Broken guerrier à face hirsute,
Commandait son clan êita de peaux d'ours.

Il n'vait pour toute arme qu'une hache
Qu'il brandissail d'un bras ferme et puissant.
Ah ! car if était de ceux là, bon sang !
Qui nullement ne boudaient à la tâche.

Ils étaient vingt, vingt rudes compagnons;
Comme leur chef, tous tailés à l'antique,
Redontables, d'une force athlétique
A briser et à soulever des monts.

Ils avaient vu mainte et mainte bataille.
Toujours vainqueurs ! aussi les craignait-on.
Tous portaient fièrement plus d'une entaille,
De par le corps, plus large qu'un sillon.

Ils allaient tous vers les plaines des Gaules,
Riche pays à la belle moisson,
Dont ils pourraient bien charger à foison
De gerbes d'or leurs robustes épaules

Its vennaient d'au delà du Rhin. Le sol,
Sous leurs pas lourds, frémissait d'épouvante.
La pauvre Gaule allaient, dans la tourmente,
Disparaître sous le poids de eour vol.

[33] Le Tribune, July 1899, p. 57. (Courtesy of Hanco Elenbaas)

Soudain, dans l'aube auguste et matinale,
Un cri d'appel a retenti : A nous !
Compagnons, debout ! dans l'aurore pâle,
Voyez là-bas ! l'ennemi vient sur vous.

Comme un éclair, une humaine barrière
Surgit soudain en tête du chemin
Alors que vit Broken le vieux Germain?
Vingt compagnons debout dans la lumière.

Dans l'aurore qui baignait leurs cheveux
De sa caressante et divine grâce,
Les Germains surpris virent, pleins d'audace,
Des étrangers inconnus à leurs yeux.

Ils étaient vingt, nombre égal, même taille ;
Leur jeune chef avait de longs cheveux ;
Ses yeux jetaient l'éclair de la bataille ;
De ses bras saillaient des muscles nerveux.

Sous ses armes, que l'aurore illumine
D'un rayon d'or tendrement velouté,
Le courage héroïque et indompté
Transfigurait sa fière et noble mine.

Pour la première fois. le vieux Broken
Sentit un grand frisson au fond de l'âme ;
ses fils d'Armor, leur jeune chef Kerven,
Jetaient l'effroi sur sa fougueuse flamme.

Mais prenant son courage à pleines mains,
Et, secouant sa formidable tête,
Il bondit - hurlant comme une tempête -
Arrière ! - Place !.... a moi fils de Germains !

Heurt et cris de mort, choc épouvantable,
Vingt contre vingt ! vingt Geltes et Saxons
Se donnant la mort de mille façons.
Dans un corps a corps le plus redoutable.

Pendant trois jours, du matin à la nuit,
La terre trembla sous cette avalanche,
Ge combat géant au loin fit grand bruit.
Guerriers aux peaux d ours et d'hermine blanche

Jurèrent de se vaincre. Et le combat
Terrible, ardent, recommençait sans cesse,
Sans fatigue, sans aucrine faiblesse :
Oui, « tel le Temps qui de sa faux abat ».

Ce fut un combat de géants La lutte,
Livreé au matin, dura quatre jours.
Le vieux Broken, guerrier à face hirsute.
Et son clan furent vaincus pour toujours !

21.3.4 Maître Raphael

Maître Raphael[34]
Malgré qu'il pousse adroitement le pion,
Avec génie, et souvent avec grâce !
Pour devenir un solide Champion
Il faut parfois lui donner de l'audace.

Il est pourtant de bonne et noble race,
Ayant dans l'oeil la majesté du lion,
Le courage d'un chasseur de la Thrace,
Et, toutes les vertus des fils d'Albion.

Timide avec cela, mais très-habile
A se sortir d'un piège difficile. -
Pourquoi n'est-il pas premier au tournoi ?

Connaissant à fond ce beau jeu qu'il aime
Douterait-il quelquefois de lui-même. -
En sa force n'aurait-il pas foi ?

[34] Le Tribune, August 1899, p. 124 (Courtesy of Hanco Elenbaas)

Maître Louis Raphaël
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

21.3.5 Maïtre Weiss

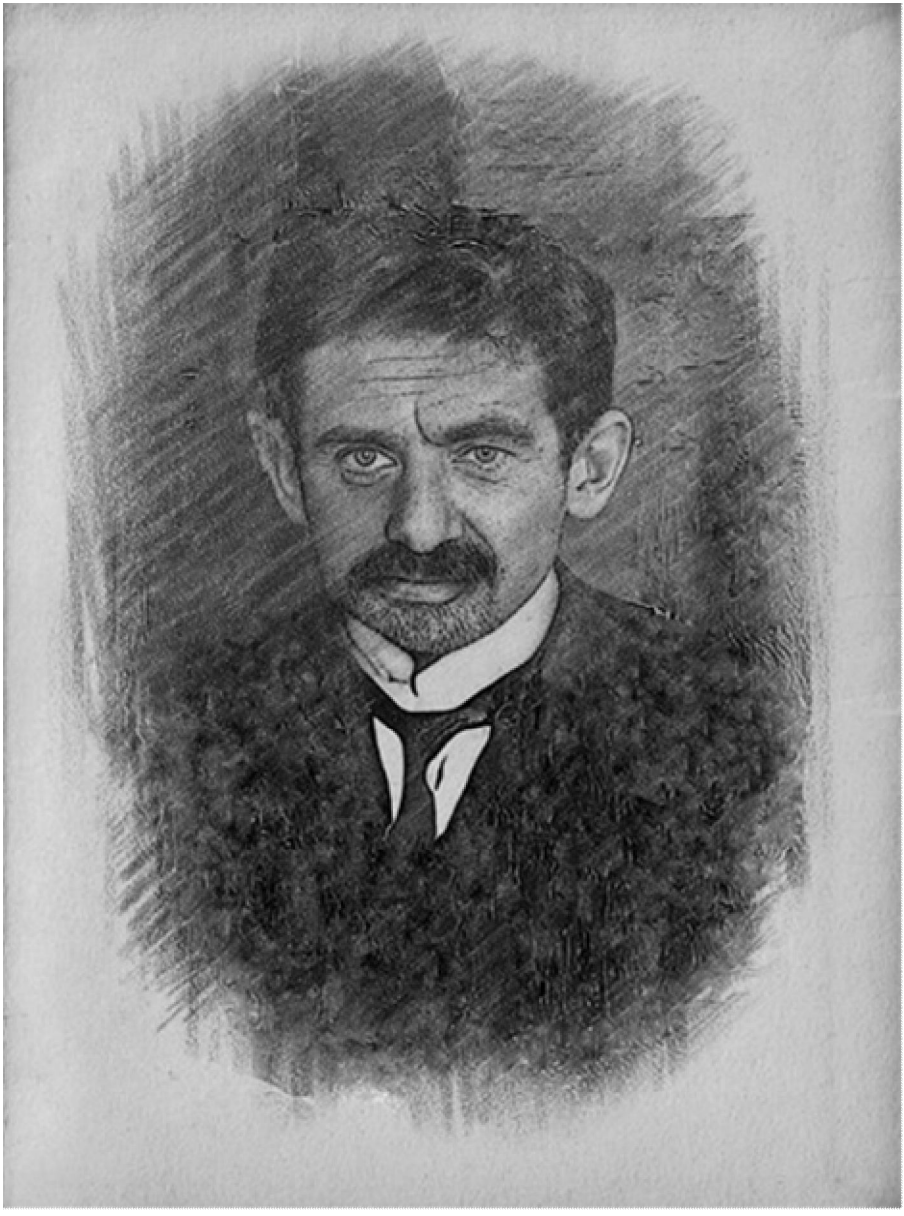
Maître Weiss[35]
Pour tous il est petit de taille,
Un mètre cinquante, - à peu près.
A Balédent vient à la taille,
On dirait que c'est fait exprès.

Il refuse dans la bataille
Tout cigare; même un « Londrès »
De peur qu'on ne fasse une entaille
A son jeu, construit en dur grès.

Il se pousse du col, et même
Se croit un phénomene extrême.
« Le faible est bien à dédaigner »

On dit: mais c'est une malice,
Qu'il profite d'un maléfice
Qu'il vous jette pour vous gagner.

[35] Le Tribune, August 1899, p. 124 (Courtesy of Hanco Elenbaas)

Maître Isidore Weiss
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

22 1900 Dutch

22.1 Josef Blankenaar

Josef Blankenaar wrote the following poem[36] on the occasion of the presentation of prizes won by the various members of the Onderinge Wedstrijd of the Constant draughts club.

22.1.1 Aan de leden van de damclub "Constant"

Bekroningsavond 27 Juni 1900
Bij elken strijd zijn overwinnaars en verliezers
Hetzij gestreden wordt met karabijn of staal;
Hier echter zijn het goede vrienden en geen kniezers,
Neen, want zij juublen mee bij elke zegepraal!
Dat komt omdat hier geest en speeltalent beslissen.
Die beide onmisbaar zijn op dit beperkt gebied;
Doet ge een verkeerde zet, gij zult uw aanslag missen

En min of meer dreigt dan de neerlang in 't verschiet.
Hebt steeds een arendsoog! Hij zal het beste spelen
Die overleg, beleid en helder doorzicht heeft;
Wie vroeger dienaar was. kan later soms bevelen,
Als eigen schranderheid hem rang en titel geeft!
In elken damvriend zit een generaal verscholen

Mits hij zich oefent op het voor hem liggend bord,
Zoo blijv dan 't nobel spel ons allen aanbevolen
Waarin - excelsior - elk lid een meester wordt.
Van wien ook 't buitenland met eer en achting spreekt...
Heil, heil de club Constant, die strijdend vriendschap kweekt!

---

[36] Damclub Constant (1034). Josef Blankenaar in Gedenkboekje ter gelegenheid van het 35-jarig bestaan van Damvereniging Constant. Rotterdam, p. 16

The date of the following poem was not mentioned in the same book, but it may have been around 1900[37].

22.1.2 Een dam leggen

Een minnaar van het damspel ging
Erg druk naar zijn geliefden kring;
Dat hinderde zijn jonge vrouw
Die daarvan hem genezen wou.
Zij vroeg hem om haar 't spel te leeren;

Een dame met een helder brein
Kan licht een knappe dam-ster zijn!
De man voldeed aan haar begeeren.
En 't schrander vrouwtje leerde 't vlug.
Nu hield zij dikwijls hem terug.
Van 't gaan naar societeit of vrinden,

Omdat hij, aan zijn huis verknocht,
Nu immers bij zijn vrouw kon vinden
Wat hij zoo vaak bij and'ren zocht.
Eens kwam een oude vriend hem tegen,
Die vroeg hem of hij voor het spel
Geen liefde of tijd meer had? ..Jawel!"

Was 't antwoord: ..'k ben het steeds genegen,
,Maar de oorzaak zij U gul gezegd:
.Mijn vrouw, die prijs stelt op heur zaken,
.Heeft voor den stroom van mijn vermaken
.,Met zachte hand een dam gelegd!"

[37] Damclub Constant (1034). Josef Blankenaar in Gedenkboekje ter gelegenheid van het 35-jarig bestaan van Damvereniging "Constant". Rotterdam, p. 17

22.2 Ives le Goff

The Frenchman Yves le Goff as the author of poems about draughts wrote again in Le Tribune *in 1900.*

22.2.1 Pour la “Tribune”

Pour la “Tribune” (S’il vous plait)[38].
Il est de par le monde en un pays charmant,
Une fille ayant père, un mâle ! et, qui l'aimant
A tel point que pour elle; il irait ... - ô Nature !
Nu comme un ver pour subvenir à sa pature.

Je voudrais à l'enfant plus d'un millier d'amants
« En tout bien tout honneur » qui, pour ses agrément
Car sa naissance est noble, exempte de roture,
Et sa vie avant tout est pleine de droiture.

Je voudrais, dis-je, voir tous les Damistes; tous
Les faibles et les forts, les sages et les fous,
Dans un élan de coeur et largesse de bourse.
En comptant toutes fois leurs modestes ressources
Lui faire un petit don ; Simplement un écu
Pour son anniversaire. - II sera bien reçu.

[38] Le Tribune, July 1900. (Courtesy of Hanco Elenbaas).

23 1901 Dutch

23.1 Josef Blankenaar

Following the example of the Constant, the V. A. D. draughts club was founded in Amsterdam shortly thereafter. The members of this club had always shown to be a worthy counterpart of the Constant draughts club. The year 1901 was calm. The annual report states that about seven members celebrated the pleasant one-year anniversary of the V. A. D. It was Josef Blankenaar[39] again who sang praises to the the event in a poem of 8 stanzas. Here is the first, fifth, and eighth stanza:

23.1.1 V.A.D.

Couplet 1

Aan de oevers van de blonde Maas,
- Beroemd in Zuid en Noord -
Klonk fusschen 't woelig koopgeraas
Een vriend'lijk Amstelwoord.
Een woord tot hen, die 't nobel spel
Beminnen en waardeeren
En 't zij in zaal of stille cel,
"Daarin met lust studeeren.

Couplet 5

De schranderheid, die strikken spant,
Bedriegt soms d'overmoed;
Wee als uw onbedachte hand
Een fout of misgreep doet!
Dan klaagt ge, door uw glans verbleekt,
Als Fraulein Leonore,

[39] Het Damspel, October 1909, No. 7, p. 103

Van wie de Duitsche dichter spreekt:
“Verloren ist verloren"!

Couplet 8

De wakkre Club van Amsterdam,
Die zich zoo kranig toont,
Heeff 't Dambord, telg uit ouden stam,
Opnieuw versierd, gekroond!
Hier is de geestdrift niet gering
Die aller hart vervulde;
Wij brengen dezen vriendenkring
Onze ongeveinsde hulde.

24 1903 Dutch

24.1 Josef Blankenaar

Especially as a poet, Josef Blankenaar has done a lot for the draughts game in general and for the Constant draughts club in particular. A few of his epigrams[40] can be found here. At the championship match in 1903 he wrote:

24.1.1 Kampioen

Lang leve — al ben ik zelf verslagen —
Hij die den titel *kampioen*
In onzen vriendenkring mag dragen ;
Zijn naam prijkt in ons damblazoen,
Hem na te volgen, te overtreffen
Is plicht op deze glorie baan
Want wie 't ook wezen moog', steeds heffen,
We een lied voor d' overwinnaar aan !

[40] Het Damspel, October 1909, No. 7, p. 106

25 1904 Dutch

25.1 Josef Blankenaar

The Master of the hundred-square mosaic Josef Blankenaar wrote the following poem[41] in 1904.

25.1.1 Ons tournooiveld

- Opgedragen aan alle vrienden van het Damspel -
Op 't vierkante bord wordt een hevige strijd
Vol hartstocht en geestdrift gestreden
Twee legers zijn blijkbaar ten doode gewijd,
Pardon wordt verleend noch gebeden!
Dat ware lafhartig, ook de eer duldt dat niet.
Daar staan ze: de blanken en zwarten,
Die, zooals nog dikwijls in het Oosten geschiedt,
Elkander bedreigen en tarten.

Dit veld, hoe beknopt, is een leerzame school,
Een beeld van het werkelijke leven,
,, Vooruit!" is de leus; hier geldt het parool:
,,Niet wijken!" 't is winnen of sneven.
Brutaal springt men tusschen en over elkaar,
Doch altoos naar regels en wetten;
Men kan slechts ontkomen aan ’t dreigend gevaar
Door valstrik en handige zetten;
Wordt een der kamplustige spelers ",kaptein",
(een titel beleidvol verkregen),

Dan is hij straks ,,Meester" van ’t gansche terrein,
Waarop hij zich vrij mag bewegen.
Nu toont de geweldenaar eerst wat hij kan;

[41] Krantenbank Zeeland De Zeeuw, 9-9-1938, p. 8

Wie kent zijn vernielende gangen?
Geen kans meer voor d' ander; tenzij de tiran
Behendig door list wordt gevangen!
Gelukt dit, dan is zijn verschalker de baas,
Die nu kaptein wordt en leider;
Gevecht loopt ten einde, wat overblijft zwicht,
De strijd is beslist in zijn voordeel;
Hoezee voor dien Meester! Op hem valt het licht
Van sluwe berekening en oordeel.
Toch heeft er geen bloed - zelfs geen droppel - gevloeid

26 1909 Dutch

26.1 Salomon Kan

The first issue of the Dutch National Draughts Federation magazine, published under the name Het Damspel, immediately had a worthy poem dedicated to draughts[42]. The poem was not finished, because we see a sequel and the abbreviation of the author's name in the second issue of the magazine.

"Den schoolmeester naverteld"

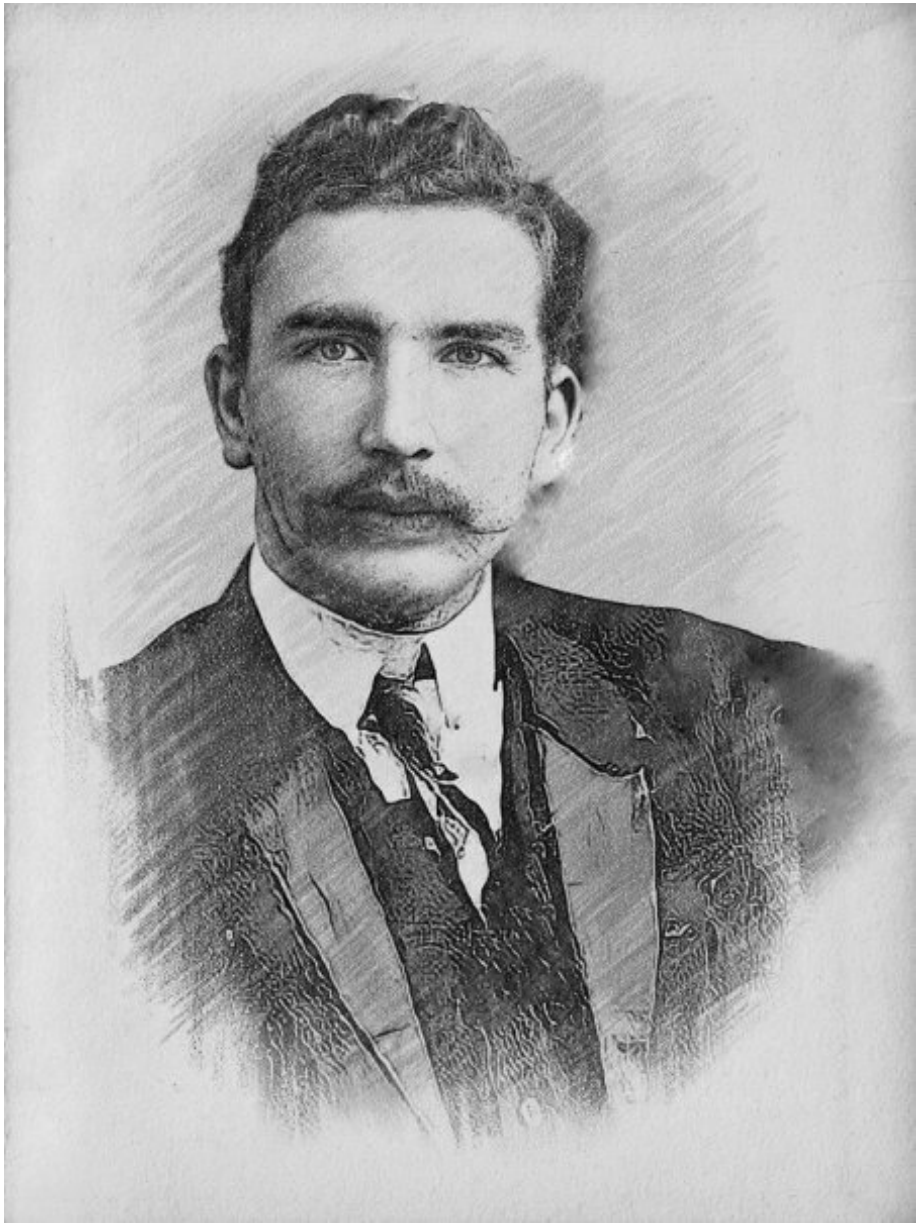
26.1.1 De Natuurlijke Historie van het Damspel (1).

Inleiding.
Als U de ware historie van het damspel leest,
Dan bemerkt U, dat er nooit een is geweest.
Om U dus iets nieuws van dat spel te verhalen,
Moet ik, met lange vingers, mij tot zekere schrijvers bepalen.
Verwijt me dus niet: ,,'t Is uit je duim gezogen",
Want het is eerlijk andere schrijvers nagelogen.
En dit is nu inderdaad het laken,
Waarvan ik een rok voor het damspel wil maken.
Het bord is ontstaan bij den timmerman,
Als het krom is, dan neem je 't eenvoudig niet ân.
Van te voren dient U wel te besluiten,
Dat het moet bestaan uit honderd ruiten!
Want een ruit te veel, is niet goed voor het spel,
Vermoedelijk weet dat de timmerman wel!
De schijven zijn gedraaid, met een kring in het hart,

[42] Het Damspel, April 1909, No. 1, p. 9

Twintig zijn er wit en twintig zijn er zwart.
Maar wie dat moeilijke spel heeft uitgebroed,
Was zeker niet goed, onder zijn hoed!
Volgens Battefeld en de Groote De Haas,
Was hij geen eigenwerkmaker of baas,
Ook was hij geen ware Bataaf,
Doch een armoedige, Egyptische slaaf,
Die, als hij geen pyramiden had te bouwen,
De steenen op het dambord ging versjouwen!
Verder had die goede man van dammen geen verstand,
Daarom kwam Ephraim van Embden in ons land,
Die ons den lof van het spel heeft bezongen
En een partij remise heeft opgedrongen.
De goede zetten kunt U uit „Het Damspel[43]" kiezen,
En hoe men „op positie" een partij moet verliezen.
Ook dient het wonder hier vermeld —
Door zekeren damrakker naverteld:
Dat de Lydiërs, tijdens een hongersnood
Door het edele damspel gered werden van den dood!
Hoe 't zij, het is zeker Lydiër's fatsoen,
Dat men maar vijf en twintig zetten in een uur moet doen.
Verder lees ik in de annalen,
Noord- en Zuidpoolsche damverhalen.
Maar daar ik meer op een warm eindspel ben gesteld,
Zij U ras verteld:
De historie is uit, en nu rest mij te wraken,
Wat men van ons nobel damspel wist te maken.

[43] Vademecum of Philip Battefeld and Jack de Haas

Philippus Lodewijk Battefeld
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

26.2 Salomon Kan

We see the sequel[44] and the abbreviation of the author's name in the second issue of the Dutch National Draughts Federation magazine.

"Den schoolmeester naverteld"

26.2.1 De Natuurlijke Historie van het Damspel (2)

De Simultaanspeler
Een simultaanspeler is iemand
Die bang is voor niemand.
Zijn bril en zijn linkeroog
Schitteren als de regenboog!
Met zijn mond en met zijn hand
Schreeuwt hij moord en brand.
Voordat Uw partij in goeden welstand blaakt
Is U, eer dat ge 't weet, finaal gekraakt!
Hij kwam niet spelen tegen U of tegen mij,
Zijn eerlijke pretentie is Neurenburger eerzuchtduikelarij.
En als de seance is geëindigd: winst vijfentwintig partijen;
Beproeft hij U nog leugenachtig te vleien,
En zegt: Mijnheer de Voorzitter!
Er is nooit een vereeniging geweest
Met zooveel heldere Dammersgeest!

De Club.
De damspelers hangen heterogeen aan elkaar,
Een avond in de week zit men elkander in het haar.
De schijven, het bord en de theorie worden verkracht,
De meest zwakke zetten worden in toepassing gebracht!
Wat geeft het, als ze op hun damkennis pralen,
De hoofdzaak is maar, dat ze hun contributie betalen;
Ze rekken een wedstrijd, verliezen bij het begin

[44] Het Damspel, May 1909, No. 2, p. 20

En ruilen, bij het naar huis gaan, hun oude parapluie voor een betere in.

Het Orgaan.
De krant, de krant!!
Het beloofde land
Van onzin kramerijen,
Daarin schrijven wij,
En kijven wij,
En plaatsen dampartijen!
Over theorie en analiseeren
Trachten wij heusch te kwinkeleeren
En onze problemen zijn altijd frisch,
Wij plaatsen alleen wat oorspronkelijk is!!
De krant, de krant,
Het beloofde land
Vordert wijs bestuur en scherp verstand,
Daarin schrijven wij
En kijven wij
En is elke meening vrij.
En opdat het eerste nommer niet te gauw heet' versleten,
Worden zoowel het nommer als de dagteekening
er kwansuis bij vergeten

26.3 Salomon Kan

This long draughts poem continues[45] *in the third issue of the Dutch National Draughts Federation magazine.*

"Den schoolmeester naverteld"

26.3.1 De Natuurlijke Historie van het Damspel.

Het Concours.
Zijn er algemeene feestdagen plus een Zondag in het verschiet
En het regent niet,
Dan beraamt het bestuur een nationalen strijd
En je hospita is verheugd, want ze raakt je drie dagen kwijt!
U ontvangt een circulaire; de plannen zijn groot!!!
Aan het inleggeld hebt U een broertje dood.
U leest de verdeeling in verschillende klassen,
Uwe oogen puilen nieuwsgierig uit de kassen:
Wie geeft hun het recht mij in te deelen?
Ik moet in de klasse der meesters spelen!!
Medailles, diploma's, kunstvoorwerpen zijn het aas
Om te dammen op het Kerstfeest, op Pinkster of Paasch.
Onder strenge discipline wordt U dan gesteld,
Geen schijven betasten, de minuten geteld,
Verplichte notatie, geen woord, geen geluid,
Anders gooit de commissie U de speelzaal uit!
De beroemdste spelers van het damspel zijn daar,
Zij beven en sidderen voor elkaar,
En er is nooit een speler meer gevreesd
Dan die van zijn leven kampioen is geweest!
Begint eindelijk de wedstrijd, het lijkt haast een abattoir,
Uw geest is loom, Uw lichaam is zwaar,
Uw maag is van streek en de poriën zijn verstopt
En in zoo'n situatie wordt U dikwijls geklopt!
Wie het langst op zijn stoel als van Hoogendorp kan suffen

[45] Het Damspel, June 1909, No. 3, p. 39

Hoor je later op een behaalden kampioenstitel bluffen !
Hoezee! voor nummer één, het dammend genie,
Waar zag U ter wereld zijn evenknie?
Want als U zijn spel na den wedstrijd overwoog,
Dan zag U, hij viel bij gebrek aan zwaarte omhoog!
Enfin, per abuis
Glanst een kruis
Op zijn ridderlijken jas
En te pas
Ziet men hem snel uit de damwereld verdwijnen
Om voor zijn achterkleinkinderen als onoverwonnen[46]
„KAMPIOEN" te verschijnen.

[46] Werd hier "Aris de Heer" bedoeld?

26.4 Salomon Kan

Another continuation[47] *of this long draughts poem is in the fourth issue of the Dutch National Draughts Federation magazine.*

"Den schoolmeester naverteld"

26.4.1 De Natuurlijke Historie van het Damspel.

De Problemist.
De psychologie van den problemist
Is een antieke voorraadskist
Van afgedankte diagrammen.
Als hij zich op wil kammen
Draait hij twee, drie papieren in elkaar,
En het reuzen-probleem lijkt nergens naar!
Dan verschijnt zoo'n product in alle kranten,
En de ijverige damtrawanten
Suffen dag en nacht! —
Nooit begeeft hun de kracht —
Uit pure hartstocht en liefde.
Waar je den problemist het meest mee griefde?...
Het was niet zijn wensch,
Dat zelfs de knapste mensch
Zijn raadseltje zou raaien;
En hij verwenscht in zijn gemoed
Al dat oplossersgebroed
Vierkant of rond naar de haaien!
Daarom is menig veelbelovende componist er tusschen uitgeknepen,
Omdat hij zijn eigen surrogaten niet heeft begrepen.

[47] Het Damspel, July 1909, No.4, p. 58

De Oplosser.
Arme, arme stakker,
Hij ligt altijd wakker
En ziet er uit of hij slaapt. —
Als hij gaapt,
Past een dambord precies tusschen zijn kaken.
Woorden hoort U hem zelden slaken.
Krijgt hij van de ware combinatie lucht,
Dan ontsnapt hem een akelige dammerszucht!
En hij slaat zich voor z'n bol
Half dol,
En rukt aan zijn veel tc lange haren.
Wie had ooit gedacht,
Zoo'n pracht
Van een probleem te verklaren?
Goddank, dat is gevonden, nu de volgende zet.
En zijn vrouw stapt parmantig alleen weer in bed.
Zoo slijt hij zijn leven en hij slijt dat van haar,
Want nooit lijken twee problemen precies op elkaar.

26.5 Salomon Kan

The final segment[48] of this long draughts poem is in the fifth issue of the Dutch National Draughts Federation magazine.

"Den schoolmeester naverteld"

26.5.1 De Natuurlijke Historie van het Damspel.

De Slagspeler.
Rinaldo Rinaldini, in merg en in bloed,
Loert hij goed
In het gemoed
Van den vijandelijken stoet.
Verradelijk springt hij u naar de keel,
Slaat nooit per abuis een schijf te veel,
Zet vallen en strikken, zoodat je inwendig beeft
Daar het zwaard van Damocles boven je hersens zweeft.
Uw afwezigheid van geest
Is zijn bandietenfeest
En theatraal roept hij uit „Je bent er geweest!!"...
Klaagt U kreunend aan allen, die het zien,
„Ach, dien zet kende ik al voor een jaar of tien !"
En het hoonend gelach kunt u — sprekende — smoren :
„De partij is niet gewonnen, maar ik heb het verloren."

De Schijven.
Figuren van vreemde fantasie
Ziet elke speler, die
Met geest vol combinatie
En damhallucinatie
Ons tijd ten offer bracht.
Wij toov'ren voor zijn oogen
Het ongekend vermogen

[48] Het Damspel, August 1909, No.5, p. 74

Van een verborgen kracht.
Verdriet en menschelijk lijden
Vergeet ten allen tijden
De toegewijde slaaf
En braaf
Speelt hij met ons en wij met hem.
Zijn wil is in een ijzeren klem,
Maar nimmer voelt hij banden, —
Het damspel is
Toch zeer gewis
Het spel voor alle standen !
Op, denkers, op! In 't labyrinth van schijven moet U dwalen,
Zoekt daar het hoogst genot en meesterschap
uit het geestig spel te halen.

Henri J. van den Broek
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

26.6 Salomon Kan

Everything that glitters and radiates attracts and shows us everything concerning our draughts game in the glow of the True, Beautiful and Good. This has been neatly demonstrated by our true teacher of draughts, the brilliant player Salomon Kan. His talent is outstanding and versatile. Wherever he starts the cart rolls, gently, as if by itself. Salomon Kan shows us what he is capable of with more than his usual driving force and this is, in fact, not the least of his strengths as a draughts player. In all league and mass tournaments in which he has participated Kan has always lifted his opponent out of the saddle with a knightly touch and such light should also be seen in our glorious tournaments. The art of draughtsmanship comes to fame and glory because of it. This time he dedicated a short poem to the secretary of the Dutch National Draughts Federation, Mr. Henri van den Broek[49].

26.6.1 Henri van den Broek

Wie zich in 't Damspel hoog verlustigt en vermeit,
Een gansch enorme mate van bedrijvigheid,
In vrijen tijd, zoo 't heet, aan „Constant" wijdt,
Daarneven ook een held is in bescheidenheid,
't Is HENRI VAN DEN BROEK,
Wiens onvermoeibaar streven,
Als ooit het Damspel zonk,
Het weer zou op doen leven !

[49] Het Damspel, November 1909, No. 8, p. 120

Dr. Alfredo Molimard
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

27 1911 French

27.1 Ives le Goff

Yves le Goff must have written many more poems, but few are known. Fortunately, Pierre Lucot included some of his poems in the manuscript he left behind, which is now in the possession of Hanco Elenbaas. Two poems refer to the year 1911.

27.1.1 A nos champions !

Alfred Molimard & Marcel Bonnard[50]

Il est ole par le monde un jeu que l'on admire,
Dont les combinaisons approchent du grand art,
Mais pour le bien jouer il faut un Molimard
Qui s'impose a present oui tel un point de mire.

Paris possède un Weiss. Lyon j'ose le dire,
Sans jalouser ce Maître en a plus que sa part.
Car Alfred n'est-il pas double d'in fin Bonnard.
Qu'un divin Palamède a tout instant inspire ?

Par deux fois tour à tour en des faits éclatants,
Ils ont vaincu sans peur les plus fameux titans
Jusque la réputés comme tels invincibles!

Du "Damier Lyonnais" dont vous êtes l'honneur,
Ami Marcel et vous, jeune et vaillant docteur;
Restez toujours pour lui les deux enfants terribles !

Lyon, le 21 Janvier 1911

[50] Manuscript of Pierre Lucot. (Courtesy of Hanco Elenbaas).

Marcel Bonnard
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

27.2 Yves le Goff

Yves le Goff wrote a very long poem on the occasion of the tenth anniversary of Damier Lyonnais, which was founded on 13 May 1901. This poem also appears in Pierre Lucot's manuscript which is now in the possession of Hanco Elenbaas.

27.2.1 La decennale du “Damier Lyonnais »

La decennalle du « Damier Lyonnais[51] »
J'aurais voulu ce jour vous faire de beaux vers
Pour souligner l'éclat de vos deux premiers lustres,
Dont le ravonnement aujourd'hui vous illustre
Sans avoir pour dela recours aux faits divers.

En avoir le courage at ne pouvoir le faire,
Posséder un sujet qui puisse vous charmer,
Le sentir palpiter, ne pouvoir l'exprimer
Done le dire en beaux vers c'est tout une autre affaire.

Il devrait c'est certain, s'en aller somme un jet.
"vous yous dites, vraiment, ce qu'il dit ast bien vague"
Je youdrais, je ne peux, ma cervelle divague,
Il est pourtant fort beau, surprenant mon sujet,

Donc pour chanter ce jour et son but et sa fête;
Plus d'un à travers vous l'aurait mieux fait que moi
In terme plus vibrant double d'un saint émoi
In vous disant cela je suis un bon prophète.

Pour mon pathos enfin soyez tous indulgents,
J'aurais certes mieux fait de vous conter la chose
tout doucement sans phrase, an une simple prose;
Car mes vers sont peut-être un peu trop indigents.

[51] Manuscript of Pierre Lucot. (Courtesy of Hanco Elenbaas)

Un peuple heureux dit-on n'a pas besoin d'histoire,
Cela se dit sans cesse et c'est connu de nous,
Mais la Société demande pour sa gloire
Un peu de cette histoire instructive pour tous.

Or donc s'est bien le cas de la belle phalange,
De ces beaux combattants du "Damier Lyonnais",
Humbles autant que forts exécrant la louange.
Le "Damier Lyonnais" est quelqu'un désormais

Voici dix ans je crois depuis votre naissance,
Yous êtes depuis lors ô superbe Damier
Pour beaucoup un Mentor ou bien une puissance !
Par vos oeuvres enfin aujourd'hui le premier

Dix ans voici dix ans que vous vivez en somme,
A grand pas de géant sans cesse vous montez;
On admire vos faits, on en compte la somme,
On chante vou succès car vous les méritez.

Votre gloire n'est pas une gloire éphémère
Tout est là pour le dire; examples at travaux,
Pour beaucoup de damiers vous êtes une mere
A qui vous inculquez vos désirs les plus beaux.

Et tous pendant ce cycle étonnant et superbe
Qui tous jeunes at vieux du "Damier Lyonnais"
Vous l'avez fait grandir par la lutte at le verbe
Votre Société, première désormais.

Dix ans cela se compte et c'est bien quelque chose
Où chaque jour vous donne un incessant labeur,
Dix ans cela vous fait comme una apothéose
Avec en plus "Damier" un cachet de grandeur."

A notre beau "Damier" un nom bien cher s'attache,
Vous le nommer Messieurs c'est le fêter aussi ,
Celui qui fut sans cesse inlassable à sa tâche,
Celui qui l'a conduit a l'honour jusqu'ici.

Son nom j'ose le dire est sur toutes les lèvres,
Il est le sinonyme et de lutte et d'honneur !
Et je comprends par fois qu'on a les saintes fievres
Four conduire sans tache un rude et dur labeur,

Donc s'il fut au travail, il doit être a la joîe.
Acclamons d'un seul voeu notre Cher Président,
It si pour le fêter le Ciel aussi flamboie
Là-haut notre beau jeu doit se jouer souvent.

Lyon, le 30 mai 1911

Pierre Lucot
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

28 1912 Dutch

28.1 Salomon Kan

Lyrical draughts poetry
The Eternal Feud was the first of a new series of poems which the editor of Het Damspel Salomon Kan released from his poetic vein[52].

28.1.1 De Eeuwige Veete

Elegie
Ze liggen problematisch in het zakje bij elkaar,
De witte en de zwarte schijven,
Zij haten elkander zoo echt familiaar,
En worstelen, waar ze ook verblijven !
Op het dambord zijn zij in hun element
Waar ze al hunne krachten ontvouwen,
Daar slaan ze den vijand, belegeren de bent,
Om strategisch terrein te behouen.
Ten laatste als er weinige weerbaren zijn,
Slaan ze woest door elkanders gelederen
En komt er één snel aan de uiterste lijn,
Hij kroont zich met Maarschalks vederen !
Moorddadig zijn strijdlust, vernielend zijn wraak,
Met alleenheerschappij is voleindigd zijn taak!
En dan komen ze weêr in het zakje bij elkaar
En ze haten elkander zoo echt familiaar,
En ze worstelen waar ze ook verblijven,
De zwarte en witte schijven.

[52] Het Damspel, December 1912, No. 9, p. 141

Salomon Kan
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

29 1913 Dutch

29.1 Salomon Kan

Lyrical draughts poetry
In the previous issue of Het Damspel readers were introduced to the first of a new series of poems which editorial board member Salomon Kan had released from his poetic veins. And the enthusiasm with which the Eternal Feud was received (which was something quite new in the draughts world) showed that such a change among all that heavy draughts stuff was really appreciated[53].

29.1.1 Sonnet aan het Dambord

Ach, heerlijk mozaik, zeg toch eens om wat reden
Dat elke ruit mij boeit met onweerstaanb're macht,
Zelfs vijftig keer mij toont een anderen vorm van kracht,
Waarmee, in 't prachtig spel, ik altijd heb gestreden ?
Eén zwarte en witte schijf op Uwe donk're ruiten
Ontlokken 't vakkenspel een wond'ren gloed en toon;
Vermeerder 't schijvental, dan, voor mijn oogen schoon
Treedt schitterend Uw ziel vol majesteit naar buiten !

Als wit en zwart, ten strijd, Uw Veld van Eer betreden,
Dan lijkt mij elke schijf een levendig soldaat,
Wiens wel en wee mij zeer ter harte gaat,
Als in uw Zonnig Rijk met geestdrift wordt gestreden !
Dan houdt mij 't grootsch tournooi in uw quadraat gevangen,
Terwijl ontspanningstijd zich haastig henen spoedt,
Aan U, die zoo het spel van mijn verbeelding voedt,
Aan U wijd ik mijn lied in duizend schoone zangen!

[53] Het Damspel, January 1913, No. 10, p. 159

29.2 Salomon Kan

In these verses Salomon Kan describes the rules and characteristics of the game of draughts[54].

29.2.1 Kort begrip van het Damspel

Kort begrip van het Damspel.
Veertig schijven, vijftig vakken
Evenveel voor 't bordverband,
Diagrammen liefst bij pakken,
Lange lijn aan linksche kant.

Voorwaarts schuiven in positie,
Slaan verplicht der meerderheid,
Nimmer blazen is conditie
Speelklok waarschuwt: beid uw tijd !

Openingspel naar theoriën,
De Haas, van Embden, Balédent;
Kies gerust er één van drieën,
Ieder weet het zijne er van.

Combinatie, tempozetten,
Slagzet of probleem, gewis
Nooit vooruit de huid verdeelen
Eer het spel gewonnen is !

Haarlemsch zetje, Turksche slagen
Offer schijven en breek dóór,
Maar, U hoeft het nooit te vragen,
Damslag gaat beslist niet vóór.

[54] Het Damspel, February 1913, No. 11, p. 175

Tijdens spel analyseeren,
Nimmer 't met uw vingers doen
Eindspel Blankenaar studeeren,
Wordt U driewerf kampioen !

George Balédent

Zwakke zetten, hinderlagen
U maakt zo met geen mouwzet goed,
Will g' U op het kerkhof wagen.
Ruil den stand als ‘t wezen moet.

Sluit hem op, den langen vleugel !
Aanval krachtig afgeweerd,
Zit ge houvast in den beugel,
Schreeuw niet als U winst noteert !

Ziet gij snel de kansen keeren
Is de stand kritiek voor U ?
Tracht remise te forceeren
Of…zeg franchement : Perdu !

30 1916 Dutch

30.1 Salomon Kan

The New Year's Greeting[55] *was given by the editorial board of Het Damspel, but everything seems to indicate that this poem was written by Salomon Kan who was a member of the editorial board of this magazine at the time.*

30.1.1 Nieuwjaarsgroet

Fel bewogen door den strijd,
Vlood het oude jaar daar henen ....
Een nieuwe tijd is thans verschenen,
Die wellicht naar vrede leidt!
Woest regeert het scherpe zwaard
Schuldloos doet het velen sneven . ..
Strijd is vader ook van 't leven,
Maar heeft dan een beetren aard.
Eed'ler worsteling vuurt hij aan,
Edel, als op vijftig velden,
Eert en huldigt alle helden,
Die met geestkracht strijden gaan.
Tweemaal twintig in getal
Zijn de schijven op de ruiten
Waar, in strijd geen kogels fluiten,
Waar geen bloed ooit vloeien zal ....
Op ten strijde! Moogt ge wel
Bij 't damspel U verweren,
Eens, voorwaar, zal men U eeren,
Als een meester in ons spel.
Brengt het nieuwe jaar ons vrêe, —

[55] Het Damspel, January 1916, No. 10, p. 1

Dammers zullen dien nooit sluiten;
Altijd kampen op de ruiten,
Is ons aller hartebêe.
Wenschen wij den lezer heil!
Vrede brengt weer troost in 't lijden,
Dammend zult U blijven strijden,
't Voert ons spel op hooger peil.

31 1921 Dutch

31.1 Hadé Esser

Hadé Esser wrote a short poem[56] in the new year about the draughts events.

31.1.1 Verzuchting

Nooit word ik een meester of kampioen,
Dat is iets wat ik rechtuit beken.....
Maar wat kan je wijselijk d'r nu aan doen
Als je immers ,, Weiss" zelf niet ben!

In m'n club zal ik niemand verdringen.
Of een paar borden over springen.
Dat is iets wat ik gulweg beken ..
't Komt omdat ik geen "Springer" ben !

Slim ben ik ook, op m'n eigen manier,
Maar 't helpt me niet, 't helpt me geen zier.
Wat ik doe, en hoe ook er naar gis,
Er is altijd een "Vos" die slimmer is.

Soms zou je uit je vel willen springen,
En je stelt je dan aan als een dwaas.
Want als je naar een titel wilt dingen,
Wordt je voorbij gestreefd door een "Haas".

[56] Het Damspel, January 1922, No. 1, p. 3

Ben Springer
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

32 1922 Dutch

32.1 Hadé Esser

Hadé Esser wrote another poem[57] in the new year and reviewed the events of 1921.

32.1.1 Revue 1921

1.
"Weer een jaar, zucht menigeen
En kijkt den tijd weemoedig na,
Die met snellen spoed verdween
En “slagen” strooide zonder wederga.

2.
Kijk je in de damwereld rond
Dan zie je terstond.
Dat het daar beter dan ‘t vorig jaar is
Wat trouwens als koffie zoo klaar is.

3.
't Maandblad kreeg een nieuw pak
Werd gedrukt op beter papier
D’Administrateur kwam op z'n gemak
En kreeg in het makje pleizier.

4.
We kregen ook bezoek van Weiss
En Fabre, kampioen van Parijs.
Die hebben zich hier duchtig geroerd,

[57] Het Damspel, January 1922, No. 1, p. 3

En menigen strijd gevoerd.
Toen ze hier wat hadden geleerd.
Zijn ze'm weer gesmeerd.

Jack de Haas
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

5.
Jack de Haas bracht het er goed af
Door een match van Fabre te winnen.
Voor hem neem ik m'n hoed af,
Da's een man om wat mee te beginnen

6.
Hulde ook voor onzen Bondssecretaris,
('k Bedoel den Heer Henri J. Pantalon)
Die z'n werk dat nog al zwaar is
Zoo goed deed als 't maar kon.

7.
Herman de Jongh laat zich voortaan Meester boemen
En dat is gewis een titel on je op te beroemen.
Z'n spel (waardoor hij won) was mooi en gaaf
En 2'n grootste concurrent was Pietje Schaaf.

8.
Onze afdeeling problematiek.
Leed aan jicht en rheumatiek
Nu hebben we een "groenteman" als dokter genomen
En hopen de ziekte spoedig te boven te komen.

9.
De voorzitter van onzen Bond,
Was over t'algemeen niet erg gezond,
Doch we hopen een volgende keer te schrijver:
Dat hij in Bestuur en Redactie zal blijven
Om met dezelfde energie en lust te werken,
En onze gelederen weer te versterken.

10.
De wedstrijd om den Kampioenstitel van 't Land,
Was spannend en interessant,

Marius Fabre
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

Damme heeft z’n naam eer aangedaan
Door met den titel schuiven te gaan,
Van Vos is gebleken
Dat hij wel z'n haren verliest, niet z’n streken.
Haye zag z'n kansen verkeken
En Prijs is in z'n successen blijven steken.
De andere sollicitanten,
Waren vast geen figuranten.

11.
‘k Zal jullui niet langer vervelen
Maar mijn wenschen uit gaan deelen:
Voor den Administrateur: Veel Damspel-abonnementen
Voor den Penningmeester: bosjessenten
Voor de spelers, veel succes
(Plus iederen dag rijst met krenten)

12
Verder wenst de Redactie en Administratie den Dammers
altegaar
Veel Heil en Zegen in het Nieuwe Jaar.

32.2 W. van Daalen

W. Van Daalen wrote a long poem in 1922 on the occasion of the 15th anniversary of the Haarlem's draughts club[58].

32.2.1 Haarlemse Damclub

't Was in den jare 19 zeven,
Toen in de schoone Spaarnestad
Een dammerskreet werd aangeheven,
En 'n Damclub in het leven trad.
Die kreet weerklonk door bosch en velden,
Vond weerklank in paleis en hut,
En plots verschenen wakk're helden,
Die voormaals lagen in den dut.
Zij daagden op van alle zijden,
Met bord en schijven in de hand,
Gereed hun partners te bestrijden,
In 't heele lieve Vaderland!
De club begon steeds aan te groeien,
En menig dammer in den dop
Hij leerde met de schijven stoeien,
Met Nestor Matla steeds voorop!

Er werd gevochten vele malen,
Gevochten tegen Noord en Zuid,
Nu eens kreeg Haarlem op zijn schalen,
Dan weer een ander op zijn huid.

Wat in die reeks van 15 jaren
In , Haarlemsch Damclub" kwam tot stand,
Is met geen worden te verklaren,
't Is als de golven aan het strand ! ...

[58] Het Damspel, October 1922, No. 10, p. 170

Het moet den Nestor wèl een eere,

W.J.A. Matla
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

En wel een reuzenvreugde zijn,
Den groei en bloei te constateeren
Van Haarlemsch Club op dit festijn.
Nu willen wij het niet gaan wagen
Te noemen ieder lid, wiens werk
Het zijne hier heeft bijgedragen
De club te maken groot en sterk.
'k Ben bang, dat 'k iemand zou vergeten;
En daarom: hulde en lof gebracht
Aan ieder, die zich heeft gekweten
Van task en werk, hier uitgedacht!

Toch moet ik eenen naam hier noemen
Van 'n man, die werk'lijk wel verdient,
Dat w' op d*eez*' avond hem eens roemen
Als onze actiefste dammersvriend !
Wie leidt hier de vergaderingen,
Met weldoordachte woordenkeus?
Wie leidt, naast zooveel andere dingen,
De damconcoursen, serieus?
Wie gaf hier meen'ge onderrichting
In 't spel, aan hem die vaak verloor?
Wie bracht, door theorieverlichting,
Hier menigeen in 't goede spoor?
Wie zorgt in plaatselijke bladen
Voor 'n welverzorgde Damrubriek?
En laat de Damliefhebbers baden,
In golven der Problematiek ?

Ja, éénen naam moet ik hier noemen
Van 'n man, die werklijk wel verdient,
Dat w' op deez' avond hem eens roemen
Als onze actiefste dammersvriend !
Hij moge het dan niet willen weten,

Het is en blijft des ondanks waar,

Dat hij *Van Dartelen* zal heeten,
De President der dammersschaar.
Veel heeft de club aan hem te danken,
Door hem is zij thans wát ze is !
En daarom in deez' dichtersklanken
Zij hij gehuldigd blij en frisch ! ! !
Hij blijve lang nog onze leider,
En voer' de Club ten hoogsten top.
Hij blijve lang onz' medestrijder,
Die sloeg reeds meeng' een op den kop !

De Club brengt na deez' 15 jaren,
Waarbij zij 50 leden kent,
(Met jonge, grijze en kale haren) ....
Huld' aan Bestuur en President ! !

J.W. van Dartelen
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

32.3 Hadé Esser

Hadé Esser wrote another poem[59] months later in 1922 that contained an ode to wood and the draughts game.

32.3.1 Ode

I.
Als je in 't bosch een boom ziet staan,
Zie je d'r ogenschijulijk niets bijzonders aan,
Doch als je even je gedachten laat gaan,
Bemerk je, dat bij veel nut heeft gedaan.

II.
He and trachten op to noemen.
Waurop een boom zich kan beroemeny
Hij verschaft ons hout voor huizen,
Schepen, tafels, stoelen en sluizen.

III.
Hij brengt werk voor beitel en zang
En vleesch voor hammen in den Haag
Een galg voor den snoodaard
Een stok voor den grijsaard.

VI.
En bij 't levensend, als 't geding is beslist,
Zorgt hij voor 't hout van je kist,
Doch door ons moet hij verheerlijkt worden,
Omdat hij hout levert voor schijven en borden.

[59] Het Damspel, May 1922, No. 5, p. 3

32.4 H. J.

16 September 1922 would have been the 10th anniversary of the formation of the Velser Mutua Delectatio Draughts and Chess Club. Someone with the initials H.J. wrote a poem[60] on the occasion of this celebration.

32.4.1 Mutua Delectatio

Mutua, die jubileert....
We zijn er allen mee vereerd,
Met onzen zegen wensch niet karig
Want Mutua is jarig.

Tien jaren heeft zij reeds bestaan
Moog' zij steeds nog voorwaarts gaan,
En in het schoone damclub leven.
Elkander altijd vriendschap geven.

Haar ledental is in stijgende lijn.
Wij houden onze banier ook altijd rein.
Wanneer zij wappert hoog in de lucht,
Dan zijn wij voor geen vrees beducht.

Mutua, die jubileert ...
Van harte wel gefeliciteerd.
De Damclubs van het heele land,
Reiken ons de vriendenhand.

Alle dammers zeggen met week gemoed
Dat Mutua in de bloemen moet.
Zij schenken ons hun beste wenschen
Hun hart'lijkheid die kent geen grenzen

[60] Het Damspel, August 1922, No. 8, pp. 137-138

Ons Bestuur, deftig in rok gestoken
Heeft de feestrede uitgesproken.
Zij hebben besteld een fijn diner,
Alle leden zijn daarmede tevreê.

Maar Mutua heeft meer gedaan.
Zij heeft op haar lijst ook sterke spelers staan.
Zij sloegen in wedstrijden een goed figuur.
Al speelde men ook 30 zetten in 't uur.

Het Hoofdbestuur van onzen bond,
Vindt zijn dochter kerngezond.
Zij blikken vriendelijk naar Den Haag.
Denkende aan ons feest heel graag.

Was Mutua eens niet geboren
Vele dammers waren dan verloren.
Hoog op het glas met d' eerewijn!
Omdat we in feestelijke stemming zijn.

Zoolang er nog 1 bord is met 2 schijven,
Zoolang zal Mutua in leven blijven.
We maken van ons spel veel studie,
Maar nooit geen onderlinge ruzie.

We zijn een sieraad van den bond,
Komen met onze financiën rond.
We hebben nog geld voor groot festijn.
Vooruit . . . schenkt in, den eerewijn!

We hebben vele wedstrijden voor den boeg,
Van kampen hebben wij nooit genoeg,
We strijden sportief voor Mutua,
Jubelende onze victoria.

God , Hermes" bewaker van ons spel,
Dat gij de Maker zijt, dat weten we wel,
Geeft ons de noodige inspiratie
Voor slagspel en diepste combinatie.

Mutua is steeds aan U gewijd,
Geeftaan alle dammers ook gezelligheid
Doch mogen eens de slechte tijden komen,
We zullen steeds van Vader ,, Hermes" droomen.

32.5 Hadé Esser

Hadé Esser wrote a poem[61] in September 1922 as a result of the passing away of Carel George Vervloet, the chairman of the Dutch Draughts Federation.

32.5.1 Het heengaan van C.G. Vervloet

Verhef, o dichtergeest Uw droefste zangen,
 En zing een lang en droevig lied.
Roep uit door smart bevangen
 Van 't groot verlies aan ons geschied,
Laat, klokken, Uw boodschap hooren
 Over heel het land, met somberen klank.
En het zwel' aan in machtige accoorden
 Tot een zang van vereering en dank.

[61] Het Damspel, May 1922, No. 5, p. 3

Carel George Vervloet
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

33 1924 Dutch

33.1 J. J. C. Wijnmaalen

Only a short poem by J.J.C. Wijnmaalen[62] was written this year.

33.1.1 De laatste loodjes wegen 't zwaarst

Combinatie, positie of slagzet,
Het is alles heel interessant;
Maar het belangrijkste blijft toch het eindspel,
Daar eerst dan de beslissende strijd ontbrandt.

[62] From "Damgedichtjes from J.J.C. Wijnmaalen. In: Het Damspel, October 1924, No. 10, p. 204

34 1925 Dutch

34.1 A.K.W. Damme

The draughts player A.K.W. Damme also could not resist writing a short poem about draughts[63] *that calls for nerves of steel.*

34.1.1 Dam-pessimisme

Rook'rige zaal, rumoer en gepraat,
Wieb'lende tafel, die aan 't foxtrotten slaat,
Toeschouwers, die heen en weer exerceeren,
Dringen en duwen, analyseeren.
Wedstrijdleider, die rumoert door z'n ‚still"
Kellner, die in tijdnood afrekenen wil,
M'n heele system gaat vandaag als op krukken,
M'n Meester-illusies..... liggen aan stukken!

[63] Het Damspel, January 1925, No. 1, p. 24

A.K.W. Damme
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

34.2 Hadé Esser

This time Hadé Esser devoted a draughts poem to an epitaph to a blind player[64].

34.2.1 Grafschrift op een blind-speler

Dammer, gij die ontroerd voor m'n zerk staat te kijken,
Denk niet, dat 'k van verveling zal bezwijken.
Nog niet één minuut heb ik me liggen vervelen,
Omdat 'k zoo slim was blind te leeren spelen!

[64] Het Damspel, February 1025, No. 2, p. 48

34.3 Dikkie Damrig-Dicht

A draughts player under the pseudonym of Dikkie Damrig-Dicht wrote a passionate poem about the game of draughts[65].

34.3.1 Ode door een Ongenees'lijke

Dierbaar bord met trouwe schijven
mij is j' aanblik wonderzoet.
Bij ons minnend samentreffen
laait m'n hart in liefdegloed.

Als je honderdoogig damvlak
mij zoo schattig tegenlacht,
worden al jouw strakke lijnen
mij zoo innig teer en zacht.

'k Vlei m'n damm-rig hoofd zoo gaarne
aan je stevig centrum neer,
als je met je vleugels liefkoost
blijft deez' aard geen traandal meer.

Het geklikklak van je schijven
street als dansmuziek m'n oor.
'k Kan op jou geen kerkhof vinden,
'k ben op al je ruiten smoor.

Gun m' een kijkje in je boezem
waar zoo menig lokzet sliep,
waarin ik, onnooz'le minnaar,
denkend winst te krijgen, liep.

---

[65] Het Damspel, February 1025, No. 2, p. 48

Op je kronkelgrage paden
waar ik aas op schjiven-buit,
loopt m'n diepdoordachte slagzet
dikwijls op een blunder uit.

Een partij, op jou gewonnen,
siert in zware lijst m'n wand.....
doch de vuilnisman kreeg droevig
elk' door mij verloren stand.

k Loop me met de vraag te kwellen,
daar m'n ziel in liefde blaakt:
Hoe je toch zoo vaak kunt dulden,
dat 'k op jou word ingemaakt?

34.4 W. van Daalen

At the beginning of 1925 W. van Daalen was awarded the first prize in a competition of draughts poets organised by the Dutch Draughts Federation[66].

34.4.1 Op het kampioenschap van Nederland

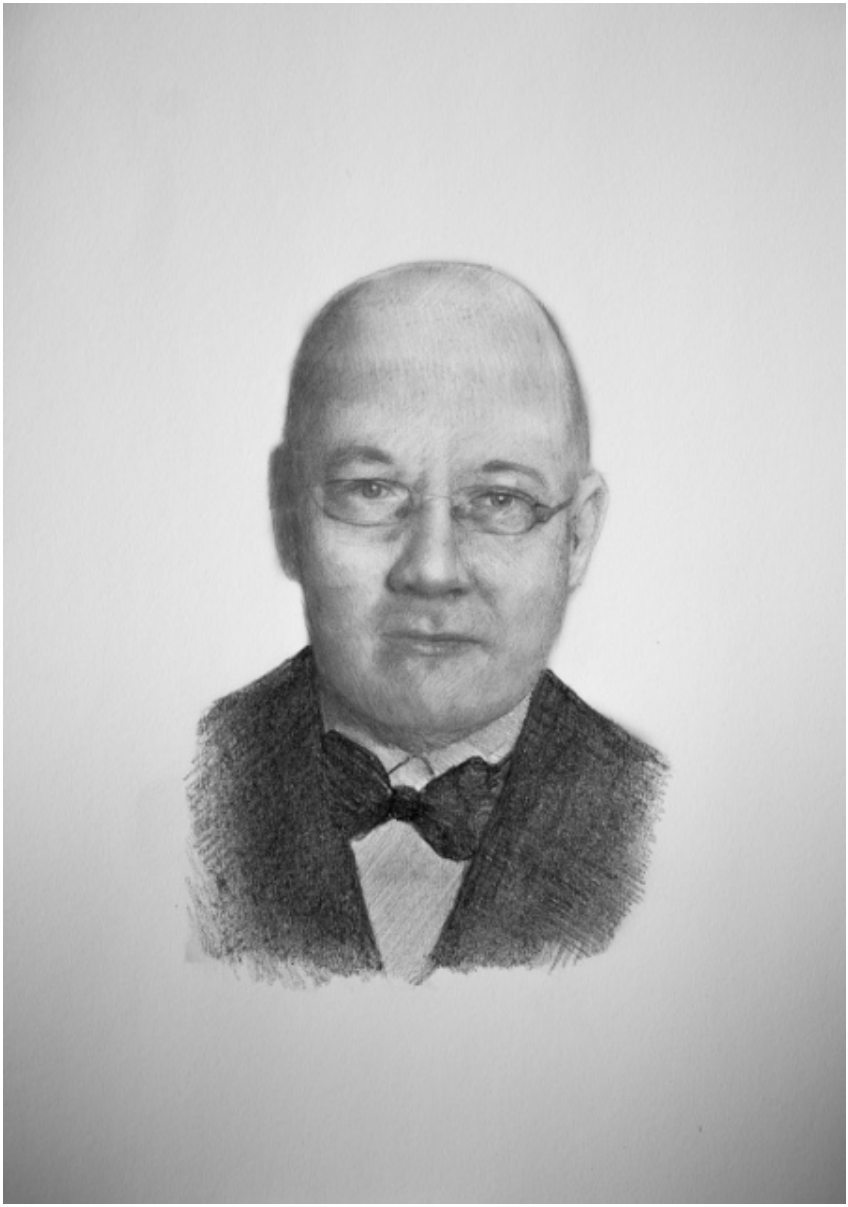
“Veni, vidi, vici”.

Hulde! hulde! driewerf hulde!
Aan dien dapp'ren heldenstoet,
Die heel Nederland vervulde
Van hun onverschrokken moed!

'n Twaalftal reuzen-mogendheden,
Op het bloedig oorlogsveld,
Hebben scherp op 't bord bestreden
Wie de meeste punten telt!

"k Wil hier thans den lof bezingen,
Met mijn hart en met mijn tong,
Op de elf, die sterven gingen,.....
Maar het meest op H. de Jongh!

[66] Het Damspel, March 1925, No. 3, p. 60

Wilhelmus van Daalen
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

34.5 Dikkie Damrig-Dicht

At the beginning of 1925 the draughts player with the pseudonym Dikkie-Damrig-Dicht participated in a competition of draughts poets organised by the Dutch Draughts Federation[67].

34.5.1 Zijn problemen

(Wederwaardigheden van een jager op eens dammers zieltje).

‚Nooit meer", zei de bitse juffer:
‚Doet m'n man aan dammerij!
Hij speelt liever met de baby,
Dan zoo'n malle schuifpartij!"

Zitten daar twee groote kerels,
- even lollig als Toet-Ank-
Amen toen hij werd gevonden -
Achter zoo'n geblokte plank!"

“Leggen met wat ronde houtjes:
Wat figuren. Wit begint
En wie na een paar uur staren
't Laatste houtje heeft, die wint!"

'k Was een lafaard, 'k zei nog: „Dank U"
Doch met meelij dacht ik: „'k Neem
't Jou niet kwalijk, arme dammer,
Want je trouwde zoo'n problem!"

[67] Het Damspel, March 1925, No. 3, p. 60

34.6 L. v. d. Klooster

At the beginning of 1925 the draughts player L. v. d. Klooster participated in a competition of draughts poets organised by the Dutch Draughts Federation[68].

34.6.1 Puntdicht

Het damspel kreeg in Nederland
Over menig spel de overhand
Doch Krelis doet aan ,,hooger sport":
Die speelt simultaan op 't ganzenbord!

[68] Het Damspel, March 1925, No. 3, p. 60

34.7 A. K. W. Damme

At the beginning of 1925 the draughts player A. K. W. Damme participated in a competition of draughts poets organised by the Dutch Draughts Federation[69].

34.7.1 Aan de dam-flitsers

Het is niet kwaad, zoo'n flits-rubriek,
Want al die ernst maakt je ziek.
Na 't serieuse in de krant
Springt men ook gaarn' eens nit den band.

Want landgenooten, over 't geheel
Verhollandschen wij veel te veel.
Men kroont met ,,nuchterheid" al wie
Lijdt aan gebrek aan fantasie.
Weest nuchter, maar erkent het recht,

Dat iemand éénmaal nonsens zegt.
Moog op 't lantste blad van ons orgaun
Steeds de meest elegante nonsens staan.
Weest zot of wijsgeer, elk naar wensch,
Maar weg met den eeuwigen middel-mensch!

[69] Het Damspel, March 1925, No. 4, p. 87

34.8 A.A. Polman

At the beginning of 1925 the draughts player Albertus Arnoldus Polman participated in a competition of draughts poets organised by the Dutch Draughts Federation[70].

34.8.1 Diagram-verwarring

Dam Bram zegt tot z'n vrouw terloops:
,,Doorzie eens deze krant
Of er een damrubriek in staat,
Voordat je ze verbrandt ?"
Onwillig mokt het vrouwtje wat,
Het damspel snapt ze niet.
Toch speurt ze vluchtig in het blad
Daar manlief zulks ,,gebiedt".
Het vrouwenhoekje boeit haar meer,
Het dammen maakt haar ziek.
Dra zegt ze: ,'k Zie geen dam, oh heer,
Maar wel een ,,schaakrubriek!"
Dam Bram acht zulks onmogelijk,
Doorziet nu zelf de krant,
Schiet in een luiden schaterlach,
Snapt aanstonds het verband:
Hij merkt noch dam- noch schaakrubriek,
Z'n vrouwtje heeft het mis,
Omdat 't geen dam- of schaakproblem ,
Maar 'n crossword-puzzle is.

[70] Het Damspel, March 1925, No. 4, p. 87

Albertus Arnoldus Polman
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

34.9 Wouter

At the beginning of 1925 a draughts player with the pseudonym of Wouter (Hofland?) participated in a competition of draughts poets organised by the Dutch Draughts Federation[71].

34.9.1 Opdracht

Kruiswoord-idioten,
Die onverdroten
Puzzles verslinden
Die een kind kan vinden:
Koop een dambord met schijven,
Dan kun je aan 't puzzlen blijven!

[71] Het Damspel, March 1925, No. 4, p. 87

34.10 Dikkie Damrig-Dicht

The draughts player with the pseudonym Dikkie Damrig-Dicht participated in a competition of draughts poets organised by the Dutch Draughts Federation[72] and presented his second poem.

34.10.1 De Foutzet

‘t Stond dan nu toch te gebeuren
wat hij blijde had verwacht.
Starend naar 't getemperd lamplicht
zit hij muisstil in deez' nacht.

Door de spanning spookt het duchtig
door z'n jonge dammersbrein.
Oh, dat brandend fel verlangen:
wat de uitslag wel mocht zijn.

Dan verrijst in z'n verbeelding
voor z'n oog een toekomstbeeld:
- -
't Is een damparty, die schitt’rend
door een jong'ling wordt gespeeld.

't Is de beelt'nis van dien jonkman
in de Maandagochtendkrant
met 't bericht in vette letters:
‚Kampioen van Nederland".

't Is een kop, op hem gelijkend,
doch met jeugdiger gelaat,

[72] Het Damspel, May 1925, No. 5, p. 107

t Is een naam, juist als de zijne,
doch waarachter: ,,Junior" staat!!

Haastig stapt de dokter binnen,
(waardoor 't droombeeld plots verging.)
gript a'n hand en sehudt die hart'lijk:
(later komt de rekening.)

M’n gelukwensch, waarde Pappa,
‘t lijkt verbazend veel op jou!
‘t Is een welgeschapen meisje!
‘t Gaat uitstekend met je vrouw!"

En z'n oog van vreugdvuur sprank'lend
blikt in 't wiegje en naar 't bed.
Dan een zucht, z'n vreugd omfloersend.....
....Toch was 't een foutieve zet!! !

34.11 J. Assan di Aribe

The draughts player J. Assan di Aribe participated in a competition of draughts poets organised by the Dutch Draughts Federation[73] beginning 1925 and presented the following poem.

34.11.1 Aan de Vrouwen

Vrouwen, waarom houdt ge U verre
Van het schoone schijvenspel?
Waarom laat ge 't aan de mannen,
Wanrom toch, zeg, weet ge 't wel?

Eens slechts zag ik eene dame
In een Club (een zeer trouw lid).
Waarom zoudt ge 't niet probeeren
Hoeveel moois in 't Dammen zit ?

Laat 't vooroordeel nu eens varen;
Strijdt ook hier eens voor Uw recht.
Wij" toch hebben nooit de vrouwen
't Meedoen" aan ons spel ontregd.

Kom, wie is de eerste vrouwe,
Die een Vrouwendamelub sticht ?
(Slechts als overgang mijn vrienden)
Wie stuurt 't ceret hiervan bericht?

[73] Het Damspel, June 1925, No. 6, p. 136

Later kunnen dan de dames
In een club met heeren gaan.
Dán kan het heel vaak gebeuren:
DOOR 'T DAMBORD NAAR 'T STADHUIS GEGAAN.

34.12 D.D.D.

Another poet with the initials D.D.D. entered the competition for the most beautiful organised by the Dutch Draughts Federation at the beginning of 1925 and presented the poem that follows[74].

34.12.1 Opgedragen aan George J.A. van Dam

Bracht 't problempje
je geen zweempje
van succes ?

Dan niet dutten,
maar benutten
deze les:

Voortaan pak je
'n maniakje
bij den kop.

Eervol draag je
aan zoo'n blaagje
'n vraagstuk op!

Zoo'n gevleide
toont dat blijde
menigeen!

En men ziet dan
voor een Piet an

[74] Het Damspel, Juni 1925, No. 6, p. 136

Jou meteen!

Maar ook alle
oplos-mallen
krijg je, want

Allen droomen
zoo te komen
in de krant!

Door dat dwaze
Opdracht-azen
lukt je list,

Wor je 'n reuze
wassen-neuze
problemist!!!

George J. A. van Dam
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

34.13 Damflitsmaniak

The following poem was written in response to the poet D.D.D.'s malicious accusation[75].

34.13.1 Peccavi

W outer, - die steeds onverdroten
O olijk aan het filitsen slaat,
U iïng dammers, kleinen, grooten,
T elkens schuddebuiken laat
E n zelf's zoo, dat 't dambord stijvig
R are lachgezichten trekt!

H ulde!! Weg met 't ouwewijvig
O p je fitten, als je gekt!
F leur de combinatie-koppen
L eutig op door 't geen je pent.
A museer steeds met je moppen
N eerlands jool'ge dammersbent.
D riewerf hulde voor dien vent!! !

[75] Het Damspel, Juni 1925, No. 6, p. 136

34.14 Leo

A short poem was written by an anonymous author by the first name Leo[76].

34.14.1 ’t Oplos-Maniakje

(Slot)

Hij zat met zichzelf, zonder zwammen,
Tot diep in den nacht nog te dammen:
Hij peinsde zich dol,
Z'n hersenpan zwol: .....
Ze hebben z'n kop moeten krammen!

[76] Het Damspel, September 1925, No. 9, p. 190

34.15 A.K.W. Damme

The author stated: To all the people who have never made a mistake because they do not know the "weight" of a checker I dedicate this in the hope that some will agree with me that consistent nonsense ceases to be nonsense[77].

34.15.1 Nonsensiana Damistico

Daar
Waar
Schijven stoelen,
Spelers knoeien;
Met fouten als koeien
Hun onmacht uitloeien;
Om toeschouwers te boeien,
Die voor 't damspel ontgloeien.
Maar zich dood'lijk vermoeien
En zouden uit willen roeien
Wilde hun kennis slechts groeien,
Maar nu zelf zitten te broeien
Tot hun hersens verschroeien.....
Geduld, Wouter Hofland, ik ga al besnoeien!

Daar
Waar
Ik staar
Op honderd ruiten bij elkaar,
Waarop de bond, als elk jaar,
Een uitgelezen dammerschaar
Laat vliegen in malkanders haar,
Daar zie ik standen wrang en raar!

[77] Het Damspel, September 1925, No. 9, pp. 190 - 191

Doch ook het inzicht, rein en klaar,
Bouwt er een wonderschoon altaar,
Men ziet er spelers, rauw en gaar
En dat is heusch niet wonderbaar:
Die houtjes lijken altegaar
Als dropp'len water op elkaar,
Dat is juist het grootst bezwaar
En voor 't helder inzicht een gevaar,
Gelooft ge 't niet? Probeer het maar!

35 1926 Dutch

35.1 D.D.D.

Another poem[78] *by the draughts player with the pseudonym of D.D.D.*

35.1.1 Drama dam-dicht

M'n damvriend Job, gejekt met stroo
Zag op de Pier m'n bolhoed schuiven,
- 'k beloerde daar de modeshow! -
En zoo ging wit met zwart aan 't fuiven.

Jobs vestzak borg z'n liefde-ving,
.,Da's vrees'lijk", zegt m'n ouwe tante,
Maar Job bemint met Turksche slag
En hij is dol op varianten.

Een jurkje liep er, damgeblokt,
- welk spelers-oog valt niet op ruiten?
Dit dambord boven blondgelokt,
Had onder aan de damlijn: kuiten.

We deden elk een flank-attaque,
Job won een tempo door m'n talmen
En hij wist succesvol met gemak
Haar kloppend centrum in te palmen.

M'n zakgeld-offer hielp geen zier,
Ze nam m'n ranja èn... m'n Jopje:

[78] Het Damspel, February 1926, No. 2, p. 38

Wit speelt en wint! Dat gold ook hier...
Sterf op de mestvaalt, zwarte dopje!

35.2 D. van Rij

This time we also see the very first poem by the draughts player D. Van Rij who talks about draughts optimism[79].

35.2.1 Dam-optimisme

Dierbaar bord met je honderd vakken,
Je aanblik is me wonderzoet.
M'n hart staat, krijg ik jou te pakken,
Weldra in lichte laare gloed.

Het zachte schuiven van je stukken,
Streelt als harpmuziek m'n oor,
En, al behoor ik tot de krukken:
('k Verlies soms met een schijfje voor).

Dat maakt mij toch niet ontevreden,
Al krijg ik nullen zonder tal,
Met jou is d' aard m' een hof van Eden
En zonder jou een tranendal.

[79] Het Damspel, February 1926, No. 2, p. 38

35.3 A.K.W. Damme

Damme continued to post poems[80]. This time he talks about a certain H. de J. who could be Herman de Jongh.

35.3.1 Wonderbaarijk doorzicht voor H. de J.

Zijn diepe, alles ziende blik
Weet alle voordeel uit te buiten:
Hij won verdiend en zei zelfs: ,,Ik
Zie d'and're kant... 8 x 8 ruiten!"

Herman de Jongh
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

[80] Het Damspel, March 1926, No. 3, p. 56

35.4 G. O. Schwarz

This time the poem is about the women's draughts club[81]. Schwarz was one of the first, because very few women played draughts in those years.

35.4.1 De vrouwendamclub

Op 't laatste blad van het Juni-orgaan,
Treft men een ,, Vrouwenclubrijmelaar" aan.
Bravo voor dien Held om er mee te beginnen,
De vrouwen voor 't schoone damspel te winnen.
Er is veel voor, maar. . ook wel wat tegen,
Kom laten we dit eens overwegen.
Bijvoorbeeld: Een iedere man zou probeeren
Het simultaanspel grondig te leeren,
Thuis zwicht hij nog wel voor zijn vrouwtje helaas,
Maar als simultaner is hij er dan dertig de baas.
Bij 't damspel mag men tevens ook rooken,
Doch hoort het goed dames, er wordt nooit gesproken.
Ongelukkig in de liefde zegt het spreekwoord wel,
Maar dan is er uitkomst, probeert het met 't spel.
"Het eten is niet klaar, man", zegt vrouwlief vol pret,
Maar 'k heb alvast de schijven op 't bord gezet.
Damtermen moeten ook verand'ring ondergaan,
Want geen man durft meer zeggen: "Jij moet slaan",
Of jongeling, als uw schoone u gaat mededeelen:
,Heb gisteren met een ander zitten spelen."
Van 't buurpraatje der vrouw zal men niet meer hooren,
Doch erger, het ,,buurdammertje" is geboren.
Geen laatste woord meer, dit is buiten kijf,
Maar nu eischt uw vrouwtje de. ..... laatste schijf.

[81] Het Damspel, April 1926, No. 4, p. 71

35.5 D.D.D.

Another poem[82] by the unknown draughts player who used the initials D.D.D. This time about the rescued draughtsboard.

35.5.1 De redding

Zwarte nacht - er raast een stormwind,
tankboot zwoegt op oceaan -
plots een botsing - hevig kraken -
holle kreten: ,, We vergaan!"

Huiverende schepelingen
marmerbleek op hellend dek,
pogen reddingsboot te strijken,
laatste hoop: een snel vertrek!

Olielading stilt de zeeën,
bootje hijgt door vettig sop.
Stoomer, die de tanker ramde,
pikt de afgetobden op!

Trots het nauw voorbije lijden,
klinkt een lach op van plezier:
wist een zeerob op geredden,
op een eenling-passagier!

Barrevoets, slechts in pyjama,
zie-ie dood-op naast den mast,
klemt in z'n verkleumde vingers,
z'n geredde dambord vast!

't Zeerotblad verzwijgt de naam van

[82] Het Damspel, April 1926, No. 4, p. 71

dezen dam-jas op de plas,
doch ik heb een zwaar vermoeden,
dat het onze DAMME was!

35.6 A.K.W. Damme

Another poem by Damme[83] which talks about a blunder, which means a completely lost position.

35.6.1 Jansen maakt een blunder

Zijn stand werd na een zwakken zet
Finaal geklopt tot ommelet.

Een blunder bracht hem in den klem,
Hem restte slechts de laatste tram!

De klok drong: ‚Speel!" en na een poosje,
Had ie nog twintig... maar in 't doosje.

Hadd' slechts de ,,Coup de vert"
op 't ruitenbord geen waarde,

Gewis hij zocht vergeeds,
z'n evenbeeld op aarde.

[83] Het Damspel, April 1926, No. 4, p. 71

35.7 W. van Daalen

W. van Daalen appeared again[84]. This time he wrote a poem about P. Kleute Jr. from The Hague, a draughts player who also composed draughts problems.

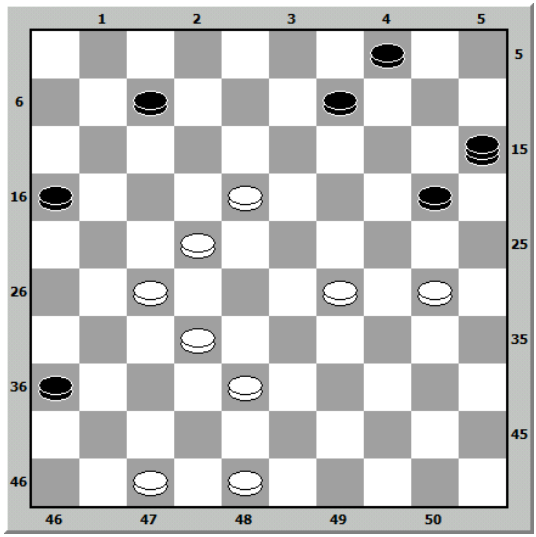
35.7.1 Op het 1000ste probleem van P. Kleute Jr.

't Zij mij vergund een woord van eere
Te brengen aan den problemist,
Die zooveel schoons kan componeeren,
Begaafd met dammerslust en -list!
Hoevele studies, hoeveel standen,
Zijn reeds door zijnen rijken geest,
Voor d' amateurs in alle landen,
Een ongekend genot geweest!
En al zijn duizend damproblemen
Verraden geestige fantasie!
Hij mag dat hier wel eens vernemen,
Als hulde aan zijn damgenie.
Wij willen thans ons nederzetten
Bij nummer 1000 van zijn hand,
En elk verzoeken op te letten,
Hoe wit hier zwart weer maakt van kant:
Als sleutelzet speelt wit naar 12,
Op 18 komt dan zwart ter neer.
Wit slaat dan twee-en-twintig: 13,
En zwart slaat 9-18 weer.
Nu wordt door wit schijf 27
Naar 22 opgespeeld,
Waardoor zwart 18 weder slaan moet,

---

[84] Het Damspel, June 1926, No. 6, p. 104

op 27 ingedeeld.
Zwart blijft daar echter niet lang leven,
Wit slaat naar 21 heen:
Weer komt nu zwart op 27,
Met no. 16 van zijn steen.....
Nu komt het overwinnend leger
Der blanken met zijn fine list!
Schijf 30 speelt naar 25!
Waardoor zwart elken uitweg mist:
Speelt zwart naar 24 henen,
Dan gaat de zwarte dam te loor,
Want die komt dan op 42,
En de witte kroonschijf slaat den Moor!
Speelt zwart naar een- of twee-en-dertig,
Dan krijgt ge 't zelfde resultaat:
Wit slaat naar 14 en zwarts koning
(Die weer naar 42 slaat).
Wordt door Wit's kroonschijf weer verslonden,
Die dan schuinlinks of rechtsom gaat!
Zwart's beste zet is 41,
Maar toch zingt Wit hetzelfde lied:
Weer komt de dam op 42,
En Zwart... verzinkt voor goed in 't niet!

35.8 Wouter

The draughts player by only the first name Wouter wrote another poem[85].

35.8.1 Limerick

Een speler uit Amstelveen,
Had een mankement aan z'n teen.
Hij zat zich thuis te vervelen,
Zin club moest zonder hem spelen.
Ze verloren met negentien - een!

[85] Het Damspel, Juni 1926, No. 6, p. 104

35.9 G. O. Schwarz

Perhaps the following poem by G. O. Schwarz was meant as a response to the women's draughts club[86].

35.9.1 De vrouw in ’t spel

(Een slagzet van twintig!)

Op zeek'ren dag zou 'k eens probeeren
Het damspel aan mijn vrouw te leeren:
‘k Gaf haar een schiff
en sloeg er toen vijf,
maar kreeg met veel kijf
de rest tegen 't lijf!

[86] Het Damspel, July 1926, No. 7, p. 120

35.10 G. Mantel Jr.

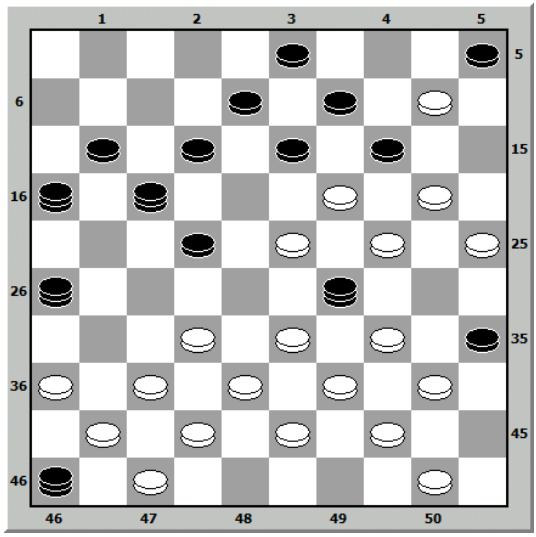
35.10.1 Het economische probleem

A beautiful poem about the game of draughts and its accompanying draughts diagrams was the work of G. Mantel Jr. who focused on the motif of the Dutch draughts player G.L. Gortmans in London[87].

Motief G.L. Gortmans - London

Hij was getrouwd en problemist,
Een mooie combinatie,
Want voor z'n fantasie op 't bord,
Gaf vrouwlief inspiratie.

I

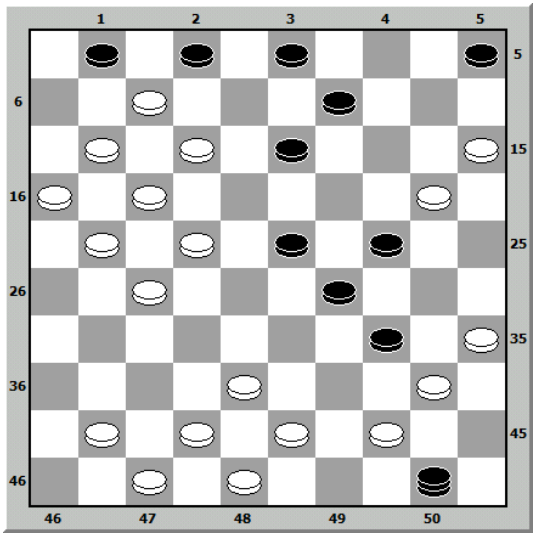
De Chinese muur

[87] Het Damspel, September 1926, No. 9, p. 155

Geweldig schijvenmateriaal,
Was 't kenmerk van zijn werken,
Hij vond het uit den booze, om
Dit aantal te beperken.

Het fantasie-probleem vooral,
Hield steeds zijn geest gevangen,
Hij tuurde uren op het bord,
Met een intens verlangen.

II

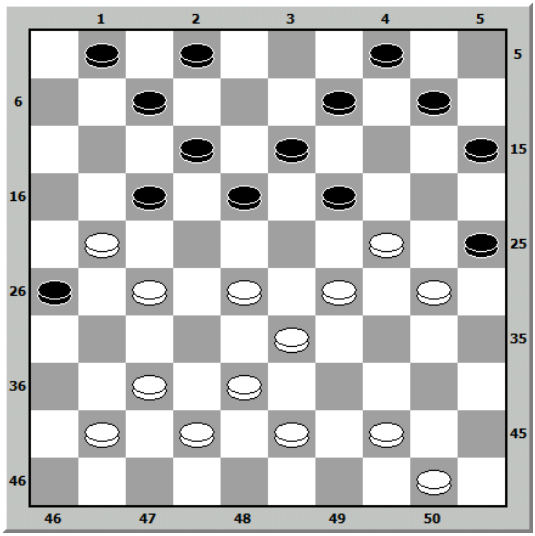
Dedié à Monsieur Isidore Weiss

Zooals in 't huwelijk zich betaamt,
Werd hem een zoon geboren,
En toen de kleine grooter werd,
Ging menig schijf verloren.

Hij stopte toen zijn stukken weg,
Ze waren voor hem heilig,
Maar ieder die getrouwd is weet,
.,Voor baby is niets veilig."

Nog veertien schijven beider kleur
Die waren hem gebleven,
Hij stopte ze nog beter weg,
Om 't kind geen kans te geven.

III

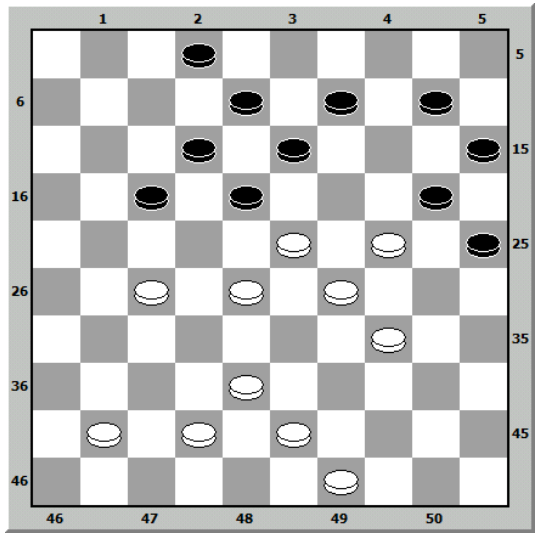

Geheel zijn kunst als Problemist,
Scheen nu voor hem verloren,
Want met zoo weinig schijven kon,
'n Probleem hem niet bekoren.

Maar baby Zijne Majesteit,
Wist drommels goed te zoeken,
De schijven lagen overal,
In bijna alle hoeken.

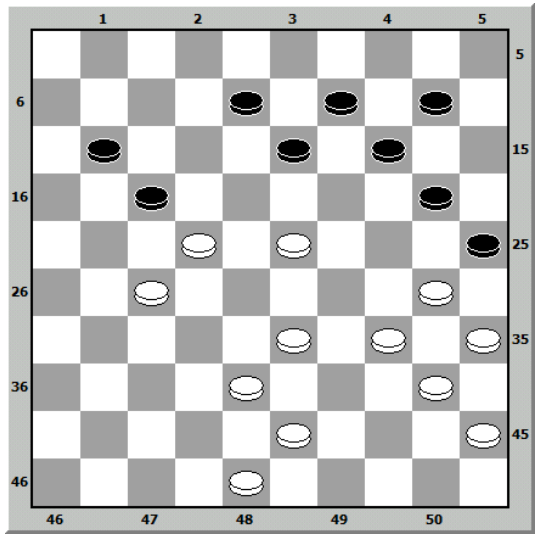
Met 22 schijven slechts,
Moest hij thans componeeren,
lets wat hij voor onmogelijk hield,
Moest hij nu eindelijk leeren.

IV

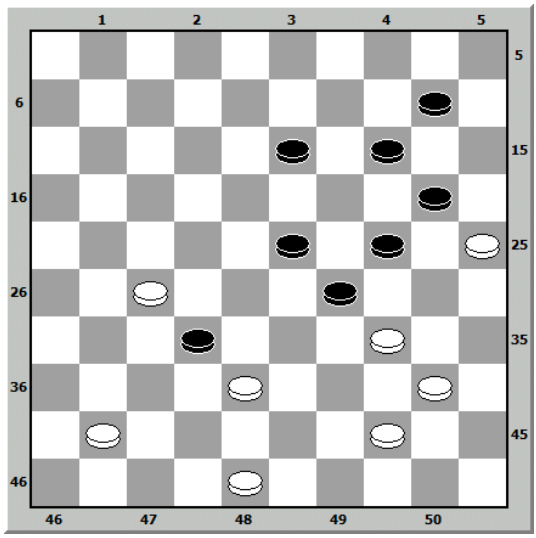
Twee zwarte schijven gingen zoek.
Door 't spel van 't lieve dotje,
Pa vond een witte weer terug,
In 't kleine suikerpotje.

V

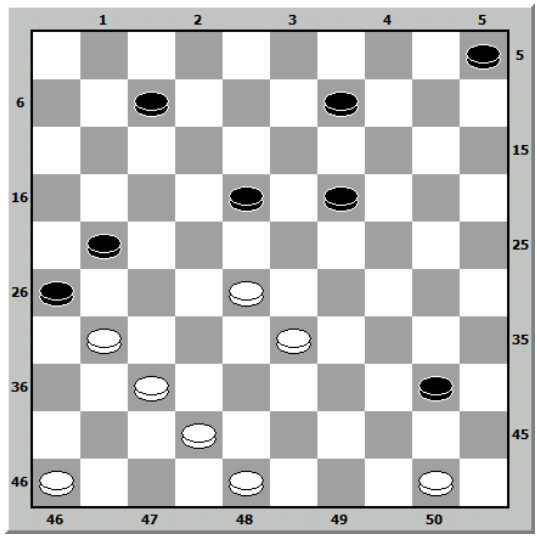
Het Ideaal problem ontstond,
Dank baby's spel met schijven,
Ze zorgde ook verder dat Papa,
Op 't rechte pad moest blijven.

VI

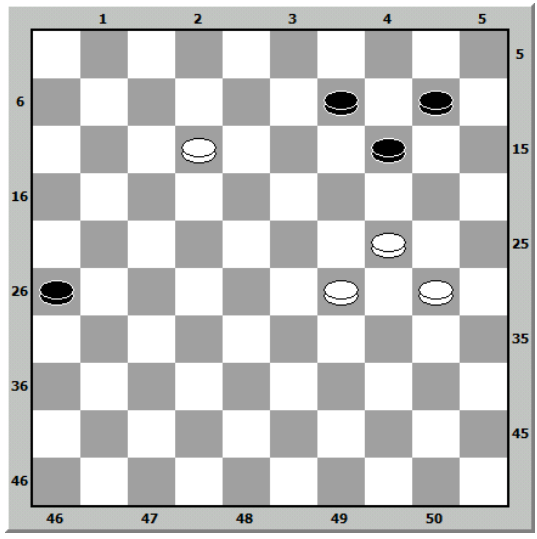

Steeds kleiner werd zijn schijvental,
Steeds grooter zijn ambitie,
Hoe minder schijven hij bezat.
Hoe mooier compositie.

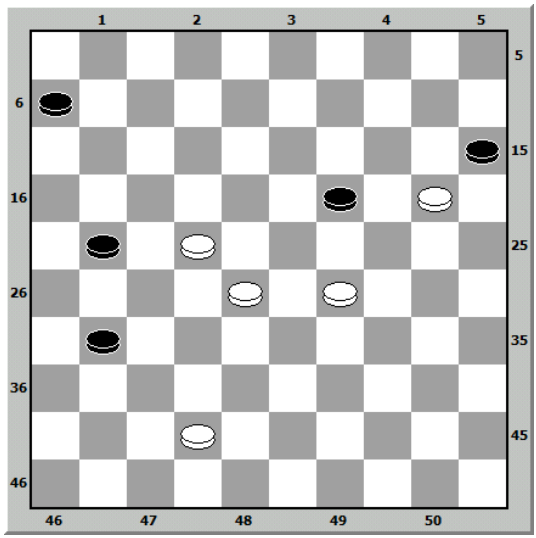
VII - Lokzet

VIII

IX

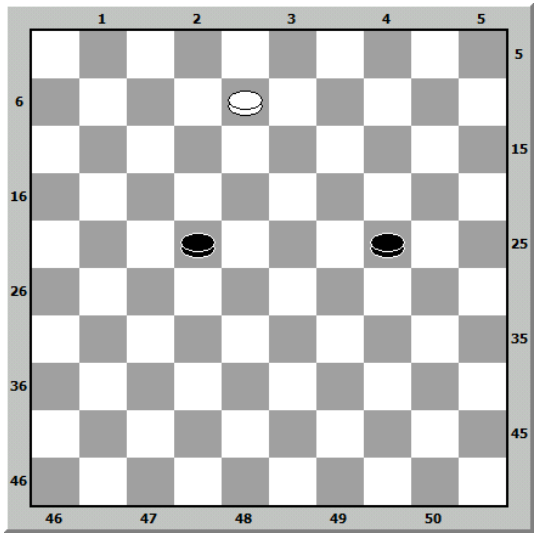

Het eindspel kreeg nu ook een beurt,
Al had hij geen ervaring,
Ook dit gedeelte van het spel,
Werd hem een openbaring.

En toen hij op een zeek'ren dag.
Zijn stukken weer ging tellen,
Toen moest hij tot zijn grooten schrik,
't Slechts met 3 schijven stellen.

Ook dit was voor hem geen bezwaar,
lets goeds te construeeren,
En kleine David was het loon,
Van ijverig studeeren.

X

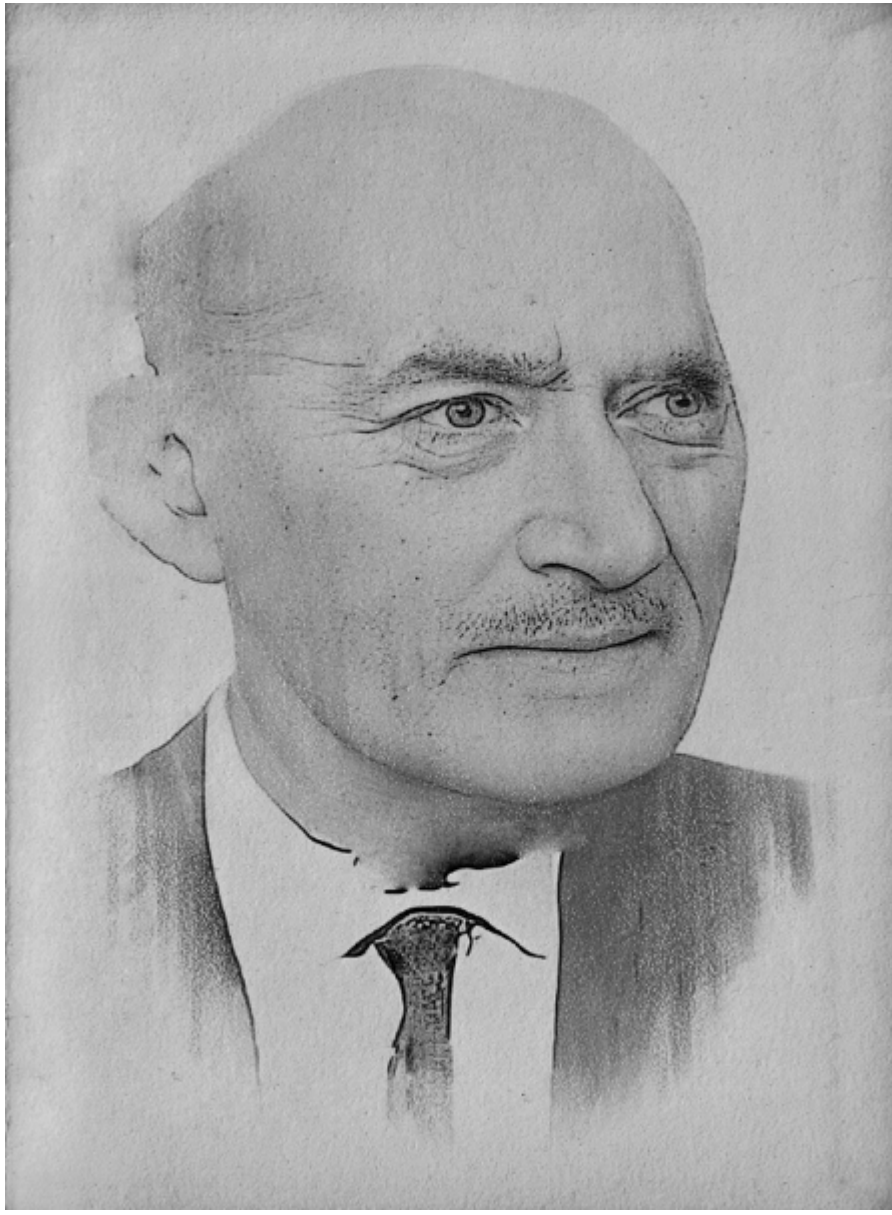

EEN ,,KLEINE DAVID".

Hij werd beroemd door heel het land,
Zijn werk werd veel gelezen,
De groote eindspel problemist,
Wordt nu alom geprezen.

De moraal van deze regels,
Is heel spoedig hier verteld:
Als ge aan uw composities,
Ideale eischen stelt,
Als gij problemist wilt worden,
Elke krant Uw naam vermeld,

Trouw dan spoedig, maar voor alles,
Zorg dat er cen baby komt.
Laat haar met je schijven spelen,
Resultant: gij staat verstomd,
Van schijfverknoeiend problemist,
Een groote eindspel componist.

G. Mantel Jr.
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

35.11 Hercules lid

The Amsterdam Korfball Club Hercules published a monthly bulletin that encouraged members to spend the winter evenings playing draughts, as they did in previous years[88].

35.11.1 Aan de slimme schijvenzetters

Wien dit opgedragen wordt,
Aan de kop-sportievelingen
- Dammen is een geestessport!
Speurders op de honderd vakken,
De patience van 't verstand,

Heldere, scherpe kersepitten
Uit ons kleine Nederland.
Breng de mensch het dammen nader,
Laat dat groote doel niet los,
Leer ons lustig combineeren,
Schijven schuiven als een..... Vos.

Leer ons lastige problemen
Onder 't motto: „opgelet!"
En op 't juiste moment in 't leven
Dan te doen de juiste zet.
Leer ons zuiver logisch denken,
Door uw eeuwen oude sport,

Laat ons allen veldheer worden
Op het zwart-wit houten bord.
Knappe dammers, problemisten,
Combineerders mooi en fijn,
Is het toeval dat uw namen

[88] Het Damspel, November 1926, No. 11, p. 179

36 Philip J. Ham

The draughts player Philip J. Ham wrote a poem in which all the letters of the alphabet featured[89].

36.1.1 A B C op het damspel

A is de afruil, soms van groot gewicht,
B is de blunder, een vrees'lijk gezicht.
C is de combinatie, een sieraad voor een partij,
D is de dam, die is overal gauw bij.
E is het eindspel, het moeilijkst meestal,
F is het flankspel, een sterke aanval.
G is de groenzet, voor beginners een gevaar,
H is de Haarlemmer, voor ongeoefenden heel raar.
I is het inmaken, dat men den partner doet,
J is de juistheid, waarmee men spelen moet.
K is het kaatsingszetje, daar loop je gauw in
L is de lokzet, een verraderlijk ding.
M is de meerslag, waardoor je kunt verliezen, of winnen,
N is de notatie, moeilijk voor wie pas gaat beginnen.
O is de opsluiting, daarbij raak je in de knel,
P is het problem, een reclame voor 't spel.
Q is de quickheid, vereischt in tijdnood,
R is de remise, some levendig, soms , dood"
S is de slagzet, die ratelt over het bord,
T is een tempo, dat komt men soms te kort.
U is de uitslag, dien men met spanning verbeidt,
V zijn varianten, die eischen veel tijd.
W is de wedstrijdklok, met de onverbiddelijke vlag,
X is de xantippe, van wie je niet dammer mag.
Y is de IJver, om naar de hoofdklasse te gaan.
Z is de zevenklapper, die helpt je naar de maan.

---

[89] Het Damspel, November 1926, No. 11, p. 188

Philip J. Ham
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

36.2 J. Assan di Aribo

Another poem by J. Assan di Aribo[90]. He dedicated it to the poet D.D.D.

36.2.1 O, De, De, De!!

Die Dé, Dé, Dé is toch een rare,
Brutaal en cynisch als geen een.
Hij kan nooit zijn ernst bewaren:
Trapt een ieder op de teen.
Keller, Damme, Wouter Hofland,
Georg van Dam, ja wie ook niet?
Worden in hun nek geblazen,
Dé, Dé, Dé je bent een PIET.

Maar je mag wel op gaan passen,
ben keer loop je tegen de lamp.
Dan zal 't heele stel ,,en masse"
Je uitdagen tot den kamp.
Koelen zullen zij hun wraakzucht
Op je arme ribbekast,
Daar is niet aan te ontkomen:
Eigen schuld, dus draag den last.

Moedig zijn ze toch wel allen
(Keller leert voor zijn verlof
Als off'cier) als ie uit gaat vallen
Lig je weldra in het stof.
Damme kraakt je in dat dagblad,
Hofland doodt je met zijn spot,
Och ga toch vergeving vragen,
Anders maken ze je kapot.

[90] Het Damspel, November 1926, No. 11, p. 188

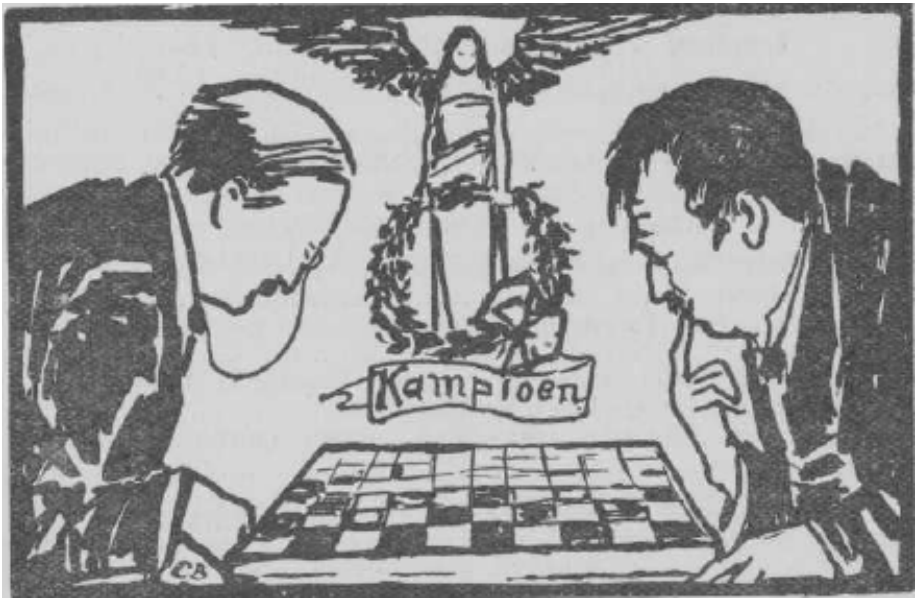
Reinier Cees Keller
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

In het gunstigst der gevallen
Krijg je duchtig voor je broek
Klappen, nou bij honderdtallen
En dat jeukt, 's maakt niet als koek.
Moet je op de blaren zitten,
Pijnlijk, ja, dat is 't gewis,
Denk dan maar, dat 't beste middel
Drie druppels D.D.D. dan is.

37 1927 Dutch

37.1 Cornelis Blankenaar

Like his father Joseph Blankenaar, the son was not only a good draughts endgame composer, but also a good poet. The following poem is dedicated to the game of draughts[91].

37.1.1 Het Damspel

Sonnet
Twee spelers zijn als vastgeklonken
Voor 't mozaïek van vlammend hout,
Waar combinaties fijn en stout
Het vurig schijvenspel doorvonken.

[91] Het Damspel, January 1927, No. 1, p. 6

Vol aandacht: diep in 't spel verzonken,
Bespieden zij des vijands fout
Wanneer de stand wordt opgebouwd.
De legers strijden - sterk geslonken.

Het eindspel nadert; rijke wel
Van schrand're, rijpdoordachte zetten.
O, boeiend schoon mysteriespel,
Beheerscht door vaste wetten,
Dat generaties zonder tal
Verlokt, verstrikt in Uwe netten!

37.2 C. Janneman

Draughts blindness happens to all of us from time to time. Especially at times of trouble one often misses the best continuation because of draughts blindness. Unfortunately, it sometimes has other consequences. C. Janneman wrote a nice poem about it[92].

37.2.1 Damblindheid

Hij zat voor zijn dambord en tuurde,
Beschouwde aandachtig zijn stand,
Een potloodje had hij in d' eene,
'n Sigaar in de andere hand.

Hij zat voor zijn dambord en tuurde,
Bekeek het van iedere kant,
Hij scheen het niet te begrijpen,
Die schijf daar zoo ver aan den rand.

Maar eensklaps had hij het gevonden,
Opnieuw was zijn stelling gered.
Zijn potloodje schreef met verbazing:
De schitt'rend berekende zet.

En toen, als voldaan van zijn denken,
Bracht hij zijn sigaar naar den mond,
(Dit is op zichzelf niets bizonders)
Maar d' arme bemerkte terstond:

[92] Het Damspel, February 1927, No. 2, p. 32

Hij had, als versuft door zijn turen,
Er niet in het minst op gelet,
Dat 't brandende eind van zijn peukje
Zoo wreed op zijn tong werd gezet.
C. JANNEMAN

C. Janneman
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

37.3 Leo

A draughts poet under the pseudonym of Leo produced a somewhat difficult poem to read in old Dutch[93] in which he probably talks about the poet D.D.D.

37.3.1 Over D.D.D

Hy die gheen vers en maecken kan
En is noch langh gheen strijtbaer man;
  Dus hoort in allerhande saecken
In versmaet, niets en aen te raecken,
  Maar hout sich seer dicht by den gront:
By prosa oftwel hout syn mont.

  Nu leeft er in ons laghe lant
Een raere singuliere kwant,
  Die pooght in rammelent ghedight.
Waerin en heel gheen maet in light,
  Ons DDD te lijf te ghaen,
En hem als 't kan uyt 't velt te shaen.

  Doch siet, ick wet dat in it verschiet
Dit muysjen noch een startjen biet.
  En DDD dees loosen guyt
Oock eens een keertjen neemt tot buyt;
  En hij, als een versopen hont,
Druypstaertent neensinekt op den gront.

[93] Het Damspel, February 1927, No. 2, p. 32

37.4 Wouter

An account of a historic incident at the last Dutch championship held in February of this year[94]. Groenteman was then an important arbiter and highly respected by all draughts players.

37.4.1 Een historisch voorval

Ik heb me doodgeschrokken,
De haren uit m'n kop getrokken.
Het was of ik op klaarlichten dag,
Een spookverschijning zag.
Amice Bleekveld schrok als ik,
Zag bleeker dan een bleekveld van den schrik.
Hij bleek zoo uit het veld geslagen,
Dat de wedstrijdleider kwam vragen
Wat er met hem aan 't handje was.
Bleekie zei : ,,Daar staat Groenteman... zonder tasch!"

[94] Het Damspel, April 1927, No. 4, p. 72

37.5 Cornelis Blankenaar

In this drawing lies a contrast of miraculous power. The artist leaves room for conjecture[95]. A strong player is a man with a conscious posture, strong muscles, physically strong. A weak player is the personification of Socrates: "I know only this one thing: that I know nothing".

37.5.1 David en Goliath

Een sterke reus, met grove leden,
Die menig strijd had uitgestreden,
Bezat een groote eigenwaan,
Geweldig trots en opgeblazen
Deed hij een ieder stom verbazen,
Want niemand kon den reus verslaan.

[95] Het Damspel, October 1927, No. 10, p. 162

Daar kwam een kleine man opdagen
En sprak: ,,den strijd durf ik te wagen,
Maar op het edel veld der eer!"
De reus bleek zwak, ondanks zijn spieren
En David ging weer zegevieren:
Sloeg hem met een damsteen neer!

37.6 Wouter Hofland

This time Wouter Hofland's poem is about friendships being formed thanks to the checkerboard[96].

37.6.1 Een Sprookje

EN SPROOKJE
Er was eens, in een heel ver land
Een roover die met veel verstand
Zijn snood bedrijf wist uit te voeren
En de schrik was van burgers en boeren.

De Koning van dat verre land
Overdacht met veel verstand
Een snood en listig plan
Waardoor de roover in 't gevang toen kwam.
Hij zat daar vele lange dagen
En kortte den tijd met bakken en zagen
Wachtend tot het gerecht
Zijn misdrijf had beslecht.

Ook zag men hem den tijd verdrijven
Met een spel gespeeld met schijven
Waarvan reeds Homerus heeft gewaagd
Een bord in 't zand en schijven van een bezemsteel gezaagd

Eens toen hij op een stand zat te prakkezeeren
Kwam hem de Koning met een bezoek vereeren.
Hij zeide hem: - waardig en bedaard -
Dat zijn hoofd zou vallen door het zwaard.
De roover niet in 't minst verschrokken
Ging verder op zijn stand zitten blokken

[96] Het Damspel, November 1927, No. 11, pp. 185-186

Tot de Koning hem beleefd verzocht
Of hij een partyj met hem spelen mocht.

Dat was een kolfje naar zijn hand
Hij verdedigde zich met hand en tand.
Doch de Koning wist een stand te bouwen,
Dat de roover spoedig leek opgevouwen.

De bandiet ging een slag toen bedenken
Die hem remise- of winst nog zou schenken.
Doch toen hij zieh hiervoor zat in te spannen
Kwam de beul hem naar 't schavot verbannen.

Hij keek wanhopig naar het bord,
Zei toen kalm: “Maak me kort....."

Toen men z'n hoofd onder de bijl wilde steken
Zei hij plotseling: ,, Koning, ik moet je even spreken".

“O, Koning zoo ge dit verkiest
Toon ik U in ons damspel aan
Hoe gij de partij verliest,
Als ge mij slechts laat begaan."

En hij toonde in 17 zetten aan,
Dat de Koning was naar de maan.
Het was een schitterende combinatie,
Vol schoonheid en gratie.

De Koning was zeer ontdaan
En gelastte den roover te ontslaan -
Van al zijn straffen
En hem de vrijheid te verschaffen.

Als nu de Koning zich zit te vervelen,
Gaan ze samen een partijtje spelen,
Op fraaie palissanderhouten borden
En zijn samen lid van een club geworden.

38 1928 Dutch

38.1 Zach brogan

The following rhyme is a translation of a poem by Zach Brogan in The Book of Portraits by Stearns[97].

38.1.1 Eindstand

Jan D. Steen is aan 't wandelen, heel tevree
En stopt voor de ruit van een cafe.
Zijn blik treft twee dammers bij 't raam gezeten,
De stand is critiek. Hij moet er meer van weten.
Voor Jan D. Steen is 't een kolfje naar zijn hand,

Zijn aandacht is geboeid door bovenstaanden stand,
Wit moet nu spelen, maar't is zwoegen.
Zwart, wachtend, glimlacht van genoegen.
Jan D. Steen doorziet de situatie,
Dat wit zal winnen als hij 't ziet.

Dus pijnigt hem wit's hesitatio
Zal wit 't vinden of vindt ie 't niet?
Wit roert ten laatst, een onzeekre hand verheffend,
Denkt Jan D. Steen, zijn dammersplicht beseffend,
Hij krijgt een les, indien verkeerd,

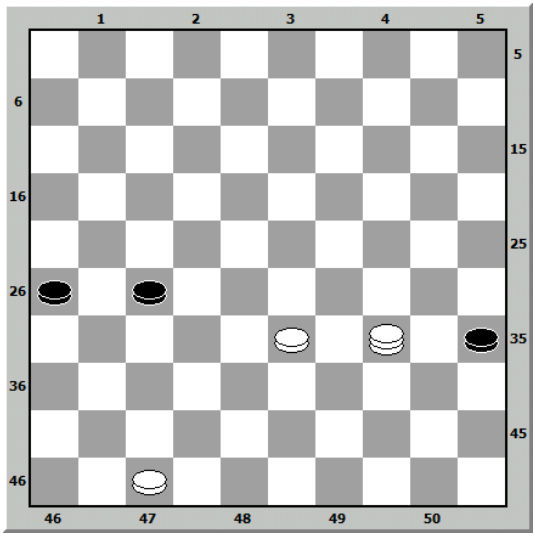
Die hij niet spoedig weer verleert.
Als nu schijf drie-en-dertig wordt verzet
Is Jan D. Steen van verontwaardiging ontzet.

---

[97] Het Damspel, July 1928, No. 7, p. 113

Kwak! Pang! De ruit in scherven ligt gebroken,
Zijn stok heeft hij er door gestoken,
En wijst de zet, die hier niet faalt.
En Jan D. Steen, als hij de reek'ning heeft betaald,
Gaat statig heen. Het heeft hem niet berouwd:
Slechts mannen van verstand is 't dammen toevertrouwd.
Lezer! Hebt gij dien eindstand reeds doorschouwd?

The following endgame may serve to illustrate this rhyme.

39 1931 Dutch

39.1 A. K. W. Damme

The Dutch draughts world was without poems for two years. A few contributions to the draughts literature of poems finally appeared in 1931. We observe a very short poem by the draughtsman A. K. W. Damme[98].

39.1.1 Limerick

Er was eens een menschenkind, dat damde,
D.w.z., hij schoof schijven en zwamde;
Hij was ook vies bij,
Wist't beter dan jij;
Z'n bescheidenheidsknobbel verlamde.

[98] Het Damspel, October 1931, No. 10, p. 145

39.2 A. K. W. Damme

It was a good thing that we had a draughts poet like Damme in 1931, otherwise it would have been a very quiet year for the poetry of draughts[99].

39.2.1 Limerick

'k Zoek de juiste positie der stukken
Een genie als ik, blijft niet krukken!
 't Mocht, 't zij onthuld,
Want de wensch werd vervuld,
Als materiaal-commissaris gelukken

[99] Het Damspel, November 1931, No. 11, p. 174

40 1932 Dutch

40.1 J. Bendering

The best steersmen are on the shore, but when it comes down to it, they themselves do little. This is beautifully expressed in J. Bendering's poem[100].

40.1.1 Historisch!

In 't schijvenspel heb 'k steeds veel idee.
En ook aan problematiek doe 'k graag eens mee!
Al is de stand soms gril en raar,
Het ,,slot" brengt 't vaak weer voor elkaar!
Eens, dat 'k zoo'n stand zat te beschouwen,
En juist zwart wilde ,,op gaan vouwen",
Kwam daar een man, statig in 't zwart gehuld.
Hij sprak als een, die geen tegenspraak duldt:
,,Die stand m'n vrind, is ,,brandhout" voorwaar,
Hoe maken ,,ze" zulke dingen toch klaar?
Waar blijft de economische en aestetische kant??
Wat 'n idee!? Wat 'n prul, wat 'n stand, wat 'n stand!
En 't motief? uit 't jaar nul, 't lijkt wel stand elf!"
- - - - - - - - - - - - - - - - -
Toen keek 'k op, en 'k zei: ,,Och m'n Waarde, 't problem?
t Is een ding, ...van je zelf!!"

[100] Het Damspel, February 1932, No. 2, pp. 26-27

41 J. Bendering

J. Bendering wrote a poem of three verses[101] a month before the 25th anniversary of the Gezellig Samenzijn draughts club.

41.1.1 Gezellig Samenzijn

DAMVEREENIGING ,,GEZELLIG SAMENZIJN".
6 Mei 1907 - 6 Mei 1932.
Groot, sterk en machtig,
Eensgezind en krachtig,
Zeldzaam verleden
En een voorbeeld voor velen!
Liefde voor 't spel bracht
Lof, roem en eer!
Interne clubgeest-kracht,
Gaf 't menig ,,Meester" weer!

Schrijft onvermoeid dan voort,
Als reeds zoo vele jaren,
Met Uw wijs en flink Bestuur,
En de club zal er wel bij varen!
Na 't hoogste, wat Gij vele malen
Zoo roem- en glansrijk mocht behalen!
IJvert daarvoor allen, met nieuwen moed,
Naar ons devies, dan gaat het goed!

Bij dee'z mijlpaal, Bestuur en Leden,
Zijn wij 'n nieuw tijdperk ingetreden
En is het, dat ik mijn club bezing.
'k Wensch U geluk; nog vele jaren
Mogen ,,G. S." steeds voorspoed baren,
Dat wenscht Uw lid,
J. Rendering

[101] Het Damspel, April 1932, No. 4, p. 57

41.2 Jur. Rendering

J. Rendering, who then signed as Jur. Rendering, wrote a longer poem about draughts in October 1932. It was posted three months later[102].

41.2.1 Mensch! Durf te dammen!

Je leeft maar héél kort, maar 'n enkele keer,
En als je straks anders wilt, kun je niet meer!
Mensch! leer toch Dammen!
Koop 'n Dambord en schijven, en speel er op los!
Zie 'n „Meester" te worden als 'n Damme of Vos.
't Is het spel voor 'n *ieder*; het scherpt je verstand,
't Diepzinnig vernuft, gaan hier hand in hand,
Doe aan Geestessport, inplaats van zwammen,
Mensch! leer toch Dammen!

Die houtjes, zoo simpel, democratisch gelijk,
Verbergen, in hun spel, 'n combinatie, zóó rijk!
Mensch, doe aan Dammen!
De diepste geheimnis, zoo wonderlijk groot.
Ligt verborgen in der Damkunst haar schoot,
Die honderd ruiten, zoo symmetrisch verdeeld,
Verschaffer een spel, dat onze zinnen street,
We kennen geen schooner verlangen!
Mensch! leer toch Dammen!

De Menschen zeggen, de dammer moet
In dien of dien bond, dan pas is het goed!
Mensch, is dat Dammen?

---

[102] Het Damspel, January 1933, No. 1, p. 16. Jur. Rendering vermeldde: "Vrij naar: Memento Vivere of: Mensch durf te leven! Van D. Witte"

Versnipp'ring heeft nimmer nog vruchten gebracht, -
Maar! Een groote bond, (Hierin schuilt juist de kracht,)
Daarom! ledere Dammer, van Nieuweschans tot Goeree
Behoort in de gelederen van den N.D.B.
Komt Dammers, laat Uw geestdrift ontvlammen!
Mensch; dat is Dammen!

Het Damspel is prachtig, het Damspel is mooi!
't Maakt den geest evenwichtig, je humeur in de plooi,
Mensch! Durf te Dammen!
Wees immer de sportieve, d' echte Dammersvrind,
En toont U voor alles eendrachtig gezind!
Moge groeien en bloeien, de N.D.B.
De zekere koers is nog steeds: Recht door Zee!
Helpt alle booze neiging verbannen,
Mensch! Hoog het Dammen!!

42 1934 Dutch

42.1 Cornelis Blankenaar

Cornelis Blankenaar wrote the following poem[103] on the occasion of the 35th anniversary of the Constant draughts club in Rotterdam.

Constant

De Damclub, die in Nederland
Het eerst de damvlag heeft geplant,
..Constant" gaat jubileeren!
De stormen deden veel vergaan,
Maar ons Constant bleef krachtig staan;
Die club wil ik hier eeren.

Ja, onverbreekbaar is de band
Die nauw mij bindt aan oud Constant,
Geen macht die ons kan scheiden!
Veel nieuwe sterren rijzen op.
't Zijn dammers met een held'ren kop:
Dat kan mij slechts verblijden.

Ontvang mijn Hulde! oud Constant,
Draag fier Uw naam door heel het land,
Speel steeds naar oude wetten!
Wis wint ge dan een Eereprijs
En is dat weer een nieuw bewijs
Van fijne meesterzetten.

[103] Damclub Constant (1934) Gedenkboekje ter gelegenheid van het 35-jarig bestaan van Damvereniging “Constant”. Rotterdam, p. 24

Cornelis Blankenaar
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

42.2 J. de Jong & B. Coster

J. de Jong and B. Coster wrote the following poem[104] on the occasion of the 35th anniversary of the Constant draughts club in Rotterdam.

42.2.1 Een Constant prentje

Als een Constantenaar kan dammen
Is hij in zijn Element.
Zit hij eenmaal voor zijn Dambord
Voelt ie zich eerst recht content.
Komt men een Constant-Lid tegen
In de een of and're straat
Het gesprek is niet geeëindigd
Voor het over Dammen gaat.
Breng twee Constantenaren samen
in Dambord, schijven. en secuur
Zitten ze na tien seconden
Reeds te spelen. . . en. . . met vuur!
Als er dan een mooie stand komt
of situatie - nog zoo zot!?
Wanneer er maar iets aardigs ,,in zit"
Geeft hun dat - echt Damgenot.
Zoo ziet Ge hier op dit plaatje
Twee Dammers van het echte ras
Wien een match of wedstrijd-partij
Steeds opnieuw weer komt van pas.
Als zoo'n match van vijf partijen
Nauwelijks is afgedaan
Wordt een nieuwe alweer begonnen

[104] Damclub Constant (1934) Gedenkboekje ter gelegenheid van het 35-jarig bestaan van Damvereniging “Constant”. Rotterdam, p. 29

Zoo gaat 't steeds van voren aan.
Ook maken ze graag Propaganda
Voor ons spel - naar allen kant
Om het populair te maken
Als goede Leden van Constant!

42.3 B. Coster

On the occasion of the 35th anniversary of the Constant draughts club in Rotterdam B. Coster wrote another poem[105] - untitled but indicating the characteristics of the game of draughts.

42.3.1 Eigenschappen van het Damspel

Ruiten, ruiten, niets dan ruiten,
Ik ken ze al wel van buiten
Als ik maar tot vijftig tel.
Ruiten om ze uit te buiten,
Waar je somtijds naar kan fluiten
Maar dan zit je in de knel.

Schijven, schijven, niets dan schijven,
Waar je dikwijls af moet blijven,
Omdat het niets anders kan.
Schijven die men op kan drijven,
Al weet je ook niet waar ze blijven,
Daar snap je dan niets meer van.

Zetten, zetten, steeds weer zetten,
Zetten waar je op moet letten,

[105] Damclub Constant (1934) Gedenkboekje ter gelegenheid van het 35-jarig bestaan van Damvereniging "Constant". Rotterdam, p. 39

Overweegt Uw zetten wel!
Zetten die zeer veel beletten,
Tegenstanders wel verpletten,
Zettend zit dat in ons spel.

Kleuren, kleuren, wat een kleuren,
Kleuren waarmee 't moet gebeuren,
Zwarte kleuren - en ook wit.
Een kleur die je soms op kan beuren
Of wel naar de diepte sleuren,
Als je in de penarie zit.

Dammen, dammen, niets dan dammen
Die combinatie's doen verlammen,
Staan ze op den goeden ruit.
Witte dammen, zwarte dammen,
Waar je 'n mooien slag mee nam, en
Haalt daarmee de winst er uit.

Ruilen, ruilen, dikwijls ruilen,
Het is wel eens om te huilen,
Ruilen is ook wel eens dwang
Tegen ruilen helpt geen pruilen,
Noem het maar gewoon af-ruilen
En denk: wie veel ruilt is bang.

Denken, denken, steeds maar denken
Denken als de schijven wenken
Op het Honderd ruitig bord!
't Spel waarbij het doel is - denken
Somtijds zelfs heel diep doordenken
Voor een slag genomen wordt.

Combineeren - Combineeren
Combineeren - keer op keeren!
Wat van 't spel de opzet is.. .

Maar met al dat Combineeren
Moet men toch wel heel goed leeren
Of het ook een lokzet is!?

Klokken, klokken, wat een klokken,
Dubbele klokken, die niet jokken,
t Vlaggetje hangt in den nok.
Klokken zijn niet te verlokken,
Al zit je lang er bij te blokken,
Dammers denken aan de klok.

Spelen, spelen, steeds weer spelen,
Spelen om de eer te deelen,
Liever echter win je 't well
Spelen dat nooit gaat vervelen,
We willen het hier niet verhelen,
Spelen we steeds ons edel spel.

42.4 J. E.

On the occasion of the 35th anniversary of the Constant draughts club in Rotterdam an anonymous writer with the initials J.E. wrote a short poem about the draughts club to sign the memorial book[106].

42.4.1 Opvulling van het gedenkboek

Louter om dit blad te vullen,
wordt een slot thans aangebracht.
Eischt dus niet, gij waarde lezer,
dat iets van mij wordt verwacht.

[106] Damclub Constant (1934) Gedenkboekje ter gelegenheid van het 35-jarig bestaan van Damvereniging "Constant". Rotterdam, p. 41

Veel copy bevat dit Boekje,
zoo van alles door elkaar
Eerbied voor de dichters, schrijvers,
medewerkers altegaar.

Constant; club van trouwe leden:
blijft nog menig jaar bestaan!
Ondanks wellicht tegenslagen:
.. Doe Uw naam Steeds cere aan!"

Nimmer zullen wij versagen,
als het haar belangen geldt.....
Samen streven, samen strijden,
op het zwart-en-witte veld.

Troostend kan het damspel werken,
als de zorg U soms bedreigt.....
Alles zijt ge toch vergeten,
als ge ,,aan het dammen tijgt!"

Na den winter komt de lente;
na de regen..... zonneschijn,
Tot het 40-jarig Constant-feest!.....
Laat de tijd dan ..beter" zijn.

43 1936 Dutch

43.1 Chr. Markus Sr.

On the occasion of the 25th anniversary of the draughts club Josef Blankenaar in Amsterdam, Christiaan Marcus Sr. wrote a poem[107] with a title indicating that old love does not rust.

43.1.1 Oude liefde, roest niet

Bron van vreugde in blijde jaren,
Lustoord van mijn beste tijd,
Waar je 't bloed klopt in de a'ren.
Club van geestdrift, club van strijd.
'k Wou je even laten weten,
Al verliepen ruim zes jaar,
"k Was je heus nog niet vergeten.
Stoere Damclub ‚Blankenaar."

Achttien jaar heb 'k met je schijven
an je. ... zorgen doorgebracht.
Menigmaal liet je me blijven.
Zelfs tot ver na middernacht.
'k Liet verstek gaan, vele ronden,
Maar 'k sta nu weer voor je klaar.
'k Heb je eind'lijk weer gevonden.
Enig ‚Jozeph-Blankenaar."

'k Ben direct gaan inspecteren.
En ik keek aandachtig rond.

[107] Damclub Josef Blankenaar (1936). Jubileum Gids "Josef Blankenaar" ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan van deze damclub. Amsterdam.

"k Mocht met blijdschap constateren.
Blankenaar is kern gezond
‘k Zag een serie “oude bokken."
Waar de club vol trots op wijst,
En je borden, schijven, klokken,
Plus je mooie ledenlijst.

"k Zie de kast, maar nu vol bekers.
Kranzen, Plakken enzovoort.
Blankenaar's Problemen-kwekers
Hebben nóg het hoogste woord.
En. ... als onse ,,trots der natie."
Die kwam zag en overwon.
Zie 'k de jong're generatie,
Ala een blijde lentezon.

Ja de toekomst lacht ons tegen,
Blijv’ de clubgeest algemeen,
Ons na ied’ren strijd de zegen
Eén voor allen; allen één.
Paren wij dan onze zinnen
Vele schijfjes liggen klaar,
Laten we die samen winnen
Voor de Damclub Blankenaar.

43.2 P. Gasus

The year 1935 did not yield any poems and the following poem comes, according to Het Damspel[108], from the Haarlem newspaper which I have not been able to find, hence I cannot give any reference.

43.2.1 Damduel

Wij zijn ternauwernood bekomen
Van de sensatie van het schaak,
Of er zijn duidlijke symptomen
Van damemotie-in-den-maak.
Ook hier staat voor de corypheeën
De hoogste titel op het spel,
Ook hier bereiden zij getweeën
Zich voor op een verwoed duel.
Zal Raichenbach zijn kroon bewaren
Als 's werelds damspelvirtuoos,
Of tot zijn schê de kracht ervaren
Van onzen eigen Vosje-loos?
Zal straks ons damhart heftig kloppen,
Zooals ons schaakhart heeft gedaan,
, En zal men met verhitte koppen,
Ook hun partijen volgen gaan ?
't Zou schoon zijn, als na Euwe's zege
Ook deze titel hierheen kwam,
Men is toch nergens zoo terdege
Vertrouwd als hier, met dijk en dam.
Eén Januari zal 't beginnen,
Wij hopen zeker met elkaar,
Dat onze Vos den strijd zal winnen,
Veel zege, Vos, in 't nieuwe jaar.

[108] Het Damspel, 16-1-1936, No. 3, p. 23

43.3 J. Elze

Published[109] by Mr. J. Elze, the district competition leader in Rotterdam and presented on the occasion of the silver wedding anniversary of the President of the Dutch Dambond (N.D.B.) on 6 July 1935.

43.3.1 Klacht van een damschijf

1.
Ik ben een damschijf, klein en rond.
Ik voel me tamelijk ongezond;
Want, zit ik in het doosje,
Dan moet ik er subiet weer uit;
Ik wandel steeds van ruit tot ruit;
Verveel me dan een poosje.

2.
Zoo af en toe krijg ik een douw.
En vindt U het niet vrees'lijk flauw?
Ze zitten maar te staren!
En hij, die 't eerst z'n schijven slijt,
Die is het spel en premie kwijt.
Ik kan dat niet verklaren.

3.
Soms zit ik op de voorste rij;
Dan ben ik meestal 't eerste erbij,
En kan ik spoedig rusten.
Maar goed en wel ben ik in slaap
Of 'k val in handen van zoo'n aap
En 'k moet er weer van lusten!

[109] Het Damspel, 9 April 1936, No. 15 Jubieumuitgave, pp. 151-152

4.
Soms krijg ik 'n broertje op m'n hoofd.
Nou, dan ben 'k heelemaal gestoofd.
Dat noemen ze een dam.
Ik maak een zevenmijlenpas,
Bezorg de and'ren een das;
M'n beenen worden stram.

5.
Zoo gaat het al jaar-in, jaar-uit.
Steeds wandel ik van ruit tot ruit;
Dat noemen ze nou fijn!
En is het spelletje gedaan,
Beginnen ze van vor'n af aan,
En ik moet „goedsul" zijn.

6.
Voor reiziger ben 'k niet geschikt,
Want werd ik daarvoor uitgepikt
Verkocht ik voor geen „snees".
Ik loop wel alle winkels af,
Maar als verkooper ben ik laf,
Want ik heb „ruiten'-vrees.

7.
't Meeste voel ik me onfrisch
Als 't spel, gezegd, „remise" is;
Dat heet dan: „niemand wint".
'k Begrijp de clou van 't zaakje niet,
Als men er gansch geen winst in ziet...
Wie dat nou lollig vindt!?!

8.
Dat klettert maar met „wit" en „zwart".
Je krijgt de koek je krijgt de gard!
De menschen zijn niet wijzer.
Ze zitten daar maar met z'n twee
En dienen doen ze er niemand mee,
Geen Koning en geen Keizer!

(waarop een andere damschijf het volgende
repliceert):

9.
Je redenatie, waarde vriend,
Is als het stam'len van een kind.
Want alle narigheden,
Al zijn ze klein, al zijn ze groot,
Al wegen ze zoo zwaar als lood,
Door ons zijn ze bestreden.

10.
Wij, kloeke schijven, zwart of wit,
Wij weten, dat er „pit" in zit
In al dat „stelling" bouwen;
Maar jij, zoo half afgekookt,
Jij bent natuurlijk opgestookt!
Door wie?? Wel, door de VROUWEN!!!

43.4 Wouter Loeb

A contribution from a certain Wouter Loeb, probably a pseudonym - this time a draughts song[110].

43.4.1 Damliedje

We hebben in Holland: Zaandam, Zwammerdam,
En Rotterdam, Amsterdam, waar ik vaak kwam.
Maar bóven Zaandammers houd ik in het kort,
Toch méér van de dammers, die doen aan die sport.
Want coe je aan DAM, valt je loopbaan best mee,
Dat zie je aan Damme, directeur P.T.T.

R e f r e i n :
Schuiven, schuiven, schuiven,
Vanavond gaan we fuiven!
Bij 't dansen schuif je razend snel,
Je haalt geen DAM, maar 'n DAME wel!

Er zei een meneer tot zijn vrouw, met een traan:
Vandaag speel 'k tot diep in den nacht simultaan,
Zijn vrouw, die van zóóiets tot heden niets snapte,
Begreep 't, toen ze hem met drie vrouwen betrapte!
Is dat simultaan? riep ze ... en sloeg om z'n oor.
Ze sloeg heel erg hard .. want méérslag gaat vóór!

Ik heb op een keer met Piet Kleute gespeeld,
Maar 't was aan dat bord toch niet eerlijk verdeelJ.
Want nauwelijks zat ik en speelde met zwart,
Of hij nam mijn steenen reeds allen apart.
Weshalve ik hem thans bekijk, ietwat scheel,
En voortaan met hem nog slechts domino speel.

[110] Het Damspel, 15 July 1936, p. 263

De Radio geeft ook van 't dam straks verslag,
We hooren dan Hollander op zek'ren dag:
Daar, hoepla! hup Springer, hij schuift prachtig door,
Een schitterend hoekspel! Een corner! Nu vóór!
Vos slaat drie sternen . . . Hup Holland, sta stram,
Ai! via de hoofdlijn ... ja ... 't is een DAM!
WOUTER LOEB.

Johan Hendrik Vos
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

44 1937 Dutch

44.1 J. Rendering

Another contribution to a poem by J. Rendering who talks about dreaming, but after a game while dreaming can't stop talking[111].

44.1.1 Droomerij

'k Droomde eens, 'k was in een land,
Waar ieder had zijn hart verpand,
Aan 't spel der Honderd ruiten;
De jeugd op school met wijs beleid,
Werd in de Damkunst ingewijd;
Men kon er niet van buiten!

Daar, zwoer men heilig bij bord en schijf,
Zoodoende was er weinig kijf, —
Of zucht, een oorlog te ontbranden;
En kwam er dan eens trammelant,
Dan greep men fluks het bord ter hand,
En ging er dan om dammen!

Zoo werd door 't Spel, het Recht beslecht,
Men voelde er zich gelijk berecht,
Daar leefde men in een Eden!;
De „Denksport" had de Mensch voltooid;
En haar opnieuw verjongd, vermooid,
En een ieder was tevreden!

De tweedracht was er onbekend,
De Waarheid was het fundament,

[111] Het Damspel, 29 April 1937, No. 17/17, p. 188

Waar op men voort ging bouwen;
En als symbool, aan 't geen men deed,
Was iedereen zwart-wit gekleed,
Mannen zoowel als Vrouwen!

Men damde meer, dan dat men sliep
En zag er zestien zetten diep,
Blind spelen kon een ieder;
Ook had men een groot Dammerskoor,
Dat trok het heele land dan door,
En zong er Damspel lieder!

Toen werd ik wakker; (door dat koor!?),
M'n vrouw sprak: „Wat een naar gehoor,
Houd nou eens op met praten,
Die zware dampartij van jou,
Speelt je weer parten; Dat je nou,
Dat dammen niet kunt laten!!

44.2 P. Gasus

Gasus made himself heard again in 1937. This time he talked about a conflict between Ben Springer and Maurice Raichenbach[112] after the first draughts game.

44.2.1 Damduel

Springer sprong direct naar voren,
In het kampioensduel,
Raichenbach heeft het verloren
In het allereerste spel.
Nog een dikke twintig malen
Komt het tweetal voor het bord,
Om de glorie te behalen
In die schoone denkerssport.
Er zijn dus nog vele kansen,
Om zijn Franschen slag te slaan,
Voor den sterken jongen Franschen
Kampioen — vóór 't is gedaan,
't Loopt nog over heel veel schijven,
Vóór 't uiteindelijk gewin,
Maar men zal het onderschrijven:
't Halve werk is goed begin.
Vage hoop rijst in de harten
Van elk, dien het intresseert,
Dat de titel, na zulk starten,
In ons landje weder keert.
Rotter-, Ilpen-, Amsterdammers
Volgen daaglijks het verloop,
Volen-, E- en Zwammerdammers
Leven eveneens in hoop;
Dat het Springer zal gelukken
Zulk eer. sterken dam te slaan,
Dat zelfs Raichenbach moet bukken,

[112] Het Damspel, 17 June 1937, p. 258

En voor hem op zij moet gaan.
'k Hoop, dat van de mededingers
Die het sterkst is, winnen mag,
Maar dat zij dan liever Springer,
Als het kan, dan Raichenbach.

44.3 A. W. De Mooy

The following poem[113] was written by A. W. De Mooy, Zaandam and comes from the Ons Damblad magazine (publication of the Roman Catholic Draughts Federation) from June 1927.

44.3.1 Aan de problemisten

Wit speelt en wint,
Ik kan 't haast niet gelooven.
Wit speelt en wint,
't Gaat mijn verstand te boven.
Wit speelt en wint,
Het spel is dan beslist.
Wit speelt en wint,
Zegt ons de problemist.
Wit speelt en wint,
Ik zou zwart's stand verkiezen.
Wit speelt en wint,
Zwart kan het niet verliezen.
Wit speelt en wint,
Neen, zwart wint nu het spel.
Wit speelt en wint,
'k Sta paf, wit wint het wèl.
O, problemist,
Laat ik U eens vertellen,
Dat Uwe kunst.

---

[113] Het Damspel, 23 December 1937, p. 443

Mij uren soms kan kwellen.
Als gij besluit
Uw kunst (om mij) te laten,
Dan kan mijn vrouw
Wéér vriend'lijk met U praten.

45 1938 Dutch

45.1 P. Gasus

P. Gasus was wrote a poem. It featured in Haarlem's Dagblad[114].

45.1.1 Damduel

Ik heb van dammen geen verstand,
Maar volg toch naarstig in de krant
Het damduel dat wordt gestreden
Door Raichenbach, een groot Fransoos,
En Keiler, onze bolleboos,
Ik leef er, wat je noemt, in mede.
Die Keiler en die Raichenbach,
Zij strijden vurig, dag aan dag,
Maar ook beleidvol en voorzichtig;
Elk is bewust van 's anders kracht,
Hun spel wordt grondig overdacht
En is, voor alles, evenwichtig.
Heel wat partijen zijn gespeeld,
De punten zijn nog steeds gedeeld,
Totnutoe won nog geen van tweeën;
Zoo wordt het evenwicht bewaard
En veel emotie ons bespaard
Door deze beide corypheeën.
Dit is toch onder ons gezeid,
Feitelijk de ideale strijd,
Het scherp vernuft ten troon geheven;
De kunst, de schoonheid van het spel,
Zijn alles en alleen in tel,
Ach, gold dat in ons heele leven.

---

[114] Haarlem's Dagblad, 11 October 1938. Cited by Het Damspel, 10 November 1938, No. 21, p. 348

Maurice Raichenbach
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

46 Pseudonym

Another poem, which was placed in Ons Damblad (publication of the Roman Catholic Draughts Federation) from July 1929, had no author and was about the solvers of compositions made by the problemists[115].

46.1 Aan de oplossers

Ik geloof, dat hier de problemist,
Zich nogal danig heeft vergist.
't Is werkelijk wel wat al te mal,
Dat wit het nu nog winnen zal.
Ik probeer reeds voor de zooveelste maal
Of ik nog winst voor wit behaal;
't Is ook te gek, 't kan haast niet,
Dat iemand nog kans tot winnen ziet.
Toch weer en nog eens geprobeerd,
Maar ook nu gaat 't weer verkeerd.
Ik zit wéér met de handen in m'n haar,
Roets daar gaan de stukken door elkaar.
... ...
Neen, met steeds en altijd dat probeeren
Zult Ge de oploskunst nooit leeren.
Oefen eerst het voorstellings- en combinatievermogen,
Op vele oplossingen zult ge dan dra kunnen bogen.

[115] Het Damspel, 23 December 1937, p. 443

47 1939 Dutch

47.1 Christiaan Gerritsen

Christiaan Gerritsen from Bennebroek sang his praises in the form of poetry for an opening variation that has a special charm for stronger players[116].

47.1.1 De Openingsphenomeen

Jan en Piet zetten zich neer voor een partij.
Zeg Piet, zegt Jan, met welke kleur speel jij ?
Och, sprak Piet, dat zal me eender blijven,
Neem jij zwart, dan neem ik de witte schijven,
Want het openen is een zeer moeilijk yak.
De meesten behandelen de opening zwak
Ik speel dan twee en dertig naar twintig en acht,
Jij achttien-drie en twintig, 't is net wat ik dacht!
Dan speel ik acht en dertig-twee en dertig heel ras,
Want dat spelen op een groenzet, komt heel niet te pas.

Zoo, breng jij thans twaalf naar achttien toe
Drie en veertig-acht en dertig, is de zet, die ik doe!
Wel Jan, nu zeventien op twintig en één,
Dan schuif ik één en dertig naar zeven en twintig heen.
Nu jij weer zeven-twaalf, als ik goed zie;
Ik speel negen en veertig op veertig en drie.
Wat, ga jij nu twintig op vier en twintig zetten ?
Dan kan jij mij vier en dertig-dertig niet beletten!
Zoo, komt nu vijftien op twintig te staan?
Dan kan ik wel naar vijf en twintig gaan.
Thans speel je tien naar vijftien heen;
Dan volgt bij mij weer zeven en dertig- dertig en een.
Maar Jan, hoe durf je dat nu te wagen?
Om met een en twintig-zes en twintig een schijf te vragen,

[116] De krantenbank Zeeland De Zeeuw, 16-9-1939, p. 8

Het vragen is zelfs zeer verkeerd,
Dat heb ik menig speler wel afgeleerd!
En Piet zette met heel veel zwier
Schijf negen en dertig op dertig en vier.
Toen sprak Jan: Piet, je hebt zoo zitten snoeven,
Nu zal ik jou eens gaan overtroeven.....;
Je laatste zet was niet naar behooren,
Want nu gaat voor jou de partij verloren.
Ik moet slaan, jij slaat terug,
Nu speel ik vier en twintig-dertig heel vlug,
Zoodat jij met schijf vijf en dertig moet slaan,
En ik van negentien naar negen en dertig kan gaan.
Zooals jij nu wel zult zien,
Sla je met schijf acht en twintig naar tien,
Want meerslag gaat nog altijd voor;
Schijf negen en dertig gaat nu naar zes en twintig door,
Waarna jij nogmaals moet slaan
En in totaal drie schijven verloren gaan.
Piet staart strak voor zich heen
En het groote openingsphenomeen
Stamelt met moeite voor zich heen: wat een strop,
Deze partij geef ik nu maar op.

Wim Rustenburg
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

48 1940 Dutch

48.1 P. Casus

The young IJmuiden-based draughts player Suyk was in the championship of the Netherlands with Rustenburg behind the champion Keller. That was a reason enough for P. Gasus to write a poem[117].

48.1.1 Dammer Suyk

Suyk, je bent, zooals zoovelen,
Mij persoonlijk onbekend.
En ik kan het spel niet spelen,
Waar jij al zoo'n kei in bent.
Ik heb wel gehoord van schijven
En van vakken op een bord,
Maar daarbij moet het ook blijven
Met mijn kennis van je sport.
Ik weet niets van al dat schuiven,
Van wat mag en weer niet mag,
Suyk, je zou wel zitten gnuiven,
Als je mij aan 't dambord zag.
Maar toch kan ik appreciëeren,
Wat jij dammend hebt bereikt,
Omdat ik kan respecteeren
Dat je niet voor oud'ren wijkt.
Ondanks al die tegenstanders,
Zooveel meer geroutineerd
En vertrouwder met elkanders
Listen, heb jij 't gepresteerd,
Om je door een reeks van dammen,
Onverdroten heen te slaan,

[117] Het Damspel, 11-4-1940, No. 8, p. 135

En alleen door een paar schrammen
Is de titel je ontgaan.
Ik kan me zoo best begrijpen,
Dat je ditmaal 'm nog wel
Af en toe hebt zitten knijpen,
Voor dat zware tegenspel
Jonge man, als wij aanschouwen
Hoe dichtbij je nu al kwam....
Volgend maal, durf ik vertrouwen,
Is bij jou — 't hek van den dam.

Cees Suyk
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

48.2 Edgar Plasschaert

Draughts is worthy of being learnt. It has properties which are also of great value in the daily life of everyone. One only has to think of the axiom "think first, act then". "Our game has special value, especially for those who are in danger of going under. Unfortunately, the emphasis in propaganda is all too often placed on winning championships, prizes, and so on, while a very important factor is often forgotten. Or could it not be a factor of significance to forget the oppressive daily worries for some hours? Every serious draughts player will undoubtedly agree with the following poem composed by a "simple labourer with no knowledge of literature"[118]:

48.2.1 Een dichtende dammer !

Als ik 's avonds na mijn dagtaak
Rustig bij mijn damspel zit,
O, dan ben ik zo gelukkig
Met dit prachtige bezit;
Dan vergeet ik alle zorgen,
Alle lasten van het leven
En in stilte dank ik God,
Die mij dit spel eens heeft gegeven !

[118] Ons Blad (V.K.P) 9-9-1940. Cited by Het Damspel, 1-11-1940, No. 16, p. 252

49 1941 Dutch

The following poem was sung in the Blankenaar Revue on the occasion of the 27.5 years of its existence[119].

49.1 O. J. B. van der Sleen

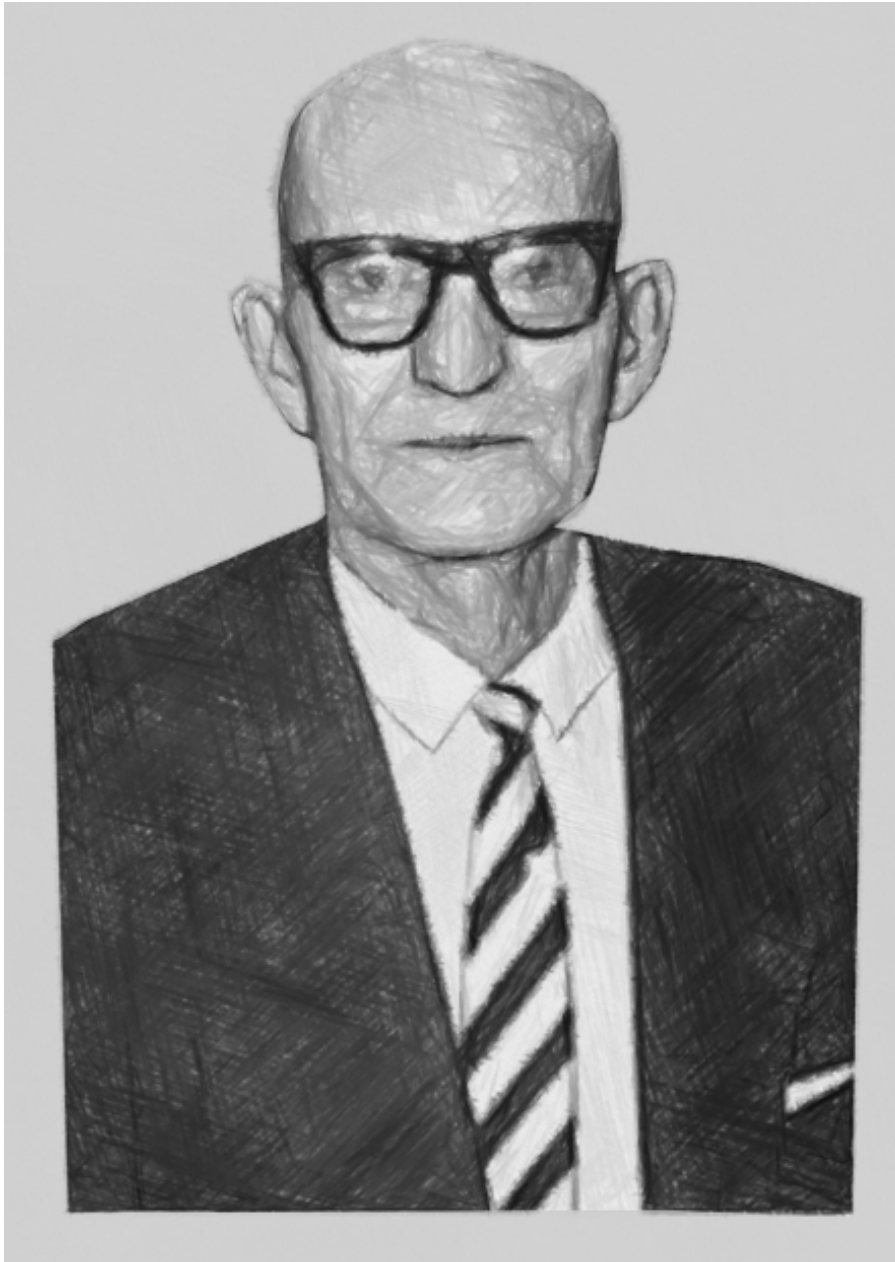
49.1.1 Ode aan het damspel

Wijs : Holland, mijn Holland, jij bent er zoo mooi.

Damspel, ze zeggen je hoort bij het kind,
Maar 't is je schoonheid, die ons steeds weer bindt.
Wij leerden je toch zoo waardeeren
Van onze geest eisch je veel vernuft en kracht.
Mooi is de slagzet in stelling gebracht.
Steeds kunnen wij weer wat leeren,
Na onze arbeid ben jij ons loon,
Damspel als denkspel, ik vind je zoo schoon (bis).

Bij 't begin staan de kansen gelijk,
Jij eischt van den speler heel veel praktijk,
En steeds kan je de geest weer boeien
Jij vraagt nimmer naar geld of stand,
Oud en jong reik jij de vriendenhand.
Tot wereldspel zal jij groeien,
Na onze arbeid ben jij ons loon,
Damspel als denkspel, ik vind je zoo schoon (bis).

[119] Het Damspel, 1-5-1941, No. 5, p. 83

O. J. B. van der Sleen
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

49.2 J. de Bruyn

On 17 February 1941 the poet J. de Bruyn from Zwolle dedicated many verses to the blind draughts player A.M. Olsen[120].

49.2.1 De dammer A.M. Olsen

Waarde Olsen, ouwe jongen
Van vóór acht en dertig jaar,
Toen we samen wedstrijd speelden
In het Poolsch ! 't Was “reuze” daar !

Je was toen nog maar een broekje
ln het schoone schijven-spel;
Maar je bleef niet in een hoekje
En al spoedig kón je 't wel.

In je lange dammersloopbaan
Heb je menig noot gekraakt
En veel schoone eindproblemen
Op het mozaiek gemaakt.

En ik loste veel problemen —
Slag- en dwang- en eindspel op :
„Jeu de Dames" en uit „het Damspel"
'k Deed het enkel voor de mop.

Doch belangrijker problemen
Deden zich in ‘t leven voor :
Geld- en huwelijksproblemen,
Soms bijzonder zware, hoor !

Maar we smaakten bei' 't genoegen
Tot op heden, beste Vrind.

[120] Het Damspel, 1-5-1941, No. 5, p. 84

Andreas Martinus Olsen
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

„Alles opgelost" met vreugde
En nóg zijn we blijgezind.
Maar aan damproblemen, neen hoor !
Daar los ik niets meer aan op,
Want daar hebben we de jeugd voor.
Ja, de jeugd zit nu in top.

Maar . . . toen ik daar jouw probleem zag
Met een sluier nog bedekt.
Zeg, toen werd de oude strijdlust
In mijn borst opnieuw gewekt.

En ik dacht, dat zal 'k hem klaren,
'k Los dat zaakje spoedig op,
Als 't tenminste niet te zwaar is.
Want dan wordt het nog een strop !

'k Heb toen ijvrig zitten zoeken,
Variant na variant,
Tot in 't laatst het werk «verricht was
En het zaakje was „aan kant".

Hulde, hulde, beste Olsen !
't Is een prachtstuk damspelvrucht,
'k Zend de oplossing hierneven
'k Voel me waarlijk opgelucht!
Je toeg. vriend,

J. DE BRUYN

49.3 P. Jongeneelen

Many draughts players admired the blind player Olsen, who realized the most surprising compositions on the draughts board. The poets could not fail to notice the consequences. Here is a poem by P. Jongeneelen[121].

49.3.1 Hulde aan den blinden dammer

Mijn waarde blinde damvrind.
Zoo mag ik U toch wel noemen,
Uw allerjongste geesteskind
Zal iedere dammer roemen.

U smaakt niet het geluk deez' aarde te aanschouwen,
Toch heeft de goede God U ruimschoots nog bedacht.
Een heldere geest waar U steeds op kunt vertrouwen,
Gaf hij als toegift... bij U, voor altijd eeuwige nacht.

Ook gaf hij U het zoo mooie edele damspel,
En dankbaar hebt U dat aanvaard,
En werkelijk, wij dammers weten het wel
Wat gij presteert is heusch de moeite waard.

En dat gij leeft uitsluitend voor de damsport
Dat weten reeds al vele menschen,
Wij dammers schieten daarom niet te kort
En bieden U de allerbeste wenschen,

P. JONGENEELEN.

[121] Het Damspel, 1 May 1941, No. 5, p. 84

50 1946 Dutch

50.1 G.

Due to the Second World War, there was little desire to write poems about draughts. After many years of silence, a draughts player under the pseudonym "G" finally came up with a poem[122].

50.1.1 Nooit uitgeleerd.

Achter gesteld bij andere spelen
En nog miskend door velen
Zoo staat ons spel er voor!
Wij echter, jong en oud, wij spelen door
En doen dit heel ons leven.
En als wij vele uren geven,
Dap zien wij met vreugde en vermaak,
Wij zijn nooit uitgeleerd, zoo staat de zaak!

[122] Het Damspel, 1 September 1946, No. 9, p. 71

50.2 P. Oerlemans

P. Oerlemans wrote a long poem in 1946 about the game of draughts played between the different peoples of other nations[123].

50.2.1 Het Damspel

Het dammen is een aardig spel,
En menigeen die kent het wel.
Zij zeggen, dammen, ja — och gunst,
't Is schuiven, slaan en blazen kunst.
Maar gaan de meesters aan den slag,
Komt er wat anders voor den dag.
Bij eiken zet die wordt gedaan,
Blijft men een wijle stille staan
Met het verstand, en overlegt,
En niemand die een woordje zegt,
Voor raad, men legt het zelve aan.
Of men naar rechts of links zal gaan.
Is er een dam op éénen kant,
Dan wordt het spel eerst interessant,
Men springt van d' een naar d' andre zij
En krijgt er nog een damstuk bij,
Nu zegt gij, aardig voor degeen die speelt,
O neen, mijn vrind, geen kijker die verveelt.
Zoo komen kenners aller landen,
En smeden goede vriendschapsbanden.
Zoo brengt het ons wat magnifique
Meer tot elkaar dan politiek.
Een Engelschman speelt met een Rus
En zitten saampjes o zoo knus.
Met pijptabak, een potje bier.
Vertrouwd bijeen tot 's morgen vier.
Een Belg damt met een Hollander,

[123] Het Damspel, 1 September 1946, No. 9, p. 71

Zoo brengt men beiden tot elkander.
Intriges, noch bedrag of haat,
O neen, alleen verstand dat baat,
En overleg, geen toeval of een gunst,
Vooruitzien en bereken kunst.
Geeft charme aan dit schoone spel.
En recht door zee, onthoudt dit wel.
Aldus mijn waarde, dit op 't end,
't Is mooi, als men de regels kent.
't Scherpt het verstand, een nuttig spel
En houdt den duivel in. de hel.

51 1948 Dutch

51.1 François Carlebur

François Carlebur (1847-1914) knew Cornelis Blankenaar personally and wrote a verse about him which was published by B. Springer in the April issue of Damwereld in a pocket size[124].

51.1.1 De vererende opdracht

O dondersteen, die als niet één
de doodsteek geeft met dammen!
Van waar uw wens, geweldig mens,
M'in 't openbaar te rammen?
Wat, is teen eer, die deze keer
Mijn damblik moest verblinden?
U wist heel goed, o schalkenbroed,
Dat ik het nooit zou vinden.
Dag in, nacht uit, op elke ruit
Zat ik mij suf te zoeken.
M'n zuster zei, alsdat zij mij
Nooit zo heeft horen vloeken.
"Ga eens naar Olsen, poog hem te polsen
"Hij kan op eindspel bogen.
"Of smeek De Haas - al dood helaas
"In 't graf om mededogen."
Deez laatste raad nam ik te baat
En ging die geest verzoeken:
"O grote Jack, 'k word stapelgek
'Doe dit ding uit de doeken!"
Hij wachtte want hij moest de stand

[124] Damwereld in zakformaat, april 1948

Van alle kant beschouwen.
Om daarna snel - dit weet u wel,
De winstgang op te bouwen.
Zo is 't geschied, Ik kon het niet
Laat ik niet langer zwammen.
Blijft eeuwig waar slechts Blankenaar
Heerst in het rijk der dammen!

52 1951 Dutch

52.1 A.F. Hoogvelt

The great draughts composer, player, chess player, draughts problem solver, and painter Andreas Franciscus Hoogvelt from Eindhoven wrote a poem about draughts[125].

52.1.1 Het spel des levens

Het leven is als een dampartij.
Dit geldt voor U en ook voor mij.
Als men de juiste zet doet,
Loopt het gesmeerd, gaat alles goed.

Dan hoeft men 't spel niet te verliezen
Men wint of anders wordt 't remise
Denk dus goed na bij wat ge doet,
Want een fout wordt met verlies beboet.

Want hier heerst een vaste wet,
Wat gezet is blijft gezet!
Over doen dat gaat niet meer,
Ja, dat doet ons wel eens zeer!

Hebt gij het levensspel verloren,
Ach, wil naar goede raad eens horen,
Berust en schik U in Uw lot,
Want de eindbeslissing is bij God!

[125] De Zuid-Limburger 24 October 1951

52.2 J.A. Pennings

Johannus Antonius Pennings wrote a poem about draughts every now and then. The following poem is missing the number 5, or they jumped from 4 to 6 by mistake[126].

52.2.1 De Pantoffelheld

1
Een man aan het damspel zeer verknecht
Had een lief vrouwtje uitgezocht,
Maar waarvan hij niet dammen mocht.

2
De liefde was de oorzaak dat
Hij het dammen helemaal vergat;
En zelden meer te spelen zat,

3
Maar na een tijd, op zekere dag,
Toen z'hem er weer mee bezig zag
Sprak ze: ,,Pas op jij, strijk de vlag".

4
,,O nee," zei hij, verdiept in 't slaan;
,, Nog een zo'n slag en 't is gedaan,
'k Zal tot de aanval overgaan".

6
Zie zo, manlief twee nul voor mij
Dit was jou laatste dampartij
Je dammersloopbaan is voorbij.

7

[126] De Zuid-Limburger, 15-1-1951

Hij doet nu niet meer aan zijn sport
En zit slechts dan nog achter 't ,,bord"
Als 't middagmaal genuttigd wordt.

Johannus Antonius Pennings
© Commercial usage rights: Govert Westerveld

53 1953 Dutch

53.1 François Carlebur

François Carlebur wrote a poem about Cornelis Blankenaar, whom he met in 1903 at the Constant draughts club. According to him Blankenaar was a genius and someone who was physically and mentally far above average[127].

53.1.1 Damkunstenaar

O Blankenaar
Damkunstenaar
Wat hebt gij weer verzonnen?
Wit drie
Zwart twee

Och kom, weinee
Dit's nooit voor wit gewonnen.
Wit vier
Zwart drie
'n Genie is 't die

remise kan beletten
En toch
Ziedaar,
Verdraaid, 't is waar:
Wit wint in twintig zetten."

[127] Het Damspel, September 1953.

54 2002

54.1 Connie Wanek

Checkers is the American denomination of the English draughts. Here is a short poem about checkers by Connie Wanek[128].

54.1.1 Checkers

Red was passion, black was strength.
Yet one checker always had gone missing,
a deserter discovered eventually
cowering under a chair cushion.
What was there to fear?
Only time itself would be killed.

I was one who never planned ahead,
who sent my infantry into any open field.
Under my command they aspired
merely to be captured,
jumped and hauled off, bearing the smiles
of the successfully defeated.

Who really wanted to be kinged?
To stagger under a crown
heavy as a headstone,
to wander the board without a court
or even the escort of a fool?
What was glory? I never understood the word.

[128] WANEK, Connie (2002) Poetry, Vol. 178, No. 6 (Mar., 2002), p. 322

Often some idle soul of a certain age
taught checkers to the young,
offering stratagems
continually overruled by blind luck.
Then came snacks and naps
and afterwards, the balance of the day

55 2012 Russian

The first time that we see this poem by Alexander Smolikov is around 2012. We have taken this Russian draughts poem from another page[129].

55.1 Александр Смоликов.

55.1.1 Русские шашки

О, колдовская сила русских шашек,
Пленившая великого Петра,
Азербайджанцев, латышей, чувашей,
Достойна ты и кисти, и пера!

Есть греческие правила, этрусские,
Египетские – всех не перечесть.
Но с детства полюбил я шашки русские.
В них есть своё, особенное есть.

Вот римляне – туда-сюда ходили
И отступали, окажись в беде.
У греков неравны все шашки были,
Могли ходить-сражаться не везде.

В китайских правилах одна дорога –
Войти в поля соперника скорей. –
Тот станет победителем, кто много,
Кто больше захватил чужих полей.

А в русских шашках заповедь святая:
Один за всех, и все за одного!
Назад ни шагу! Твердо каждый знает,
Не потеряют, выручат его.

[129] https://shashki.wordpress.com/стихи/smolikov/ 15-4-2022

Russian draughts

Oh, the sorcerous power of Russian draughts players,
that captivated the great Peter,
Azerbaijanis, Latvians, Chuvashs,
Worthy of both brush and pen!

There are Greek rules, Etruscan rules,
Egyptian - you can't count them all.
But since childhood I have fallen in love with Russian draughts.
There's something special about them.

The Romans used to go back and forth
And retreated if they were in trouble.
The Greeks had unequal checkers,
They couldn't walk and fight everywhere.

In the Chinese rules, there's only one way
To enter the opponent's fields as soon as possible. -
Whoever has the most,
Who has captured more of the opponent's fields.

But in Russian draughts the commandment is holy:
One for all, and all for one!
Not one step back! Everyone knows it,
They won't lose, they'll bail him out.

олько вперёд, но с толком, с расстановкой,
Чтоб скученность переформировать
В ударную колонну, подстраховку
В разведку впереди себя послать.

Держать упоры, смело встать рожоном,
Не отрываться от своих в пылу.
Случится – круговую оборону
Занять в глубоком вражеском тылу.

Одной лишился пешки – поправимы
В нелёгком шахматном бою дела.
А шашку потерял – фортуна мимо
И безвозвратно в сторону ушла.

Но до микрона точные, до грана,
Рассчитанные в замысле твоём,
Выходят жертвы к вражескому стану,
Под перекрёстным падают огнём...

А смелой комбинации цунами
Неудержимо катится вперёд,
И реет, и поёт победы знамя,
Противник спешно партию сдаёт.

Усталость как рукой она снимает
И крепкий сон являет до утра,
И весело досуг твой заполняет
Старинная российская игра!

The only way, but with thoughtfulness and consideration,
To transform the congestion
Into an attacking column, a back-up
To send a scout ahead of us.

To hold back, to stand bravely with a horn,
Do not break away from your own in heat.
If it happens, circle defence
To occupy deep enemy rear.

One lost pawn - correctable
In a difficult draughts battle.
But if you lose a piece, fortune passes you by
And irretrievably slipped away.

But to a micron exact, to a grain,
Calculated in your plan,
The victims come out to the enemy's camp,
In the crossfire they fall...

And a tsunami of daring combinations
Rolls inexorably forward,
And the banner of victory is hovering and singing,
The enemy hastily surrenders the game.

It takes away fatigue like a hand
And a good night's sleep till morning,
And it fills your leisure time with merriment
The old Russian game!

56 2013 French

56.1 YumiAbyssia

Sometimes the French words jeu de dames or the Spanish words juego de damas have a double meaning. Only with a good knowledge of the language does it become clear what is meant here[130].

56.1.1 Jeu de dames

Dans ces bals,
Parfois on joue
Au jeu de dames.

Pions rouges ou noirs,
Pions noirs ou blancs,
Quel que soit ton choix
Il reste du temps.

Je lutte sauvagement,
Et parfois je perds mes pions.
Toujours, tu me les prends,
Sans aucune raison...

Je murmure: "je ne sais pas"
Et tu me souris, encore une fois...

Ah, j'atteint ton camp !
Enfin, il était temps !
J'ai trouvé ma dame
Et abat ma lame.

Deux pions enfilés,

[130] https://yumiabyssia.skyrock.com/3154766406-Jeu-de-dames-poeme.html 12-4-2022

Le sort est jeté.

Avant que je te demande,
Quoi que ce soit
Tu as eu ta dame,
Ta dame rien qu'a toi...

On combat, on combat...
Mais je relâche ma méfiance
Et, tu te rapproche,
Rétrécissant la distance.

"Tu m'as eu"
Les noirs ont gagné
Et mes pions qui sont aujourd'hui rouges sont vaincus...
Difficile à croire, mais j'ai perdu...

Si ce n'était qu'une partie de dames,
Je serai sûrement vexée...
Mais aujourd'hui c'est mon coeur et mon âme,
Que je t'avais donné...

Books written by Govert Westerveld

Most of my books, written in English, Spanish and Dutch, are in the National Library of the Netherlands (Koninklijke Bibliotheek – KB) in The Hague.

Nº	Year	Title	ISBN
01	1990 2014	Las Damas: ciencia sobre un tablero I Las Damas: ciencia sobre un tablero I. 132 pages. Lulu Editors.	84-7665-69 Softcover
02	1992 2014	Damas españolas: 100 golpes de apertura coronando dama. 116 pages. Lulu Editors. Damas españolas: 100 golpes de apertura coronando dama. 116 pages. Lulu Editors.	84-604-3888-0 None
03	1992 2014	Damas españolas: 100 problemas propios con solamente peones. Damas españolas: 100 problemas propios con solamente peones. 108 pages. Lulu Editors.	84-604-3887-2 None
04	1992 2014	Las Damas: ciencia sobre un tablero, II Las Damas: ciencia sobre un tablero, II. 124 pages. Lulu Editors.	84-604-3886-4 None
05	1992 2014	Las Damas: ciencia sobre un tablero, III Las Damas: ciencia sobre un tablero, III. 124 pages. Lulu Editors.	84-604-4043-5 None
06	1992	Libro llamado Ingenio...juego de marro de punta: hecho por Juan de Timoneda. (Now not edited).	84-604-4042-7
07	1993 2014	Pedro Ruiz Montero: Libro del juego de las damas vulgarmente nombrado el marro. Pedro Ruiz Montero: Libro del juego de las damas vulgarmente nombrado el marro. 108 pages. Lulu Editors.	84-604-5021-X None
08	1997	De invloed van de Spaanse koningin Isabel la Católica op de nieuwe sterke dame in de oorsprong van het dam-	84-605-6372-3 hardcover

		en moderne schaakspel. Spaanse literatuur, jaren 1283-1700. In collaboration with Rob Jansen. 329 pages. (Now not edited)	
09	1997 2014 2014	Historia de Blanca, lugar más islamizado de la región murciana, año 711-1700. Foreword: Prof. Dr. Juan Torres Fontes, University of Murcia. 900 pages. Historia de Blanca, lugar más islamizado de la región murciana, año 711-1700. Volume I. 672 pages. Lulu Editors. Historia de Blanca, lugar más islamizado de la región murciana, año 711-1700. Volume I. 364 pages. Lulu Editors.	84-923151-0-5 978-1-291-80895-7 paperback 978-1-29-80974-9
10	2001 2014 2014	Blanca, "El Ricote" de Don Quijote: expulsión y regreso de los moriscos del último enclave islámico más grande de España, años 1613-1654. Foreword of Prof. Dr. Franciso Márquez Villanueva – University of Harvard – USA. 1004 pages. Blanca, "El Ricote" de Don Quijote: expulsión y regreso de los moriscos del último enclave islámico más grande de España, años 1613-1654. 552 pages. Lulu Editors. Blanca, "El Ricote" de Don Quijote: expulsión y regreso de los moriscos del último enclave islámico más grande de España, años 1613-1654. 568 pages. Lulu Editors.	84-923151-1-3 978-1-291-80122-4 Paperback 978-1-291-80311-2
11	2004	Inspiraciones	Without publising
12	2004	La reina Isabel la Católica: su reflejo en la dama poderosa de Valencia, cuña del ajedrez moderno y origen del juego de damas. In collaboration with José Antonio Garzón Roger. Foreword: Dr. Ricardo Calvo. Generalidad Valeciana. Consellería de Cultura, Educació i Esport. Secretaría Autonómica de Cultura. 426 pages.	84-482-3718-8 paperback
13	2006	Los tres autores de La Celestina.	10:84-923151-4-8

	2009	Volume I. Foreword: Prof. Ángel Alcalá – University of New York. 441 pages. (bubok.com) Los tres autores de La Celestina. Volume I. 441 pages (bubok.com)	None
14	2007 2014 2014	Miguel de Cervantes Saavedra, Ana Felix y el morisco Ricote del Valle de Ricote en "Don Quijote II" del año 1615 (capítulos 54, 55, 63, 64 y 65. Dedicated to Prof.Francisco Márquez Villanueva of the University of Harvard. 384 pages. El Morisco Ricote del Valle de Ricote. Volume I. 306 pages. Lulu Editors El Morisco Ricote del Valle de Ricote. Volume II. 318 pages. Lulu Editors.	10:84-923151-5-6 978-1-326-09629-8 Hardcover 978-1-326-09679-3 Hardcover
15	2008	Damas Españolas: El contragolpe. 112 pages. Lulu Editors.	10:84-923151-9-2
16	2008 2015	Biografía de Doña Blanca de Borbón (1336-1361). El pontificado y el pueblo en defensa de la reina de Castilla. 142 pages. Biografía de doña Blanca de Borbón (1336-1361). 306 pages. Lulu Editors	10:84-923151-7-2 978-1-326-47703-5 Hardcover en KB
17	2008	Biografía de Don Fadrique, Maestre de la Orden de Santiago (1342-1352). 122 pages. Biografía de Don Fadique, Maestre de la Orden de Santiago. 228 pages. Lulu Editors.	10:84-923151-6-4 978-1-326-47359-4 Hardcover
18	2008 2009	Los tres autores de La Celestina. Volume II. 142 pages. (Now not edited) Los tres autores de La Celestina. Volume II. 142 pages. Ebook (bubok.com)	10:978-84-612-604-0-9 None
19	2008 2015	El reino de Murcia en el tiempo del rey Don Pedro, el Cruel (1350-1369). 176 pages El reino de Murcia en el tiempo del rey Don Pedro I el Cruel (1350-1369). 336 pages. Lulu Editors	13:978-84-612-6037-9 978-1-326-47531-4 Hardcover
20	2008	Los comendadores del Valle de	13:978-84-612-

	2015	Ricote. Siglos XIII-XIV. Volume I. 178 pages Los Comendadores del Valle de Ricote. Siglox XIII-XIV. 316 pages. Lulu Editors.	6038-6 978-1-326-47485-0 Hardcover
21	2009 2015 2015	Doña Blanca y Don Fadrique (1333-1361) y el cambio de Negra (Murcia) a Blanca. 511 pages. De Negra a Blanca. Tomo I. 520 pages. De Negra a Blanca Tomo II. 608 pages Lulu Editors	13:978-84-612-6039-3 978-1-326-47805-6 Hardcover 978-1-326-47872-8 Hardcover
22	2009 2015	Los tres autores de La Celestina. Volume III. 351 pages. (Godofredo Valle de Ricote). Los tres autores de La Celestina. Volume III. 424 pages. (bubok.com)	13:978-84-613-2191-9 None
23	2009 2015	Los tres autores de La Celestina. Volume IV. 261 pages. (Godofredo Valle de Ricote). Tres autores de La Celestina. Volumen IV. 312 pages. Ebook (bubok.com)	13:978-84-613-2189-6 None
24	2010	El monumento del Morisco Ricote y Miguel de Cervantes Saavedra. 80 pages.	13:978-84-613-2549-8
25	2011 2012	Un ejemplo para España, José Manzano Aldeguer, alcalde de Beniel (Murcia), 1983-2001. 470 pages. Foreword: Ramón Luis Valcárcel Sisa. (Now not edited) Un ejemplo para España, José Manzano Aldeguer, alcalde de Beniel (Murcia), 1983-2001. 470 pages. Ebook (bubok.com)	978-84-614-9221-3 None
26	2012	The History of Checkers of William Shelley Branch. 182 pages. (Now not edited).	None
27	2013	Biografía de Juan Ramírez de Lucena. (Embajador de los Reyes Católicos y padre del ajedrecista Lucena). 240 pages. Lulu Editors.	978-1-291-66911-4
28	2016	El tratado contra la carta del Prothonotario de Lucena. 182 pages. (Now not edited)	None

29	2012	La obra de Lucena: “Repetición de amores”. 83 pages. (Now not edited)	None
30	2012	El libro perdido de Lucena: “Tractado sobre la muerte de Don Diego de Azevedo”. 217 pages. (bubok.com)	None
31	2012	De Vita Beata de Juan de Lucena. 86 pages. (Ebook – bubok.com)	None
32	2013	Biografía de Maurice Raichenbach, campeón mundial de las damas entre 1933-1938. Volume I. 357 pages. Lulu Editors.	978-1-291-68772-9 Paperback
33	2013	Biografía de Maurice Raichenbach, campeón mundial de las damas entre 1933-1938. Volume II. 300 pages. Lulu Editors.	978-1-291-68769-9 Paperback
34	2013	Biografía de Amadou Kandié, jugador fenomenal senegal´s de las Damas entre 1894-1895. 246 pages. Lulu Editors.	978-1-291-68450-6 Paperback
35	2013	The History of Alquerque-12. Spain and France. Volume I. 388 pages. Lulu Editors	978-1-291-66267-2 Paperback
36	2013	Het slechtste damboek ter wereld ooit geschreven. 454 pages. Lulu Editors.	978-1-291-68724-8 Paperback
37	2013	Biografía de Woldouby. 239 pages. Lulu Editors.	978-1-291-68122-2 Paperback
38	2013	Juan del Encina (alias Lucena), autor de Repetición de amores. 96 pages. Lulu Editors	978-1-291-63347-4
39	2013	Juan del Encina (alias Francisco Delicado). Retrato de la Lozana Andaluza. 352 pages. Lulu Editors.	978-1-291-63782-3
40	2013	Juan del Encina (alias Bartolomé Torres Naharro). Propalladia. 128 pages. Lulu Editors	978-1-291-63527-0
41	2013	Juan del Encina, autor de las comedias Thebayda, Ypolita y Serafina. 92 pages. Lulu Editors	978-1-291-63719-9
42	2013	Juan del Encina, autor de la Carajicomedia. 128 pages. Lulu Editors	978-1-291-63377-1
43	2013	El Palmerín de Olivia y Juan del Encina. 104 pages. Lulu Editors	978-1-291-62963-7

44	2013	El Primaleón y Juan del Encina. 104 pages. Lulu Editors.	978-1-291-61480-7
45	2013	Hernando del Castillo seudónimo de Juan del Encina. 96 pages. Lulu Editors	978-1-291-63313-9
46	2013	Amadis de Gaula. Juan del Encina y Alonso de Cardona. 84 pages. Lulu Editors	978-1-291-63990-2
47	2013	Sergas de Esplandián y Juan del Encina. 82 pages. Lulu Editors	978-1-291-64130-1
48	2013	History of Checkers (Draughts). 180 pages. Lulu Editors.	978-1-291-66732-5 Paperback
49	2013	Mis años jóvenes al lado de Ton Sijbrands and Harm Wiersma, futuros campeones mundiales. 84 pages. Lulu Editors.	978-1-291-68365-3 Paperback
50	2013	De Spaanse oorsprong van het Dam- en moderne Schaakspel. Volume I. 382 pages. Lulu Editors.	978-1-291-66611-3 Paperback
51	2013	Alonso de Cardona, el autor de la Questión de amor. 88 pages. Lulu Editors.	978-1-291-65625-1
52	2013	Alonso de Cardona. El autor de la Celestina de Palacio, Ms. 1520. 96 pages. Lulu Editors.	978-1-291-67505-4
53	2013	Biografía de Alonso de Cardona. 120 pages. Lulu Editors.	978-1-291-68494-0
54	2014	Tres autores de La Celestina: Alonso de Cardona, Juan del Encina y Alonso de Proaza. 168 pages. Lulu Editors.	978-1-291-86205-8
55	2014	Blanca, una página de su historia: Expulsión de los moriscos. (With Ángel Ríos Martínez). 280 pages. Lulu Editors.	None
56	2014	Ibn Sab'in of the Ricote Valley, the first and last Islamic place in Spain. 288 pages. Lulu Editors.	978-1-326-15044-0 Hardcover
57	2015	El complot para el golpe de Franco. 224 pages. Lulu Editors.	978-1-326-16812-4 Hardcover
58	2015	De uitdaging. Van damsport tot topproduct. Hoe de damsport mij hielp voedingsproducten van wereldklasse te creëren. 312 pages. Lulu Editors.	978-1-326-15470-7 Hardcover

59	2015	The History of Alquerque-12. Remaining countries. Volume II. 436 pages. Lulu Editors.	978-1-326-17935-9 paperback
60	2015	Your visit to Blanca, a village in the famous Ricote Valley. 252 pages. Lulu Editors.	978-1-326-23882-7 Hardcover
61	2015	The Birth of a new Bishop in Chess. 172 pages. Lulu Editors.	978-1-326-37044-2 Hardcover
62	2015	The Poem Scachs d'amor (1475). First Text of Modern Chess. 144 pages. Lulu Editors.	978-1-326-37491-4 Hardback
63	2015	The Ambassador Juan Ramírez de Lucena, the father of the chessbook writer Lucena. 226 pages. Lulu Editors.	978-1-326-37728-1 Hardcover
64	2015	Nuestro ídolo en Holanda: El senegalés Baba Sy campeón mundial del juego de las damas (1963-1964). 272 pages. (bubok.com).	None
65	2015	Baba Sy, the World Champion of 1963-1964 of 10x10 Draughts. Volume I. 264 pages. Lulu Editors.	978-1-326-39729-6 Hardcover
66	2015	The Training of Isabella I of Castile as the Virgin Mary by Churchman Martin de Cordoba. 172 pages. Lulu Editors.	978-1-326-40364-5 Hardcover
67	2015	El Ingenio ó Juego de Marro, de Punta ó Damas de Antonio de Torquemada. 228 pages. Lulu Editors.	978-1-326-40451-2 Hardcover
68	2015	Baba Sy, the World Champion of 1963-1964 of 10x10 Draughts. Volume II. 204 pages. Lulu Editors.	978-1-326-43862-3 Hardcover
69	2016	The Origin of the Checkers and Modern Chess Game. Volume I. 316 pages. Lulu Editors.	978-1-326-60212-3 Hardcover
70	2015	The Origin of the Checker and Modern Chess Game. Volume III. 312 pages. Lulu Editors.	978-1-326-60244-4
71	2015	Woldouby's Biography, Extraordinary Senegalese checkers player during his stay in France 1910-1911. 236 pages. Lulu Editors.	978-1-326-47291-7 Hardcover
72	2015	La Inquisición en el Valle de Ricote. (Blanca, 1562). 264 pages. Lulu Editors.	978-1-326-49126-0 Hardcover
73	2015	History of the Holy Week Traditions	978-1-326-57094-1

		in the Ricote Valley. (With Ángel Ríos Martínez). 140 pages. Lulu Editors.	Hardcover
74	2016	Revelaciones sobre Blanca. 632 pages. Lulu Editores.	978-1-326-59512-8 Hardcover
75	2016	Muslim history of the Región of Murcia (715-1080). Volume I. 308 pages. Lulu Editors.	978-1-326-79278-7 Hardcover
76	2016	Researches on the mysterious Aragonese author of La Celestina. 288 pages. Lulu Editors.	978-1-326-81331-4 Hardcover
77	2016	The life of Ludovico Vicentino degli Arrighi between 1504 and 1534. 264 pages. Lulu Editors	978-1-326-81393-2 Hardcover
78	2016	The life of Francisco Delicado in Rome: 1508-1527. 272 pages. Lulu Editors.	978-1-326-81436-6 Hardcover
79	2016	Following the Footsteps of Spanish Chess Master Lucena in Italy. 284 pages. Lulu Editors.	978-1-326-81682-7 Hardcover
80	2016	Historia de Granja de Rocamora: La Expulsión en 1609-1614. 124 pages. Lulu Editors.	978-1-326-85145-3 Hardcover
81	2013	De Spaanse oorsprong van het Dam-en Moderne Schaakspel. Deel II. 384 pages. Lulu Editors.	978-1-291-69195-5 paperback
82	2015	The Spanish Origin of the Checkers and Modern Chess Game. (De Spaanse oorsprong van het Dam-en Moderne Schaakspel) Volume III. 312 pages. Lulu Editores.	978-1-326-45243-8 Hardcover
83	2014	El juego de las Damas Universales (100 casillas). 100 golpes de al menos siete peones. 120 pages.	13-978-84-604-3888-0
84	2009	Siglo XVI, siglo de contrastes. (With Ángel Ríos Martínez). 153 pages. (bubok.com). Authors: Ángel Rios Martínez & Govert Westerveld	978-84-613-3868-9
85	2010	Blanca, una página de su historia: Último enclave morisco más grande de España. 146 pages. (bubok.com). Authors: Ángel Rios Martínez & Govert Westerveld	None
86	2017	Ibn Sab'in del Valle de Ricote; El último lugar islámico en España. 292	978-1-326-99819-6 Hardcover

		pages. Lulu Editors.	
87	2017	Blanca y sus hierbas medicinales de antaño. 120 pages. Lulu Editors.	978-0244-01462-9 Hardcover
88	2017	The Origin of the Checkers and Modern Chess Game. Volume II. 300 pages. Lulu Editors	978-0-244-04257-8 Hardcover
89	2017	Muslim History of the Region of Murcia (1080-1228). Volume II. 308 pages. Lulu Editors	978-0-244-64947-0
90	2018	History of Alquerque-12. Volume III. 516 pages. Lulu Editors.	978-0-244-07274-2 Paperback
91	2015	La Celestina: Lucena y Juan del Encina. Volume I. 456 pages. Lulu Editores.	978-1-326-47888-9 Hardcover
92	2015	La Celestina: Lucena y Juan del Encina. Volume II. 232 pages. Lulu Editores	978-1-326-47949-7 Hardcover
93	2018	La Celestina: Lucena y Juan del Encina. Volume III. 520 pages. Lulu Editors.	978-0-244-65938-7
94	2018	La Celestina: Lucena y Juan del Encina. Volume IV. 248 pages. Lulu Editors.	978-0-244-36089-4
95	2018	La Celestina: Lucena y Juan del Encina. Volume V. (In press)	978-0-244-57803-9 Lulu Editors
96	2018	Draughts and La Celestina's creator Francesch Vicent (Lucena), author of: Peregrino y Ginebra, signed by Hernando Diaz. 412 pages. Lulu Editors.	978-0-244-05324-6
97	2018	Draughts and La Celestina's creator Francesch Vicent (Lucena) in Ferrara. 316 pages. Lulu Editors.	978-0-244-95324-9
98	2018	Propaladia Lucena	In Press
99	2018	Question de Amor Lucena	In Press
100	2018	My Young Years by the side of Harm Wiersma and Ton Sijbrands, Future World Champions – 315 pages. Lulu Editors.	978-0-244-66661-3 Lulu Editors
101	2018	The Berber Hamlet Aldarache in the 11th-13th centuries. The origin of the Puerto de la Losilla, the Cabezo de la Cobertera and the village Negra (Blanca) in the Ricote Valley. 472 pages. Lulu Editors.	978-0-244-37324-5 Lulu Editors Hardcover
103	2018	La gloriosa historia española del	978-0-244-38353-4

		Juego de las Damas – Tomo I. 172 pages. Lulu Editors.	Lulu Editors Hardcover
102	2018	La gloriosa historia española del Juego de las Damas – Tomo II. 148 pages. Lulu Editors.	978-0-244-08237-6 Lulu Editors Hardcover
104	2018	La gloriosa historia española del Juego de las Damas – Tomo III. 176 pages. Lulu Editors.	978-0-244-98564-6 Lulu Editors Hardcover
105	2018	La fabricación artesanal de papel en Negra (Blanca) Murcia. (Siglo XIII)	978-0-244-11700-9 Lulu Editors Hardcover
106	2018	La aldea bereber Aldarache en los siglos XI-XIII. El origen del Puerto de la Losilla, el Cabezo de la Cobertera y el pueblo Negra (Blanca) en el Valle de Ricote.	In Press
107	2018	Analysis of the Comedy and Tragicomedy of Calisto and Melibea. Lulu Editors. 131 pages. Lulu Editors.	978-0-244-41677-5 Lulu Editors Hardcover
108	2018	Diego de San Pedro and Juan de Flores: the pseudonyms of Lucena, the son of doctor Juan Ramírez de Lucena. Lulu Editors. 428 pages. Lulu Editors.	978-0-244-72298-2 Lulu Editors Hardcover
109	2018	Dismantling the anonymous authors of the books attributed to the brothers Alfonso and Juan de Valdés. 239 pages. Lulu Editors.	978-0-244-26453-6 Lulu Editors
110	2018	Revelation of the true authors behind Villalon's books and manuscripts. 429 pages. Lulu Editors.	978-0-244-56448-3 Lulu Editors
111	2018	Doubt about the authorship of the work Asno de oro published in Seville around 1513. 225 pages. Lulu Editors.	978-1-792-03946-1 KDP Amazon
112	2018	Damas Españolas: Reglas y estrategia. Tomo I. 138 pages. Lulu Editors.	978-0-244-86526-9 Lulu Editors
113	2019	*El Lazarillo,* initiated by Lucena and finished by Bernardo de Quirós. 282 pages. Lulu Editors.	978-0-244-56495-7 Lulu Editors
114	2019	Damas Españolas: Direcciones para jugar bien. Tomo II. 150 pages. Lulu Editors.	978-0-244-56529-9 Lulu Editors

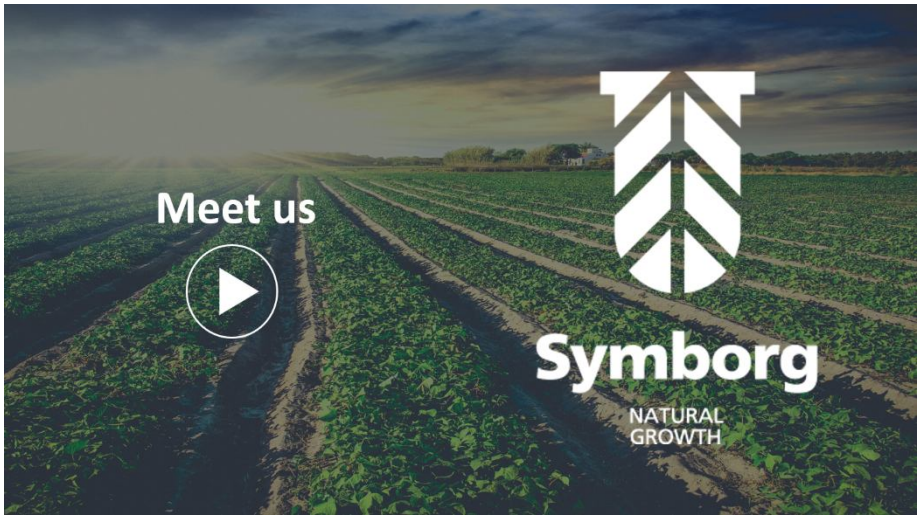
115	2019	Damas Españolas: Principios elementales y Golpes. Tomo III. 142 Pages. Lulu Editors	978-0-244-26573-1 Lulu Editors
116	2019	Damas Españolas: Concepto combinativo y Juego posicional. Tomo IV. 117 pages. Lulu Editors.	978-0-244-26590-8 Lulu Editors
117	2019	Een zwarte bladzijde in de geschiedenis van Murcia. Wetenswaardigheden over de gehuchten en dorpen langs de vreemde route van de twee vermiste Nederlanders in de Spaanse deelstaat Murcia. 303 bladzijden. Lulu Editors	978-0-244-56569-5 Lulu Editors
118	2019	Damas Españolas: La partida. Tomo V. 130 páginas. Lulu Editors	978-0-244-86605-1 Lulu Editors
119	2019	Damas Españolas: Los problemas. Tomo VI. 114 páginas. Lulu Editors. Hardcover	978-0-244-26643-1 Lulu Editors
120	2020	Tradiciones y costumbres holandesas. Vida familiar, social y comercial. 312 pages. Lulu Editors.	978-0-244-56551-0 Lulu Editors
121	2020	Gonzalo Fernández de Oviedo (Lucena), the unknown son of the Embassador Juan Ramírez de Lucena and author of La Celestina. Volume I. 414 pages. Lulu Editors.	978-0-244-27298-2 Lulu Editors
122	2020	Gonzalo Fernández de Oviedo (Lucena), the unknown son of the Embassador Juan Ramírez de Lucena and author of La Celestina. Volume II. 422 pages. Lulu Editors.	978-0-244-87333-2 Lulu Editors
123	2020	Muslim History of the Region of Murcia (1229-1304). Volume III. 300 pages. Lulu Editors	In Press
124	2020	Juan de Sedeño and Fernando de Rojas	978-1-71686-700-2 Lulu Editors
125	2020	Gonzalo Fernández de Oviedo, the author of *Lazarillo* and *Viaje de Turquía*	978-1-71679-758-3 Lulu Editors
126	2020	Testament of Fernando de Rojas. Pursuit of the missing writer	978-1-71680-426-7 Lulu Editors
127	2020	Gonzalo Fernández de Oviedo and Fernando de Rojas – the Authors of Repetición de Amores and Arte de Ajedrez. 265 pages. Lulu Editors.	978-1-71674-220-0 Lulu Editors
128	2020	Gonzalo Fernández de Oviedo and	978-1-71670-562-5

		Continuations of La Celestina. 671 pages. Lulu Editors	Lulu Editors
129	2020	My family tree. 53 pages. Lulu Editors	978-1-71668-665-8 Lulu Editors
130	2020	El Gran Capitán, obra escrita por Fernando de Rojas & Gonzalo Fernández de Oviedo 77 pages. Lulu Editors	978-1-71665-818-1 Lulu Editors
131	2020	Gonzalo Fernández de Oviedo y sus obras. Tomo I. 276 pages. Lulu Editors	978-1-71665-331-5 ©
132	2020	Analysing Literary Works in Fernando de Rojas' Will. Volume I. 719 pages. Lulu Editors	978-1-71665-894-5 ©
133	2020	Relatos blanqueños	In Press
134	2020	Draughts is more difficult than chess. El juego de damas es más difícil que el ajedrez. 97 pages. Lulu Editors	978-1- 716-43612-3 ©
135	2021	Discovering Blanca. 10 routes to discover its natural and cultural wealth. Authors: José Molina Ruíz, Mª Luz Tudela Serrano, Virginia Guillén Serrano, Govert Westerveld – 159 pages	978-1-716-37511-8
136	2021	Una idea de la vida en Blanca alrededor del año 1900. Authors: Ángel Ríos Martínez, Govert Westerveld – 148 pages Lulu Editors	978-1-716-27209-7
137	2021	Beautiful introductory forcing moves and hidden combinations. Years 1885 – 1933 256 pages – Lulu editors	978-1-716-17015-7
138	2021	Cambiando Blanca por Ricote alrededor del año 1900. 195 pages – Lulu Editors	978-1-716-55470-4
139	2021	Draughts dictionary English, Spanish, French, Arabic, Dutch 147 Pages. Lulu Editors	978-1-008-99182-8
140	2021	Tactics & Strategies of the World Champion (1895-1912) Isidore Weiss in Draughts 349 pages. Lulu Editors.	978-1-008-96582-9
141	2021	250 New Positions of the World Champion (1895-1912) Isidore Weiss	978-1-008-96563-8

		in Draughts. 283 pages. Lulu Editors	
142	2021	Innovative Creativity of the World Champion (1895-1912) Isidore Weiss in Draughts. 333 pages. Lulu Editors	978-1-008-96561-4
143	2021	Las Tácticas & Estrategias del Campeón Mundial (1895-1912) Isidore Weiss en el Juego de Damas.	978-1-4717-9926-6
144	2021	250 Nuevas posiciones del Campeón Mundial (1895-1912) Isidore Weiss en el Juego de Damas.	978-1-7947-2194-4
145	2021	Creatividad Innovativa del Campeón Mundial (1895-1912) Isidore Weiss en el Juego de Damas.	978-1-7947-1992-7
146	2021	Tactique & Stratégie du Jeu de Dames par Isidore Weiss	978-1-291-77299-9
147	2021	250 Nouvelles positions dans le Jeu de Dames du champion du monde (1895-1912) Isidore Weiss.	978-1-7947-0355-1
148	2021	Créativité innovante dans le Jeu de Dames du champion du monde (1895-1912) Isidore Weiss.	978-1-7947-0052-9
149	2021	Tacktiek & Strategie van het Damspel door Isidore Weiss	978-1-7947-8747-6
150	2021	250 Nieuwe Damposities van de Wereldkampioen (1895-1912) Isidore Weiss	978-1-7947-2512-6
151	2021	Innovatieve Creativiteit van de Wereldkampioen (1895-1912) Isidore Weiss in de Damsport.	978-1-7947-1967-5
152	2021	Tattica & Strategia del Campione del Mondo (1895-1912) Isidore Weiss nel gioco della dama	978-1-387-60954-3
153	2021	250 Nuove Posizioni del Campione del Mondo (1895-1912) Isidore Weiss nel giocco della Dama	978-1-7947-7386-8
154	2021	Creatività innovadora del Campione del Mondo (1895-1912) Isidore Weiss nel giocco della Dama	978-1-7947-4069-3
155	2021	Taktik & Strategie des Weltmeisters (1895-1912) Isidore Weiss in Dame	978-1-387-92348-9
156	2021	250 Neue Positionen des Weltmeisters (1895-1912) Isidore Weiss in Dame	978-1-7947-1197-6
157	2021	Innovative Kreativität des Weltmeisters (1895-1912) Isidore	978-1-7947-1068-9

		Weiss in Dame.	
158	2021	As táticas & Estratégias do Campeão Mundial (1895-1912) Isidore Weiss no Jogo de Damas	978-1-84799-808-8
159	2021	250 Novas Posições do Campeão Mundial (1895-1912) Isidore Weiss no Jogo de Damas	978-1-7947-3420-3
160	2021	Criatividade innovadora do Campeão Mundial (1895-1912) Isidore Weiss no Jogo de Damas	978-1-4717-7858-2
161	2021	Joseph Dentroux, le premier problèmiste le plus vieux deu monde	978-1-7948-0419-7
162	2021	Estrategia para la utilización integral y comercialización de algunos sub-productos de los citricos	978-1-7947-4227-7
163	2022	Enkele gegevens over de geschiedenis van het Fries dammen	978-1-716-02445-0
164	2022	Revelaciones sobre Blanca. Tomo II	978-1-716-01266-2
165	2022	Draughts Poems from France, Spain, Germany, Poland, The Netherlands, The United States, Sweden, Great Britain, and Russia.	978-1-4717-5248-3

Symborg
NATURAL
GROWTH

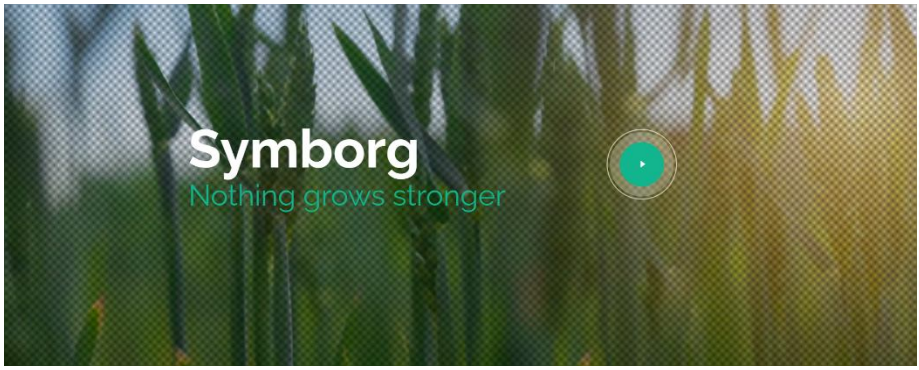

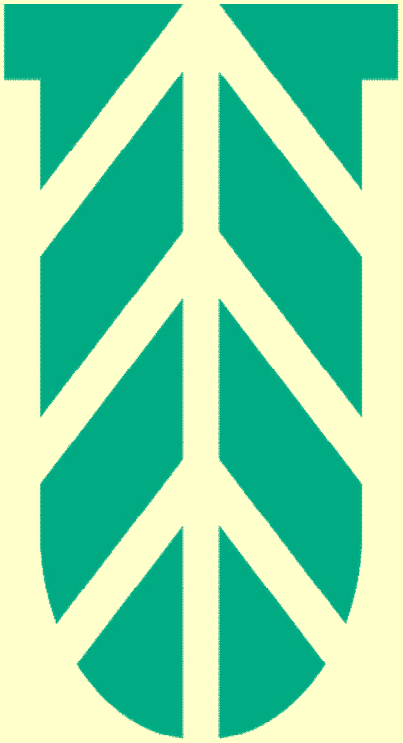
With Chess and Draughts, you learn business strategy.
You need strategy for the future.

This is the future strategy for increasing your crop:

https://en.wikipedia.org/wiki/Rhizophagus_iranicus_var._tenuihypharum

https://symborg.com/en/

Symborg

NATURAL
GROWTH